

gianninajollys

ÎN CURÂND

ÎN CURÂND

ÎN CURÂND

Grupul editorial ALCRIS
lansează o nouă colecție de carte

„MARI ROMANE DE DRAGOSTE“

ALCRIS lansează o nouă colecție de carte:
„MARI ROMANE DE DRAGOSTE“ – mai multe întâmplări,
răsturnări de situații, decepții, bucurii și multă dragoste pe
parcursul a 320 de pagini – la un preț foarte accesibil
sutelor de mii de cititori.

Titlu original (eng.): Chance meeting

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
YORK, BARBARA**

Intâlnire întâmplătoare / Barbara York

Traducător: Silvia Pârvan

București: Alcris, 2006.

ISBN 10 973-646-452-0

13 978-973-646-452-2

I. Micu, Aurelian (Editor)

II. Drăghici, Ioan (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA “

gianninajollys

BARBARA YORK

*Întâlnire
întâmplătoare*

ALCRIS

Vă recomandăm din aceeași colecție următoarele titluri:

606. Castelul Wicklow

– Mary Catherine Hanson

Marieth se simtea de parcă pășise într-o altă lume: Tallagera, proprietatea din ținuturile Irlandei, era o lume înconjurată de dealuri acoperite de iarbă, la mii de kilometri distanță de micul ei apartament din New York. Un vechi prieten o invitase la Castelul Wicklow, unde nobilii cu sânge albastru se vedeau cu politicieni și ambasadori, chiar până și cu un vestit cântăreț de rock și frumoasa și nu mai puțin celebra lui soție. Cu toții se adunaseră pentru festivitățile care marcau săptămâna expoziției de cai, tradițională pe acele meleaguri. Surprinzătoare pentru Marieth fusese emoția la vederea frumosului lord Somerset. Ochii lui albaștri o făcuseră prizonieră din prima clipă. Oare era pentru totdeauna, sau o vedea doar ca pe o distracție de o seară?

607. Bărbatul din Tripoli

– Cathy Andrews

Bulversată de o profundă decepție în dragoste și sub influența unei doze puțin prea mari de alcool, Lisa petrece o noapte cu Bryn. Era fecioară. Bryn îi propune căsătoria, iar ea, până la urmă, acceptă... Și iat-o sub soarele de plumb al Libiei, în plină exploatare petrolieră. Totul este nou pentru ea, străin, deconcertant. E soția lui Bryn, dar nu simte nimic pentru el. Iar Bryn pare să se intereseze mai mult de o veche pasiune. În condițiile acestea, ce poate face Lisa?

608. Vechile seifuri

– Dominique Arly

Eram hot și am devenit asasin. Eu, muncitorul onest, băiatul liniștit... Și toate astea, din cauza unei femei... Dar și pentru că aveam datele necesare. Patronul îmi spusese într-o bună zi: "Trebuie să știi, dragul meu, că toate seifurile mai vechi de anii '60 nu sunt bune de nimic. Ascultă la mine! Dar cei care au astfel de seifuri în casă habar n-au, și asta doar pentru că n-au fost călcați de hoți până acum". Povestea unui om care a visat să-și depășească situația și s-a crezut pentru un moment un cavaler în căutarea prințesei sale.

Capitolul 1

Anglia în aprilie. Contemplându-i pe cei doi copilași care hrăneau rațele, la câțiva metri de ea, Sharon își zise că marele poet Browning avea dreptate. Când soarele strălucea cu toată puterea deasupra copacilor înmuguriți și a primelor flori de primăvară, această oază de verdeată din centrul Londrei părea un paradis. Pentru prima dată de când venise aici din orașelul ei natal din nord, se putea gândi încrezătoare la viitor.

Iarna fusese tristă și solitară. Nu o dată fusese tentată să-și calce pe inimă și să se întoarcă la ceea ce fusese atât de grăbită să părăsească în urmă cu șapte luni. O oprise însă amintirea dureroasă a scenei de despărțire.

Întotdeauna ghicise parcă în comportamentul mătușii Dorothy o lipsă de afecțiune față de ea. Dar i-au trebuit șaisprezece ani ca să descopere că era de fapt vorba despre o ranchiună tenace.

O acuzase de lipsă de recunoștință... Gândindu-se mai bine, putea înțelege acum... Mătușa Dorothy era o femeie care nu voise să aibă copii, dar care se crezuse obligată să-și abandoneze slujba bine plătită ca să-i ofere un cămin fiicei orfane a unicului său frate. Dar pentru asta nu putea fi învinovățit copilul...

În fond, ea nu avea decât șase ani...

Pentru mătușă însă, sacrificiul fusese prea mare și nu a putut trece niciodată peste "vinovăția" micuței.

Și unchiul Brian fusese nevoit să suporte consecințele acestei frustrări. Dar el, răbdător, nu se plânsese niciodată și o tratase pe Sharon cu multă bunățate, deși probabil că în adâncul sufletului își dorise ca fata să-și fi găsit un alt cămin.

În ochii tinerei, oportunitatea de a petrece un an la birourile londoneze ale companiei pentru care lucra păruse alegerea ideală. Iar reacția mătușii la aflarea plecării din Bolton îi înlăturase și ultimele îndoieli.

– Și tot bănetul pe care l-am cheltuit cu tine? întrebuse ea, într-o explozie de furie. Ai ajuns la vârsta la care ai putea să ne răsplătești într-un fel sau altul și... gata? Pleci? Foarte bine! Du-te, du-te! Drum bun și cale bătută!

Sharon plecase. Avusese intenția să le trimită în fiecare lună niște bani, dar descoperise destul de repede că avea nevoie de tot salariul ca să poată supraviețui.

Încă rănită de amintirea ultimei scene dinainte de plecare, îi scrisese atunci câteva rânduri unchiului, în care promisese că avea să le returneze banii cât mai curând posibil. Unchiul Brian îi răspunsese: Sharon nu avea nici o obligație față de ei; dar fata observase că nu făcuse nici o aluzie la întoarcerea ei acasă. De Crăciun, în schimb, primise un mic cadou și o bilet scris de mătușa Dorothy, ceea ce o făcu să se gândească la o posibilă împăcare. Cu toate astea, Sharon nu avea curajul de a face ea primul pas.

Între timp, venise primăvara, poate cel mai favorabil moment pentru o schimbare, se gândea ea stând pe bancă în părculeț. În fond, mătușa și unchiul reprezentau singura ei familie.

Ridică mâna ca să-și aranjeze o suviță de păr deranjată de vânt și zări ceasul de mână care indica o oră foarte târzie. Avea să ajungă din nou în întârziere la muncă ... și avea oricum de recuperat și orele lipsite luna trecută. Avea un program flexibil, foarte avantajos, dar tentația de a lenevi în pat câteva minute bune dis-de-dimineată, când afară era frig și urât, începuse s-o coste scump. Pentru luna care începuse, se hotărâse să își fixeze mai bine reperatele orare, orice ar fi fost; dar nu trecuse nici o săptămână că își și călcase promisiunea.

Biroul se afla la vreo douăzeci de minute de mers. Se îndreptă rapid către ieșirea din parc, cu gând să ia un taxi. Dar abandonă repede această idee. Chiar dacă ar fi găsit unul la această oră, nu ar fi putut să-și permită o asemenea extravagantă. De vreme ce era oricum în întârziere, de ce să nu mai rămână în parc până la fix? Ar fi putut să recupereze timpul pierdut chiar în această seară.

În ciuda acestei tentații, începu să alerge când zări autobuzul apropiindu-se. Stația se afla la două sute de metri mai în față și aici nu mai așteptau decât două persoane. Cu puțin noroc, va reuși să se urce.

Dar pe trotuar trecătorii erau numeroși și aproape toți mergeau în direcția opusă. Încercând să-l evite pe unul dintre ei, Sharon alunecă și-și scrânti glezna. Căzu în genunchi, cu un braț întins înaintea din instinct, încercând să atenueze lovitura. Cu lacrimi în ochi, încercă să se ridice, dar un braț ferm o ajută.

Autobuzul ajunsese în stație și deja deschisese ușile.

– Urâtă căzătură, se auzi o voce bărbătească.

Ridică privirea și întâlnește privirea salvatorului ei. Îi observă ochii cenușii, cu o expresie amuzată, căruia îi făcu loc compasiunea când omul plecă ochii și zări ciorapul fetei. Sângele curgea de-a lungul pulpei, sub nailonul deșirat. Sharon simți cum genunchii îi

anchilozaseră, iar palma în care se sprijinise în cădere îi ardea. Din fericire, nu-și pierduse geanta.

– O să-mi revin, reuși ea să răspundă, cu o voce tremurătoare. Mulțumesc pentru...

– Dar pare grav, ripostă el, fără să-i dea drumul. Aveți nevoie de ajutor.

– O să văd ce fac când ajung la birou.

Sharon nu mai avea decât o singură dorință: să scape de mâna bărbatului și de privirile curioase ale trecătorilor.

– Chiar nu e nevoie să...

– Dar nu puteți merge în starea asta. Uitați cum facem, mașina mea e chiar aici, aproape. Am să vă conduc eu.

– Dar nu a fost vina dumneavoastră, prostetă ea, lăsându-se purtată către Mercedesul argintiu parcat într-un loc interzis. M-ați ridicat de jos, asta nu înseamnă că... Eu am fost de vină, pentru că nu sunt niciodată atentă.

– Nu avem timp de discuții, răspuse el.

Deschise portiera și o ajută să se așeze.

– Nu am parcat regulamentar. Puneți-vă centura și țineți-vă bine.

Abia avu timp să facă ce-i spusese, că el deja dăduse ocol mașinii și se instalase la volan. Cu un gest grăbit, vârî cheia în contact și intră în șirul de mașini, fără să se sinchisească de claxoanele taximetristilor.

– Ia te uită câtă grabă! comentă el ironic.

Sharon nu-i răspuse. El o privi cu atenție. Tânăra își mușca buzele și își ținea cu grijă mâna lovită.

– Vă doare, nu? Cel mai bine ar fi să facem o primă oprire la mine acasă. Locuiesc foarte aproape.

Ea nici măcar nu protestă; poate că nici nu-și dădea seama ce i se spune. Genunchii și glezna o dureau probabil foarte tare.

Sharon își privi pe furiș salvatorul. Avea un profil foarte expresiv. Păr negru, tuns scurt, nas acvilin și gura senzuală, bine conturată. Spâncenele erau groase, fără să fie stufoase. Poate că avea vreo treizeci de ani și părea foarte sigur pe sine... Avea, desigur, o poziție socială foarte importantă.

Mașina se opri în fața unui bloc din Grosvenor Place, unul dintre cele mai frumoase cartiere ale Londrei. Bărbatul o ajută să urce scările impozante, luând-o de mijloc cu un gest protector, împinse ușa vitrată și o lăasă să treacă. La intrarea în holul luxos, portarul în uniformă le ieși în întâmpinare cu un aer îngrijorat.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

– Nu, nu. Domnișoara a căzut și are nevoie de îngrijiri.

Portarul răspunse cu un zâmbet larg, apoi intră înapoi în cabina lui de sticlă. Dar imediat apoi scoase capul și întrebă cu o amabilitate insinuantă:

– Vreți să mă duc să caut trusa de prim-ajutor? Nu durează mult.

– Mulțumesc. Cred că am acasă tot ce îmi trebuie.

O lăasă pe Sharon să intre în lift și apăasă pe buton.

– Sper că nu aveți de gând să leșinați, zise el, privind-o cu atenție.

Ea clătină din cap și surâse.

– Nu mi-am pierdut niciodată cunoștința, domnule... E foarte amabil din partea dumneavoastră să aveți atâta grijă de mine, dar să știți că mă simt destul de bine.

– Mă bucur... Numele meu este Lionel Brent.

– Sharon Tiller. Vă sunt foarte recunoscătoare.

– Unde vă duceți atât de grăbită? întrebă el.

– Mă întorceam la birou. Cred că deja se întreabă ce e cu mine.

– Veți da un telefon de la mine, după ce vă pansez.

Ușile ascensorului se deschiseră. Bărbatul o luă din nou pe după talie, cu o blândețe deloc impresională. Sharon însă ignoră gestul. Era un tip fermecător, fără îndoială, dar interesul lui pentru ea nu era decât unul cavaleresc, de bun samaritean. În câteva minute totul se va termina și ea se va întoarce la muncă.

Apartamentul îi tăie răsuflarea. Niciodată nu mai văzuse o locuință atât de luxoasă. Mocheta albă, groasă, din lână, se întindea cât vedeai cu ochii, "presărată" de canapele și de fotolii comode, de culori și materiale diferite, dar care se îmbinau spectaculos. Nici ultramodern, nici tradițional, imensul salon era parcă croit pentru personalitatea proprietarului. Ferestrele vaste dădeau către parc, iar priveliștea era mirifică.

– Pe aici, spuse bărbatul.

O conduse pe Sharon într-o cameră aproape la fel de mare ca sufrageria, în care se afla un pat înălțat pe o estradă, apoi în sala de baie, care era de trei ori mai mare decât toate băile pe care fata le văzuse vreodată. Cada, ovală, era încastrată în podea. Doi dintre pereți erau placați cu oglinzi, iar Sharon privi cu interes imaginea însoțitorului ei reflectată în perete. El era înalt, brun și foarte viril. Ea – mică, speriată, blondă, ștearsă, nepotrivită în acest cadru luxos.

– Stilul hollywoodian al anilor cincizeci, făcu Lionel Brent, deschizând ușa unui dulăpior așezat între cele două lavoare. Am fost plecat mai multă vreme într-o deplasare și am lăsat mână liberă unei prietene care este decoratoare. Iată rezultatul. Din fericire, m-am întors la timp.

Scoase din dulap o cutie albă și o deschise.

– Cred că ar trebui să vă scoateți ciorapii.

Sharon ezită o secundă, dar își dădu seama că în astfel de situații o pudoare exagerată nu era justificată. Și oricum, ciorapul era rupt.

Nu se putea desigur prezenta la birou așa, dar îi va fi destul de frig afară. Lionel Brent stătea întors cu spatele, așa că își trase repede ciorapul. Pielea ei avea încă paloarea iernii și contrasta ciudat cu verdele închis al fustei. Se simți deodată foarte vulnerabilă, văzându-și tălpile goale afundându-se în mochetă.

Un miros de medicamente se răspândește în încăperea. Sharon se strâmbă, văzându-și gazda apropiindu-se de ea cu un tampon de vată în mână. Lionel îi ridică piciorul.

– O să usture, spuse el, simțind-o temătoare. Ridicați-vă puțin fusta. Nu vreau s-o murdăresc.

Ea ascultă. Din fericire, el îi interpretează mișcarea de retragere ca pe o teamă de durere și nu ca pe o reacție involuntară la atingerea lui.

Arsura antisepticului o făcu să-și muște buzele, încercând să-și reprime un mic țipăt de durere. El o strânse ceva mai tare ca să-i imobilizeze gamba, ștergând bine rana în care se adunase ceva praf. Soluția curgea pe mochetă, iar Sharon își făcu din nou curaj să vorbească.

– Se va uda, spuse ea.

– O să se usuce, răspunse el nepăsător. Nu vă mai mișcați. Mai am puțin... Gata, asta e!

Îi întinse fetei un tampon uscat de vată.

– Ștergeți-vă cu asta, eu am să mă ocup de celălalt genunchi.

După cinci minute, spre marea ușurare a lui Sharon, bărbatul contempla cu interes rezultatul eforturilor sale.

– Nu e o capodoperă, dar mi-am dat toată silința...

Se uită la ea cu ochii lui cenușii în care se putea citi amuzamentul, și ea pricepu că îi urmărise atent toate reacțiile din timpul îngrijirilor. Îi privea buzele cu o mare insistență, ceea ce o făcu să roșească.

– V-ați descurcat minunat, spuse ea repede. Nu știu cum să vă mulțumesc.

– Dar nu e nevoie... doar dacă simțiți că trebuie...

Spre marea ei surpriză, Sharon se simți o clipă tentată să răspundă provocării, dar se mulțumi să răspundă cu o voce nesigură:

– Trebuie să plec.

– Nu vă rețin.

Bărbatul se ridică, zâmbind mereu.

– Mă duc să văd dacă vă găsesc o pereche de ciorapi.

Simți că fata îl privește curioasă și explică, înclinând capul:

– Sora mea locuiește aici când eu sunt plecat, și își mai lasă haine... Așteptați o clipă.

Se întoarse foarte repede, cu un o punguță de celofan în mână.

– Nu e chiar culoarea dumneavoastră preferată, dar e mai bine decât nimic.

...sau decât ce purta ea de obicei, îl corectă ea în gând, observând marca înscrisă pe etichetă. Refuză, clătînând din cap:

– Nu pot să iau ceva ce aparține surorii dumneavoastră.

– Nici nu va observa. Cred că mai are vreo douăzeci.

Cum ea nu se hotăra să ia ciorapii, el îi aruncă în poală.

– Pentru Dumnezeu, luați-i, vă rog. Afară nu e foarte cald, nu puteți pleca în picioarele goale. Vreți o cafea sau... ceva mai tare?

În tonul vocii lui se ghicea nerăbdarea, așa că Sharon se hotărî repede.

– Cafea, vă rog.

– Bun. Durează câteva minute. Când sunteți gata, să mergeți în salon.

Rămasă singură, Sharon scoase ciorapii din punguță și îi trase ușor peste pansamentele din dreptul genunchilor. Operațiunea fu

delicată, mai ales că Lionel Brent nu-i pansase și rana din palmă. În sfârșit, se întoarse pentru a se privi în oglindă și fu surprinsă să vadă că pe obraz îi rămăsese o dungă groasă de praf. Avea un aer trist, părul îi stătea în dezordine, iar pe buze nu îi mai rămăsese nici o urmă de ruj. Zâmbetul lui Lionel Brent, la ideea unui sărut, nu o mai mira. Probabil că femeile pe care le săruta erau foarte diferite de Sharon Tiller.

Se șterse pe obraz, își retușă machiajul și se pieptănă. O dată încălțată, se simți mult mai sigură pe sine. Nu destul însă pentru a nu roși când intră în salon, unde își regăsi salvatorul, care o aștepta alături de platoul cu cafele.

– Îmi pare rău că a durat atât, făcu ea cu o veselie forțată. Nu-mi dădusem seama că arăt atât de rău.

El nu răspunse, dar îi făcu semn să se așeze pe fotoliul de lângă el și o servi cu o ceașcă de cafea.

– Frișcă, lapte?

– Nu aveți lapte la cutiuțe? Întrebă ea, cu un oarecare răsfăț.

O scânteie se aprinse brusc în ochii lui cenușii.

– Nu cred că cer ceva foarte complicat. Orice muritor de rând are așa ceva în casă. Sau dumneavoastră nu faceți parte dintre ei? se justifică ea.

Fără un cuvânt, el așeză cafetiera la loc și se ridică, înconjurând masa joasă și apropiindu-se de fată.

Ea încercă să reziste efortului lui de a o ridica din fotoliu, dar fără succes.

Buzele lui îi deschiseră gura, iar mâinile sale o strângeau cu putere. Ea sfârși prin a se lăsa în voia lui. Abia atunci el își împlânzi sărutul și obținu de la ea un răspuns involuntar. Apoi o lăsă, nu fără un vizibil regret.

Îi șopti la ureche:

– Fac parte dintre muritorii de rând și simțeam nevoia să vă sărut de mai bine de o jumătate de oră. Aveți niște picioare fermecătoare, chiar dacă sunt pline de sânge și de praf sau împodobite de pansamente.

Ea se îndepărtă brusc. Bătăile inimii îi deveniseră mai repezi și neregulate. Îi era rușine. Îl întâlnise cu o oră mai devreme și se lăsase sărutată... astfel. Nu numai că îi permisesse s-o sărute, dar îi și răspunsese, trebuia să recunoască. Nu-l mai putea privi în ochi.

– Trebuie să plec, spuse ea. E târziu...

– E trei fără douăzeci.

Bărbatul nici nu se mișcase și o privea cu un aer enigmatic. Apoi spuse pe un ton dur.

– Nu cred că ați fost luată prin surprindere. Știați la fel de bine ca și mine ce va urma să se întâmple.

Ea nu putea nega. Fără îndoială, nu ar fi înțeles-o dacă i-ar fi spus că a crezut că numai ea simțise așa. Probabil că femeile cu care el avea de-a face de obicei nu aveau nevoie de explicații. Încercă să facă față situației printr-o remarcă plină de cinism.

– Și ce trebuia să fac? Să mă așez în pat și să vă aștept?

– Nu aș zice nu, făcu el cu o ridicare din umăr.

– Ia te uită!

Ea văzu cum buzele lui se strâng amenințător: săgeata își atinsese ținta. Dar nu fu mulțumită de această victorie.

– Nu îmi datorati nimic, reluă el. Și nu aș fi făcut nici un gest dacă nu m-ați fi încurajat.

– Eu?

– Da. Puteați refuza cafeaua și să plecați.

Sharon tăcu: nu mai era sigură pe vocea ei. Își luă geanta cu un gest hotărât.

Traversă încăperea șchiopătând, dar se opri pe prag. Căută în geantă, scoase portofelul și, cu un gest disprețuitor, aruncă pe masă trei hârtii.

– Banii pentru ciorapi, spuse ea.

Se aștepta ca el să vină după ea, dar bărbatul rămase pe loc.

Așteptând liftul, Sharon încerca să-și stăpânească tremurul picioarelor. Mi-a fost frică, își spuse ea. Dar conștiința ei o corectă îndată: e un sentiment de vinovăție. Era destul adevăr în vorbele lui Lionel Brent; știa ce riscă dacă mai rămâne și totuși rămăsese.

Portarul o privi cu un aer gânditor pe când ieșea din ascensor, iar fata se întrebă câte femei văzuse el trecând pe aici.

– Domnul Brent nu vă conduce, domnișoară? Să vă chem un taxi?

Ea clătină din cap: după gestul "nobil" de mai devreme, nu-și mai putea permite un taxi. Trebuia să se ducă să scoată iar bani de pe card, și nu era decât miercuri. Salariul îi ajungea de bine de rău, dar nu îi permitea asemenea extravagante. Totuși, nu-și regreta impulsul. Expresia lui Lionel Brent la vederea banilor era o recompensă suficientă.

Era deja prea târziu pentru a se mai duce la birou. Va găsi ea o explicație mâine dimineață. Luă metrourul, apoi autobuzul, și ajunse în sfârșit în micul ei apartament. Zâmbi ironic în fața contrastului între casa ei și apartamentul pe care tocmai îl părăsise. Dar camera era curată și frumos mobilată, iar prețul chiriei nu era foarte mare. Proprietara își dădea toată silința ca locatarii ei să se simtă bine.

Mai erau doi: unul la același etaj, altul dedesubt, amândoi tineri studenți. Fusesse greu la început, pentru că trebuia să împartă cu toții aceeași baie, dar stabiliseră un sistem de rotație care le convenea tuturor.

Vecinul ei de etaj se întorcea de la serviciu la șapte și pentru o jumătate de oră știa că baia era ocupată. Greg Calvin avea douăzeci de ani, mai mic decât ea cu doi ani, deci; era un tip vesel și lipsit de complexe, așa că se împrieteniseră repede. Dacă ar fi avut un frate, se gândea ea, i-ar fi plăcut să semene cu Greg.

Văzându-l către seară, îmbrăcat în blugii lui obișnuiți și în veșnicul tricou, fata îl compară în gând cu bărbatul pe care îl întâlnise mai devreme. Dar, în fond, nu haina îl face pe om, își spuse.

La ora zece, când fata se așeză în pat, își dădu seama că zgârieturile o dureau încă. Întinsă în întuneric, încerca în van să-și alunge din minte gândurile obsedante care nu o lăsau să închidă un ochi. Timp de o oră se strădui să adoarmă, dar fără succes. Până la urmă, obosită peste măsură, adormi sfârșită.

A doua zi dimineată, îi fu greu să mai găsească un pretext plauzibil al absenței de la serviciu. Una dintre colege se afla în autobuzul pe care încerca să-l prindă și văzuse toată scena.

– Frumos tipul care te-a ridicat de jos, îi spuse ea în timpul pauzei de cafea.

Zâmbetul colegei era malițios.

– Probabil că e obișnuit cu femeile care i se aruncă la picioare! Dar ce s-a întâmplat, mai exact? Nu am văzut decât că te-a prins de mijloc și te-a luat cu el. Ce baftă poți să ai!

– M-a lăsat la metrou, dădu Sharon un răspuns improvizat.

Dar dacă Maureen o văzuse în mașina bărbatului?

Nu mai avea importanță, trebuia să-și susțină bine minciuna.

– În starea în care eram, nu-mi doream decât să ajung acasă, adăugă ea.

– Păcat. Ai fi putut să te prefaci că leșini... Poate că ți-ar fi făcut respirație gură la gură.

Sharon simți că roșește și începu să râdă.

– Ce mai idei!

– Dar de ce? În astfel de ocazii, asta e singura reacție normală. Oricum, ar fi trebuit să profiți... Așa ceva nu se întâmplă în fiecare zi.

Maureen vru să se plece, dar după câțiva pași se opri și se întoarse. Îi venise o idee.

– Tu stai singură, nu-i așa, Sharon?

– Da... am o garsonieră. De ce?

– Joan Barlow, de la serviciul de export, caută o colegă de apartament. Poate te interesează.

– Da, mulțumesc, răspunse prudentă tânăra.

Nu cunoștea foarte bine persoana.

– Poate mă voi duce să văd despre ce e vorba, adăugă ea.

Dar nu făcu nimic în acest sens. Inconvenientele erau numeroase. Avea nevoie de o cameră numai a ei, chiar dacă trebuia să și mănânce, să și doarmă în același loc. Își aminti locuința din Grosvenor și zâmbi cu melancolie.

Un nou week-end trecu și veni și ziua de luni, aducând cu sine o vreme deosebit de frumoasă pentru acest anotimp. Fără să știe nici ea de ce, Sharon se îmbracă și se aranjă cu multă grijă în această dimineață. Își puse taiorul ei cu reflexe aurii. De la sosirea la Londra, nu cumpăraseră decât articole de îmbrăcăminte esențiale. Acest taior îl luase cu câteva săptămâni înainte de a pleca, pe când era încă la Bolton, și nu-l purtase niciodată aici. Ar fi trebuit să-l păstreze pentru o ocazie specială, își spuse ea, dar... o astfel de ocazie era foarte improbabilă. O dată sau de două ori ieșise cu un coleg, dar nu se legase nimic.

Imediat după prânz, tipul trecu cu treabă prin biroul unde Sharon lucra și se opri în fața ei cu o privire admirativă.

– Parcă ești o floare, remarcă el. Foarte primăvărată... Ce faci diseară?

Ea ezită. Nu era sigură că vrea să-și petreacă seara în compania lui Martin Dunn. Dar ce avea să facă, dacă nu accepta întâlnirea? Să rămână acasă din nou, citind vreo carte? În fond, Martin era un tip drăguț.

– Nimic, răspunse ea în sfârșit, zâmbind.

– Acum, planurile tale s-au schimbat, o contrazise el, zâmbind la rândul lui. E un film bun care rulează la Odeon. L-ai văzut?

Ea clătină din cap. Să meargă la film într-o zi de primăvară atât de frumoasă, nu era chiar visul ei, dar...

– Nu, mergem. Și apoi vom cina în oraș. Perfect.

De la biroul ei de alături, Maureen auzise întreaga conversație.

– Perfect pentru el sau pentru tine? Întrebă ea ironic, după plecarea tânărului.

– Pentru amândoi, poate, răspunse Sharon râzând. Martin e un tip bine, Maureen.

– Dar nu e genul tău, știi foarte bine.

– Da? Dar care e genul meu?

– Ah, nu știi... Ba da, știi. Cineva ca bărbatul care te-a ridicat de jos pe stradă. Distins, elegant... și bogat.

Glumea, dar fără răutate, și Sharon știa. Izbucni din nou în râs.

– Nu banii aduc fericirea.

– Ba da, desigur că da. Mai ales dacă omul s-a născut bogat.

Ce părere ai? E și cazul lui?

Sharon își simți gâtul uscat.

– Habar nu am. Eram prea preocupată de zgârieturile mele ca să mă uit la el cu atenție... Nu l-am întrebat...

– Da, sigur...

Neîncrederea din vocea Maureeney era evidentă. Se vedea că are deja o explicație proprie pentru absența colegei ei.

– În orice caz, sunt puține șanse să-l revezi.

Adevărat, se gândi Sharon.

Dar se înșelau amândouă.

La ora cinci, când Sharon ieși pe poartă însoțită de Martin, bărbatul o aștepta sprijinit de Mercedesul lui argintiu. Nuanța costumului său era foarte apropiată de cea a mașinii.

Se ridică la vederea fetei, fără să-i pese nici de Martin, nici de privirile curioase ale celorlalți colegi.

– Să mergem, zise el, deschizând portiera.

Rămasă mută de uimire, fata nu avu nici o reacție. Martin fu cel care rupse tăcerea.

– Ce se întâmplă aici, Sharon? întrebă el, cu o surprindere explicabilă. Credeam că nu ai planuri pentru seară. Eram... sunt...

Cu puțin efort, Sharon își reveni și-și privi sfidător salvatorul.

– Cred că ați făcut o greșeală, domnule.

El zâmbi, liniștit.

– Exact despre asta trebuie să și vorbim. Mi-a luat ceva ca să vă gădesc. Urcăți sau voi fi nevoit să vă vâr cu forța în mașină?

Martin se încruntă.

– Dar... începu el.

– Scuzați, îl întrerupse Lionel grăbit, dar această chestiune nu vă privește.

Apoi spre întoarse spre fată și zise cu un aer nerăbdător:

– Nu știu dacă vă dați seama, dar aici staționarea este interzisă.

– Se pare că la dumneavoastră e un obicei! replică ea.

Își dădu seama că această aluzie era foarte personală, numai după ce-l văzu pe pe Martin dându-se un pas înapoi.

– Bună seara, salută el.

Se îndepărtă. Cu mâna pe portieră, Lionel Brent o privea cu o expresie mirată.

– Mergem?

Conștientă de privirea curioasă a Maureenei, care rămăsese la câțiva pași mai încolo, Sharon alege soluția minimei rezistențe: urcă în mașină. El înconjură Mercedesul și se așează la volan.

În momentul în care mașina porni, fata își regăsi stăpânirea de sine.

– Nu știi despre ce e vorba, declară ea pe un ton dur, dar ați face bine să-mi spuneți cât mai repede.

– Nu așa repede, ripostă el, fără să întoarcă privirea. Aveți răbdare până când reușim să ieșim de aici. Apoi, vă voi acorda întreaga mea atenție.

– Să ieșim de aici? Ca să mergem unde?

– Într-un loc public, stați liniștită.

Ce să facă? Trebuia să aștepte. Nu putea să sară din mașină în mers. Sharon privea numai în față, dar era perfect conștientă de fiecare mișcare a bărbatului de lângă ea. Un parfum ușor și totuși pătrunzător de apă de toaletă se îmbina cu mirosul pielii de tapițerie. Mercedesul avea toate dotările imaginabile, inclusiv, nu se îndoia, scaune rabatabile.

Lăsară mașina pe o străduță și intrară într-un restaurant. Fata observă în treacăt scaunele capitonate cu piele roșie și pereții ornați cu marmură arămie. Lionel Brent o conduse către o masă retrasă, foarte în spate. Restaurantul abia se deschisese, dar într-o oră-două avea să fie plin, se gândi ea.

El o întrebă ce vrea să bea.

– Un tonic, răspunse ea. E prea devreme pentru altceva.

Poate pentru ea. Dar nu și pentru însoțitorul ei, judecând după culoarea licorii din paharul cu care revenise la bar.

Se așază și amestecă în gheață cu lingurița, privind-o atent pe Sharon.

– Înainte de a merge mai departe, ar fi bine să rezolvăm problema unei sume de bani care vă aparține. Nu am de gând să vi-i înapoiez aici: o privire mai curioasă ar putea interpreta greșit gestul. Dar când am să vi-i dau, nu vreau să vă văd că îi refuzați. Clar?

– Nu erau pentru dumneavoastră, ci pentru ciorapi.

– Știu. Gestul dumneavoastră și-a atins scopul. A fost, dacă pot spune așa, prima oară când mi s-a plătit cu aceeași monedă.

Uimită, ea îl privi cu neîncredere, dar pe chipul lui nu se putea citi nici cea mai mică urmă de ironie.

– M-am purtat prosteste și vă datorez scuze: iată ce voiam să vă spun... mai pe ocolite.

Se lăsa pe spate în scaun, cu aerul unui om care își luase o piartă de pe inimă. Ea nu răspunse, așa că el insistă, așteptând verdictul.

– Deci?

– Vă accept scuzele.

Nici nu putea face altfel. Propriul ei comportament din acea seară nu fusese foarte adecvat. Privată de recursul la o furie absolut justificată, se simți nesigură. Plecă privirea în pahar, apoi o ridică spre interlocutor.

– De unde ați știut unde lucrez?

– Există mijloace pentru a afla. E important să știți?

– Nu, recunosc eu.

– Atunci, să nu ne mai gândim la asta. Povestiți-mi câte ceva despre dumneavoastră.

– De ce?

– Pentru că vreau să știu, răspunse el zâmbind. Sincer, mă interesează. De unde sunteți? Aveți accent, dar e destul de slab ca să-l pot identifica.

Interesul lui părea real, dar Sharon se mulțumi să dea răspunsuri foarte scurte la toate întrebările lui.

– Nu aveți încredere în mine și nu pot spune că nu aveți o oarecare dreptate, concluzionă el.

Îi oferi o țigară, dar ea refuză. Își aprinse el una și o privi gânditor, punându-și la loc în buzunar bricheta de aur.

– Să începem cu începutul. Mă numesc Lionel Brent, sunt singur și liber de orice angajament și mi-ar plăcea foarte mult să luăm masa împreună.

Ea râse, știind bine că râsul ei echivala cu o acceptare. Dar bărbatul din fața ei era... irezistibil.

Se simțea bine cu el, destinsă, mulțumită. Pe când serveau cafeaua, se trezi vorbind despre mătușa Dorothy și despre singurătatea pe care fusese nevoită s-o îndure de când ajunsese la Londra. El nu spunea aproape nimic, dar fata îi simțea privirea înțelegătoare.

Dansară apoi pe ringul minuscul, iar el își lipi obrazul de al ei, așa cum făceau în jurul lor celelalte cupluri, îi ținu mâinile la pieptul lui... dar fără să încerce mai mult. Ea ar fi vrut să poată dansa așa toată noaptea... Când el îi sugeră că ar fi momentul să plece, ea acceptă cu regret.

Se aștepta să-i propună să termine această noapte împreună, în apartamentul lui, dar bărbatul traversă în mare grabă Tamisa. Nici unul, nici celălalt nu spuse nimic până la Camberwell. Sharon se lupta cu o mare tristețe. Seara fusese mirifică, dar era gata să se termine și era aproape sigură că nu-l va revedea vreodată pe Lionel Brent. Întâlnirea asta existase doar pentru că el voise să repare o greșeală. Drăguț din partea lui, dar Sharon ar fi preferat din mai multe puncte de vedere să-și păstreze despre el prima impresie.

De-abia parcă în fața blocului, că ea își și puse mâna pe portieră, grăbită să iasă.

– A fost o seară foarte frumoasă, spuse ea. Mulțumesc!

– Nu fugiți, șopti el. Ne vedem mâine seară?

Ea întoarse capul și îl privi în lumina felinarului.

– Nu cred...

– Nu e o obligație. Pur și simplu simt nevoia să vă văd.

El întinse degetele și o mângâie pe obraz, zâmbind la tremurul ei involuntar.

– Nu sunteți ca celelalte, Sharon.

Sub mângâierea lui Lionel, pielea ei prindea viață.

– Prin ce sunt eu diferită? reuși să întrebe.

– O să aflați mai târziu. Vă voi reține pentru toată săptămâna...

De acord?

– Nu știu ce să zic, Lionel...

– Fără obligații... Tu vei conduce relația... Îți place teatrul?

– Da, foarte mult. Dar nu-mi pot permite să mă duc prea des, adăugă ea cu un râs forțat.

– Comedii sau drame?

– Drame, dar...

– Am să cumpăr bilete.

Stătea cu mâna lipită de ceafa ei. O trase ușor către el și se aplecă pentru a o săruta. Un sărut prea scurt și prea cast, se gândi ea.

– Acum ești mai liniștită, mai sigură pe intențiile mele?

– Nu sunt chiar atât de diferită, zâmbi ea, cu ochi strălucitori.

Fu rândul lui Lionel să izbucnească în râs. De data aceasta, o strânse la pieptul lui și o sărută cu mai multă pasiune și fără reținerea de mai devreme. Ea îi acceptă sărutul și-i răspunse, lăsându-și deoparte neliniștile. Nici un bărbat nu o mai tulburase atât.

– Ajunge, spuse el într-un final, cu o voce ușor ciudată. Până la urmă sunt și eu om. Am să vin să te iau mâine pe la șapte.

Înainte de a intra în bloc, Sharon se opri să vadă mașina plecând. Simțea încă pe buze sărutul lui Lionel. Nu-i mai păsa de ce voia s-o vadă. Important era să nu rateze această ocazie, cum spunea Maureen. Avea timp să se răzgândească, dacă s-ar fi simțit în pericol.

Capitolul 2

Începu o săptămână memorabilă. Merseră de două ori la teatru, cinară în fiecare seară în alt restaurant, iar într-o noapte dansară până spre dimineață. Când sosi ziua de vineri, Sharon rămăsese datoare cu patru ore companiei... Când ajunse la serviciu, pe la zece, abia își putea ține ochii deschiși. Maureen observă pe bună dreptate:

– Se pare că ai cam petrecut, azi-noapte...

Se opri și o privi pe Sharon cu un aer intrigat:

– Dar nu mi-ai spus încă cine e prietenul tău.

– Ba da. Se numește Lionel Brent.

– Și nu mai știi nimic altceva despre el?

Sharon refuza să recunoască, dar aflase prea puține despre el. Nu venise niciodată vorba despre activitățile "prietenului" ei când erau împreună. Nu-și dădea seama dacă el îi ascunsese special asta sau doar nu se ivise ocazia ca să discute așa ceva... De fapt, nici nu-i păsa...

– Haide, uimește-mă, zise ea.

Maureen scoase din poșetă o bucată dintr-un ziar de acum câteva săptămâni și-i arătă o fotografie de nuntă, însoțită de un lung

articol. Fața lui Lionel îi sări în ochi: bărbatul se afla în stânga fotografiei, zâmbind într-o parte, ca întotdeauna. Mireasa, brunetă și foarte veselă, i se păru oarecum familiară. În ce-l privea pe mire, Sharon era sigură că nu-l mai văzuse niciodată; era un tip blond și bine făcut.

– Așa, și? întrebă ea.

– Citește! insistă Maureen. Căutam ceva prin numerele trecute ale ziarului și am găsit asta. Mi-am zis că trebuie să afli și tu imediat. Mireasa e sora lui Lionel.

Da, auzise vorbindu-se despre ea, își zise Sharon. Ba chiar avea de la ea o pereche de ciorapi. Și iată de ce i se părea familiară: pentru că avea aceeași frumusețe cu a fratelui. Se numea Lora... Lora Massey, acum.

Tânăra mai avu nevoie de ceva timp ca să priceapă și restul. Societatea Brent... Doamne-Dumnezeule! Era Lionel? Privirea îi reveni asupra fotografiei și descoperi acolo un bărbat mai în vârstă, în picioare, așezat în spatele lui Lionel: avea părul grizonant, dar chipurile lor semănau. Era tatăl lui? ... Societatea Brent. Unde mai auzise acest nume?

– Nu ți-ai dat seama încă? întrebă Maureen pe un ton triumfător. Nu ți-am spus că deține până și pământul pe care călcăm, fără să mai pun la socoteală nu știu câte clădiri industriale în întreaga lume? Ai auzit de lanțul hotelier Brentwood? Și ăsta e al lor. Deocamdată, asta e tot ce știu, dar probabil că mai sunt multe altele. Din câte am citit, e vorba despre o companie multimilionară. Tatăl lui Lionel al tău e președinte, iar el va fi moștenitorul, pentru că e singurul fiu.

– Nu e Lionel al meu. Îl cunosc de mai puțin de o săptămână. Și cine ți-a spus că nu știam toate astea?

– Fața pe care ai făcut-o când ai aflat, răspunse cealaltă, cu simpatie. Sharon, se joacă doar cu tine, nu vezi? Nu cred că ești genul lui.

– Acum ceva vreme susțineai exact contrariul.

– Glumeam, știi foarte bine. Bărbatul ăsta își poate permite să aibă orice femeie vrea.

– Atunci, de ce să-și piardă vremea cu o tipă obișnuită, ca mine? continuă Sharon în locul ei, încercând să-și adune tot curajul. Ca să fiu sinceră, Maureen, mi-e perfect egal.

– Ba nu. Te-ai îndrăgostit de el, nu-i așa? Nici nu mă miră. E un tip nemaipomenit.

– ... Și totuși, nu urmărește decât un singur scop și când îl va atinge, mă va lăsa fără nici un regret. Asta încerci să-mi spui?

– Ceva în genul ăsta, cred.

Maureen părea stânjenită.

– Sharon, reluă ea, nu vreau să te judec. Dacă un bărbat ca el mi-ar fi făcut curte, aș fi fost la rândul meu încântată. Dar aparține unei lumi foarte diferite, asta-i tot... Cu atât mai mult cu cât noi suntem... unde suntem.

Sharon căzu pe gânduri. Ca să fie foarte sinceră, nu ar fi vrut să afle toate astea. Nu acum. Ar fi vrut să-și mai lase timp, să mai viseze... Colega ei o privea.

– Scuză-mă, spuse aceasta. Cred că mai bine aș fi tăcut. Te vezi cu el diseară?

– Da, răspunse fata pe un ton neutru. Ora de pauză s-a terminat, adăugă ea, aranjându-și nervoasă hârtiile pe birou.

Sesizând aluzia, Maureen se îndepărtă. Dar lui Sharon îi fu greu să-și reia lucrul. La drept vorbind, ce se schimbase? Nimic. Știuse dintotdeauna că relația ei cu Lionel nu putea dura. Dar dacă va trebui să-l vadă astăzi pentru ultima oară, întâlnirea va fi una de neuitat.

El veni s-o caute pe la ora opt, așa cum conveniseră. Ea se urcă în mașină și încercă să-și ascundă emoția sub o aparentă veselie.

După o vreme, el întrebă:

– Vorbești prea mult. S-a întâmplat ceva?

Ea nu răspunse imediat.

– Ai fi putut să-mi spui, zise ea în sfârșit.

Lionel nu-și luă privirea de la drum.

– Ce anume?

– Societatea Brent, rosti ea pe un ton acuzator. De ce nu mi-ai spus cine ești, Lionel?

– Nu m-ai întrebat niciodată cu ce mă ocup. Și apoi, ce importanță are? Nu cred că m-ai crezut vreo clipă un angajat oarecare.

Această ironie o atinse. Roși.

– Nu. Deși, pentru mine ar fi fost la fel de bine.

– Nu asta am vrut să spun. Nu mai fi atât de susceptibilă.

În cazul tău e altfel. Îmi place să fiu cu tine, m-am simțit excelent în aceste zile și cred că și tu mă placi.

– Adevărat.

– Atunci, de ce să nu continuăm așa?

Sharon se întreba, amorțită, dacă aceasta era maniera lui de a spune că-și dorește continuarea relației... Și pentru cât timp... Și în ce scop?

Când el o sărută, sărutul lui fu iarăși reținut, iar ea simți. De ce oare se purta așa?

– Unde mergem? întrebă ea, după un moment de tăcere.

El răspunse fără ezitare:

– Voiam să cinăm la mine, pentru variație... Așa că am pregătit cina acolo...

Se ajunsese deci la punctul culminant al unei săptămâni pregătitoare: o cină în doi, cu lumânări, cu o muzică dulce în surdină. Și fără îndoială stropită cu șampanie.

Dar apoi? se întrebă cu teamă Sharon. Dacă trebuia să se lase sedusă de cineva, nu era acela chiar Lionel Brent? El era răspunsul la toate visele unei tinere fete. Îl iubea și dragostea avea harul de a înlătura toate îndoielile. Dacă el o dorea atât de mult încât să facă toate aceste eforturi pentru ea, de ce să nu lase lucrurile să-și urmeze cursul? Și dacă până la urmă avea să sufere, cel puțin va cunoaște câteva clipe de fericire autentică.

Spre marea ei ușurare, portarul nu se afla la post. În lift, se strădui să pară cât mai naturală.

Masa era aranjată în apropiere de fereastra imensă, oferind priveliștea orașului scâldat în ceață.

Nu erau lumânări, dar în lumina dulce a camerei atmosfera era la fel de intimă. Nu era nici șampanie... pe masă se afla în schimb un vin pe care-l băuseră o dată sau de două ori împreună și pentru care ea manifestase o oarecare preferință. Era bucurătoare pentru această alegere, pentru că îi dădea mai multă încredere.

Pe măsură ce timpul trecea, decizia ei devenea mai puternică. Îl iubea și era gata să-i facă pe plac, dacă el ar fi dorit. Dorea să fie mângâiată de el, sărutată de buzele lui... În sufletul ei era liniște, dar trupul îi era parcă zguduit de furtună.

Masa se terminase. Se îndreptară către canapea pentru a servi cafeaua și lichiorurile. Atunci, dispoziția fetei se schimbă brusc. Poate că Lionel își dădu seama. Se ridică și schimbă discul, apoi reveni și stinse lumina.

– Priveliștea e mult mai frumoasă pe întuneric, spuse el.

Ea încercă să rămână calmă, când el îi trecu un braț pe după umeri și o trase mai aproape. Până la urmă, se așteptase la asta.

Îi primi sărutul, făcând un efort pentru a-și reînnoi dorința pe care o simțise atât de violent mai devreme. Mâna lui Lionel începu să urce ușor de pe talie către piept, și ea simți un curios amestec de dorință și respingere. Pentru el, nu reprezenta decât un obiect, poate o provocare...

El continua... Îi ridică fruntea, ca s-o sărute pe tâmplă... Nu se grăbea... Îi spunea fără cuvinte că aveau la dispoziție toată noaptea.

Când vorbi, farmecul momentului se duse.

– Ne cunoaștem de o săptămână abia, știu, șopti el. Dar nu mai pot aștepta. Sharon...

– Nu!

Cu mâinile amândouă, îl respinse brusc și, din aceeași mișcare, sări în picioare.

– Nu, Lionel... M-am răzgândit.

El rămase o clipă nemișcat. În penumbră, chipul lui era indescifrabil.

– Nu știam că ai luat vreo hotărâre, zise el pe un ton ciudat. Nu crezi că ar trebui să ascuți întrebarea, înainte de a răspunde?

– Știu ce ai să-mi spui.

Ea își controla cu greu emoția. Ar fi vrut să fugă, înainte ca el s-o ia din nou în brațe, dar în același timp simțea nevoia să-i spună exact ce gândea.

– Am știut toată săptămâna unde vrei să ajungi. De asta m-ai și căutat, nu-i așa, Lionel?

Râsul lui veni pe neașteptate.

– Am avut o intenție când te-am căutat, asta da. Dar nu știam nici eu care ar fi aceea până ieri seară.

– Și vrei să cred așa ceva?

– Nu. Din câte se pare, nu ești dispusă să crezi nimic din ce ți-aș spune.

Se ridică brusc, și-i blocă trecerea. Îi puse autoritar mâinile pe umeri și o forță să-l privească în ochi.

– Sharon, dacă aș fi vrut doar să ajungi în patul meu, asta s-ar fi întâmplat cu multă vreme în urmă.

Ea îl privi fără să înțeleagă.

– Dar, atunci, ce...

– Vreau să te măriți cu mine, spuse el.

Ea suspină îndelung și își uită pe loc temerile. Un val de bucurie urcă din adâncul ființei ei, citindu-i-se în priviri.

– Lionel...

– Răspunde, făcu el zâmbind. Da sau nu?

Ea era încă sub șoc, dar nu se putu îndoi de seriozitatea lui Lionel, în ciuda zâmbetului lui.

– Da, spuse ea. O, da!

– Atunci, e perfect, zise el, satisfăcut.

O luă în brațe și se așeză pe canapea, cu ea pe genunchi. Sărutul său posesiv îi înflăcăra simțurile. Îl luă de gât și se agăță de el, mângâindu-l febrilă. Doamna Lionel Brent... era minunat! Nu-i venea să creadă.

Când el îi mângâie decolteul, aproape că-și pierdu răsuflarea. Lionel începu să-i desfacă nasturii și ea îl lăsă. Dar probabil că fără voia ei deveni ușor mai reticentă, pentru că el se opri și o privi insistent.

– Ce e? o întrebă în șoaptă.

– Nimic...

– Nu-ți place să te mângâi?

– Nu... Adică, ba da...

Ea îi puse mâna pe braț, în semn de liniștire.

– E frumos. Dar...

– Mă bănuiești că ți-am propus să ne căsătorim doar ca să-mi ating mai repede scopul, nu-i așa? Încheie el fraza în locul ei, pe un ton neutru. Mă crezi capabil de atâta efort doar pentru a obține o noapte de plăcere?

– Nu.

– Atunci, încetează să te comporti ca o prostituță. Ne vom căsători orice ar fi.

– Dar de ce eu? Întrebă ea, în sfârșit. Ai putea să ai orice femeie, Lionel. Oricare ți-ar plăcea. De ce eu?

Ochii lui străluciră ciudat.

– După părerea ta, care ar fi motivele mele?

– Nu știu... Nci măcar nu ai menționat obișnuitul motiv pentru care oamenii se căsătoresc..., reluă ea după o pauză de gândire.

– Nu ți-am vorbit despre dragoste, observă el cu un zâmbet larg. Nu am mai cerut pe nimeni în căsătorie, trebuie să mă ierți dacă nu țin cont de toate regulile... Nu sunt obișnuit.

În această clipă, Sharon ar fi fost gata să-i ierte orice și să-i ofere totul, dar Lionel fu cel care bătu în retragere.

– Nu, cred că ai dreptate... Merită așteptarea...

Tăcu apoi. Tăcere care fetei i se păru ciudată.

– O nuntă restrânsă sper că îți convine și ție, urmă el apoi. Tocmai am trăit experiența unei nunți cu pompă, la căsătoria surorii mele. Mi-e de ajuns, și apoi, nu prea mă văd în pielea personajului principal.

Sharon era de aceeași părere. Dar întrebă, cu o voce ezitantă:

– Dar familia ta, Lionel? Cum va primi vestea?

– Tatăl meu va fi pur și simplu încântat. E chiar îngrijorat că nu mă vede "la casa mea".

– Dar crezi că mă va plăcea?

– De ce nu?

- Poate pentru că... nu fac parte din lumea ta...
- După părerea ta, nu a mea. Care e diferența? De avere?
- Nu numai.

Ea privi în jur cu subînțeleș.

- Mediul în care am crescut e diferit. Tu ți-ai trăit așa toată viața.

Pentru mine, toate astea fac parte din altă lume.

- Te vei obișnui curând.

Când ea vru să continue, o opri cu un gest de nerăbdare.

- Nu te mai gândi la asta... Nu contează. Mâine am să te prezint tatălui meu... Ba nu, duminică. E singura lui zi de odihnă.

O privi îndelung, apoi se apropie și-i încheie nasturii rochiei.

- Cred că ar fi mai bine să te conduc acasă.

Sharon ar fi vrut să mai stea, dar nu avu curajul să-i spună. Pe de altă parte, avea nevoie de singurătate, pentru a-și pune gândurile în ordine. Se va căsători cu Lionel. Nici acum nu-i venea să creadă. Îl cunoștea de atât de puțin timp! Oare dragostea putea să apară în acest fel surprinzător? Da, doar aflase asta din propria ei experiență. De ce nu s-ar întâmpla același lucru și cu el? Ce alt motiv ar fi putut să aibă pentru a o cere de soție?

Era aproape miezul nopții când mașina lui se opri în fața casei fetei. Fără să oprească motorul, Lionel o sărută din nou, pentru ultima oară în acea seară.

- Mâine nu ne vom vedea, spuse el. Voi fi plecat toată ziua și o parte din seară. Voi trece să te iau duminică dimineață, pe la unsprezece.

Toată ziua de sâmbătă, Sharon continuă să plutească într-o lume ireală. Era fericită, mai fericită decât fusese vreodată. Se apucă să-și calce o bluză albă, pe care voia s-o poarte cu taiorul galben și își lustrui conștiincioasă singura geantă care i se părea convenabilă pentru o întâlnire importantă. Dacă domnul Brent semăna cu fiul

său, nu avea de ce să se teamă... dacă nu... Ei bine, Lionel o iubea. Înmarmată cu această convingere, va putea face față oricărei provocări.

Când veni s-o ia, văzu că Lionel purta un pantalon de flanel și o haină sport din lână bej, iar la gât își pusese o eșarfă. Părea foarte diferit de omul pe care îl cunoscuse de-a lungul săptămânii.

Se aflau pe drum. După o bună bucată de vreme, el remarcă în sfârșit răspunsurile ei monosilabice.

– Regrete? întrebă el.

– Nu. Mă gândeam, dimpotrivă, că tu ai...

El îi răspunse cu un zâmbet liniștit.

– Nici o grijă. Tata ne așteaptă: nu am vrut să-l iau prin surprindere.

– I-ai spus?

– Da.

Ea așteaptă, dar văzând că el nu continuă, trebui să pună întrebarea:

– Și ce a zis?

– A reacționat ca un bărbat. E foarte nerăbdător să te cunoască.

– Nu mă îndoiesc.

– Nu începe iarăși... cu ironiile. Te va judeca după propriile tale merite și calități. Dacă îi dai impresia că te stimezi pe tine, nu va avea nici un motiv să te contrazică.

– Dar nu e vorba despre asta, protestă ea.

– Atunci, înseamnă că e vorba despre o lipsă de încredere...

Pe mătușa ta ai anunțat-o?

– Nu.

– Bun, atunci îi vei telefona chiar mâine... Sau poate vrei să-i dai telefon de la tata?

– Voi aștepta până mâine... Unde stă tatăl tău?

– Casa se numește Dona Alba. Datează din epoca nobilimii, ceea ce nu înseamnă că familia Brent face parte din această clasă. Dimpotrivă, nobilii priveau cu dispreț pe cei care se ocupau de comerț.

– Dar tranzacțiile imobiliare nu reprezintă neapărat un comerț.

– Cumpărăm și vindem... Ce alt nume ai putea da acestei afaceri? Bunicul meu a început, cumpărând, la începutul anilor douăzeci, un teren în afara orașului. A fost un om care gândea în perspectivă.

– Și acum, sunteți peste tot în lume, șopti ea.

– Mi-ai cercetat dosarul? glumi el.

– Nu eu. O prietenă.

– Cea care era atât de sigură de intențiile mele?

Nu-i așteptă răspunsul.

– Și eu eram de altfel foarte sigur... dar nu de același lucru. Logodna noastră va fi foarte scurtă, cred că ți-ai dat seama.

– Da? Nici nu știam că suntem logodiți!

– Putem remedia asta îndată.

Trase mașina către o zonă de staționare și opri la adăpostul unui pâlc de copaci.

– Deschide sertarul din bord.

Ea ascultă, trase sertarul și rămase uimită descoperind înăuntru o cutiuță din piele. Văzând-o încurcată, el întinse mâna și dădu la o parte capacul, oferindu-i inelul cu diamant cu lucrătură veche.

– A fost al bunicii mele, ar trebui să-ți vină. Dar dacă preferi un inel modern, putem merge să alegem unul chiar săptămâna viitoare.

– Nu! Țsta este perfect.

– Mă bucur că-ți place. Mi l-a lăsat mie moștenire exact în acest scop. Dă-mi mâna.

Ea fremătă când degetele lui o atinseră și-i strecurară podoaba pe deget.

– Îmi vine perfect, șopti ea.

– Acum, logodna noastră e oficială! declară el.

Ea percepu în vocea lui o nuanță ciudată și ridică ochii spre chipul lui, dar nimic special nu i se putea ghici pe față, dincolo de expresia de bucurie.

– Ne vom căsători în mai. Dat fiind numărul mic al rudelor din partea ta, vom face nunta aici. Mătușa și unchiul tău vor trebui să se deplaseze. Asta e!

– Dar nu știi dacă vor veni. Ți-am vorbit de sentimentele mătușii Dorothy față de mine.

– Multe se spun la nervi. Nu poți șterge cu buretele șaisprezece ani din viața ta, Sharon. Așa cum au fost, ei te-au crescut. Trebuie să-i inviți.

– Da, așa este. Am să-i chem... Se pare că te-ai gândit la toate...

– Te deranjează?

Nici nu știa ce să răspundă. Lionel era evident foarte obișnuit să comande. Oare așa îi va dirija și viața ei, după ce se vor căsători? Nu, așa ceva era ridicol! Își spuse ea. Până acum, el nu făcuse altceva decât să dea dovadă de bun-simț.

Clătină din cap și răspunse, veselă:

– Nu, bineînțeles.

Dona Alba se ridica în mijlocul unui parc imens, la vreo opt sute de metri de satul Bramley Heath. Era o reședință splendidă, cu ziduri albe și acoperișul din țiglă verde. Pâlcul de mesteceni din apropiere justifica într-adevăr numele casei. De o parte și de alta a mării alei, tufe bogate de narcise înfloreau, aranjate în trepte.

În interior, totul era de un lux discret și cald. Sharon se simți dintr-o dată foarte bine.

O femeie care părea să aibă în jur de cincizeci și cinci de ani, îmbrăcată sobru, apărui în pragul ușii din vestibulul pătrată și se opri, văzându-i pe cei doi.

– Bună ziua, domnule, spuse ea. Tatăl dumneavoastră vă așteaptă în bibliotecă. Mi-a spus să vă îndrept într-acolo îndată ce ajungeți.

Lionel puse mâna pe umărul lui Sharon.

– Ți-o prezint pe doamna Reynolds, asistenta tatălui meu.

Sharon se simți ținta unei rapide evaluări. Citi în ochii femeii o surpriză ușoară, dar aceasta răspunse cu o voce neutră:

– Vă felicit pe amândoi.

– Mulțumesc, spuse Lionel, pe un ton repezit.

O conduse pe Sharon către o ușă aflată în dreapta lor.

– O să-l cunoști îndată și pe tata.

Biblioteca servea și ca birou: o masă de lucru ocupa un colț al încăperii și doar un perete era acoperit de cărți.

Bărbatul care stătea în picioare în fața ferestrei se întoarse la venirea celor doi și îi privi o clipă de la distanță, înainte de a le veni în întâmpinare. Era mai în vârstă decât s-ar fi așteptat Sharon, după poza pe care o văzuse în ziar, dar trăsăturile chipului îi erau încă tinerești, sub podoaba capilară deasă, de un gri metalic.

– Iată deci și mica minune care a reușit să-mi retragă fiul din activitatea de burlac. Vestea a fost o adevărată bombă pentru noi toți.

– Nu înțeleg de ce, interveni Lionel. De ani buni mă bați la cap să-mi găsec o soție.

Tatăl îl privi ironic.

– Îți spun atâtea lucruri de ani de zile și asta nu a schimbat nimic...

Apoi, întorcându-se către fată:

– Sper că știi în ce te vâri, Sharon.

– Da, cred, spuse ea, încercând să dea vocii un ton foarte sigur.

În fond, știm cu toții cum se spune: vom fi alături la bine și la rău, încheie ea, căutând să destindă atmosfera.

El începu să râdă și o privi mai cu luare-aminte.

– Adevărat. Lionel are noroc dacă reușești să vezi în această lumină viața voastră comună. Cei mai mulți oameni vor să fugă la apariția primelor probleme.

– Ce vrei să faci? Întrebă fiul. S-o descurajezi?

– Nu, doar să mă asigur că înțelege cum trebuie lucrurile.

Se întoarse către Sharon și clătină din cap.

– Nu te lăsa păcălită de farmecul lui... e superficial. Lionel e încăpățânat ca un catâr, iar un astfel de tip poate deveni un coșmar... după nuntă.

– Și dumneavoastră sunteți la fel? Pentru că vă seamănă mult...

Fu rândul lui Lionel să izbucnească într-un râs ironic.

– Mama nu mai e aici ca să poată răspunde la întrebarea asta. Păcat! Ar i fost interesant de aflat părerea ei.

Tatăl lui nici nu clipi. După câte se părea, doamna Brent era moartă de suficient de mult timp pentru ca amintirea ei să nu mai provoace suferință.

– Cred că vei avea o influență bună asupra familiei, făcu el, amuzat. Haide să vizitezi grădinile, înainte de masă. Vom avea timp să mai vorbim. Fiul meu nu mi-a spus despre tine decât: "o să vezi singur".

Privirea rugătoare pe care Sharon i-o aruncă lui Lionel rămase fără efect. Oare o va lăsa să-i povestească singură viitorului socru totul despre ea și despre cum s-au cunoscut? Pentru moment, se părea că domnul Richard Brent o place, dar ce va crede când își va da seama că-i lipsesc toate atuurile pe care fără îndoială le așteaptă de la viitoarea soție a fiului său?

Lionel îi însoți doar până la terasa din spatele casei și se opri acolo, așezându-se pe o piatră.

– Eu am văzut deja grădinile, declară el, leneș. Duceți-vă voi. Mă luați și pe mine de aici când vă întoarceți la masă.

– Lasă-l, zise Richard Brent, observând că Sharon era gata să protesteze. Ne vom descurca mai bine fără el.

Și, zâmbind, o luă de braț.

Soarele era destul de puternic. Plimbarea ar fi fost foarte agreabilă dacă Sharon nu ar fi fost atât de preocupată și de stânjenită. Dar se hotărî să-și ia inima în dinți. Ajunși destul de departe pentru a nu fi auziți de Lionel, ea declară pe nepusă masă:

– Domnule, înainte să începeți să mă întrebați despre cum am crescut și altele, cred că trebuie să vă spun că nu sunt deloc bogată... și nici nu am un c.v. foarte bun, în sensul în care îl așteptați dumneavoastră. Lionel ar fi trebuit să vă prevină.

Chipul bărbatului nu-și schimbă cu nimic expresia. Nici măcar nu încetini pasul.

– Ce ar fi trebuit să-mi spună despre tine?

– Lucrez la un birou, la Londra... într-unul dintre imobilele pe care de altfel le dețineți... Iar părinții mei au fost muncitori.

– "Au fost"?

– Au murit într-un incendiu când aveam șase ani. Tata m-a scos din casă, dar mama a rămas blocată într-o cameră și el s-a întors s-o caute. Cel puțin, asta mi s-a spus. Eu nu-mi mai amintesc.

– Cine te-a crescut?

– Sora tatălui meu.

– Tot muncitori?

– Da. Unchiul Brian este maestru într-o uzină.

– Înțeleg... Și Lionel ce spune?

– M-a sfătuit să nu mă mai gândesc la asta.

– Cu alte cuvinte, nu-i pasă. Ți-a dat de înțeles că eu aș putea să fiu de altă părere?

– Nu, recunosc ea. Dar...

– Dar, de la prima vedere, m-ai catalogat drept un snob, reluă el pe un ton moderat. Adineaori, eram gata să spun că Lionel și-a găsit o soție care are clasă. Și stil. Nimic din ce mi-ai spus nu-mi schimbă opinia, dar aș putea să mă înșel. Ceea ce nu mi-a plăcut a fost că m-ai pus în aceeași oală cu "bogații".

– Vă cer iertare, se bâlbâi ea.

– Să trecem peste asta. Tot ce mă interesează pe mine este o căsătorie durabilă și fericită pentru fiul meu. Îl iubești?

– Da, șopti ea. Da!

O privi și clătină din cap, mulțumit.

– Asta e cel mai important. Are noroc, băiatul ăsta. Cum v-ați întâlnit?

Ea îi povesti, trecând peste unele detalii. Când îl privi, i se păru că expresia lui era schimbată.

– Deci, nu vă știți decât de o săptămână... Decizia pare ușor cam... rapidă.

– Așa se întâmplă câteodată, nu? șopti ea. În ce mă privește, așa a fost. Mi-a fost greu să cred că și Lionel simte la fel, dar...

– Da, făcu tatăl, pe un ton ironic. Întotdeauna a acționat repede, o dată decizia luată. Dar la treizeci și doi de ani îi va trebui probabil o vreme ca să se obișnuiască, draga mea copilă, cu viața conjugală și tot... Mă bazez pe tine, știu că vei reuși.

– Dar nu suntem căsătoriți încă! râse Sharon.

– Dar veți în curând, ripostă el, ferm. Vom fixa data chiar astăzi... Vrei să te măriti în locul de unde vii? reluă el după o scurtă eziatre.

Pusă în dificultate, ea clătină din cap.

– Va fi dificil... Am avut unele discuții la plecare... După părerea lui Lionel, ar fi mai bine să ne căsătorim aici, în intimitate... o căsătorie civilă...

– Nici nu se pune problema! protestă el, vehement. Lionel se va căsători la biserică, la fel ca sora lui!

– Îi veți spune dumneavoastră? îndrăzni timidă Sharon.

Zâmbindu-i, bărbatul o liniști:

– Da, am să-i spun. Asistenta mea și secretara se pot ocupa de tot. Dar vor dori să aibă lista cu invitați.

O astfel de rapiditate în derularea evenimentelor o lăsă cu gura căscată pe față. Se stăpâni totuși și răspunse calm:

– Eu nu-i am decât pe mătușa Dorothy și pe unchiul Brian. Și nici ei nu știu dacă vor dori să vină, date fiind împrejurările.

– Dacă nu vin, nici nu merită considerați membri ai familiei. Altcineva? Prieteni poate?

– Nu am nici mulți prieteni, în adevăratul sens al cuvântului. Una sau două colege.

– Nu-i nimic. Familia noastră va compensa această lipsă.

– Domnule, reluă ea cu o voce surdă, Lionel a sugerat să ne căsătorim aici, dar nu cred că se gândea la toată pompa de la nunta surorii lui... Și nici eu nu țin să fie așa.

– Vom mai vorbi despre asta. Ora prânzului se apropie. Să ne întoarcem.

Lionel îi aștepta în același loc, zâmbitor.

– I-ai pus gândurile în ordine? își întrebă el tatăl.

– S-ar putea zice, cred, că am ajuns la un oarecare grad de înțelegere. Sharon mi-a povestit cum v-ați cunoscut, adăugă el, privindu-și fiul.

– Da? făcu acesta, fără să se trădeze. Destinul intervine în cele mai ciudate moduri.

Ceva din acest schimb de replici o nedumeri pe Sharon, făcând-o să se simtă prost, fără să știe de ce. Fu ușurată când auzi gongul anunțând că masa e servită.

– E un pic cam pretențios, comentă Richard Brent cu umor. Dar se găsește foarte greu personal de serviciu corespunzător, așa că gongul o salvează pe doamna Reylonds de efortul de a mă căuta prin parc la ora mesei.

– Se ocupă singură de casă? întrebă fata.

Lionel răspunse în locul lui.

– Cu ajutorul a trei angajate din sat. Nu are de ce să se plângă.

– Nu ai plăcut-o niciodată, spuse tatăl, fără să se formalizeze. Și mă întreb de ce. E foarte eficace.

– Prea eficace. Conduce casa asta de parcă ar fi un hotel.

– Dar tu mă vizitezi și așa foarte rar... Nu văd de ce te nemulțumește. Chiar, unde veți locui după nuntă, v-ați gândit? Apartamentul tău e bun pentru un burlac, dar nu pentru o familie.

– Nu ești cam grăbit? întrebă Lionel, amuzat, fără s-o scape din ochi pe Sharon. Avem tot timpul pentru "o familie".

– Nu se știe niciodată. De altfel, ăsta e un subiect care ne privește pe toți.

Richard se opri în pragul ușii de la bibliotecă și își plimbă privirea de la unul la celălalt.

– Mă gândesc de multă vreme să plec din casa asta. E prea mare pentru un singur om. Lora și Jason au Copperlea, normal, iar tu, care nu ai dat nici un semn că vrei să-ți găsești o soție...

Se întrerupse și își privi drept în ochi fiul.

– Vreau deci să vă dau casa asta ca dar de nuntă.

Urmă o tăcere. Sharon era prea umită ca să-și mai găsească vorbele. Vor trăi în această locuință magnifică; se vor plima prin parc, se vor așeza pe băncile lui... Va fi un loc ideal pentru copii, un

adevărat paradis, își spuse ea, simțindu-se foarte fericită și emoționată la gândul că va purta copiii lui Lionel.

Cei doi bărbați o priviră, își dădu ea seama, unul cu înțelegere, celălalt cu o expresie care o uimi destul de mult.

Lionel vorbi primul.

– După câte se pare, această idee îți surâde.

– Păi... începu ea.

Îl privi cu ochi strălucitori de bucurie.

– Ah, Lionel, nu-mi vine să cred!

Apoi, schimându-și expresia, se întoarse către Richard Brent.

– Dar unde... Vreau să spun...

– Voi pleca, desigur. Probabil că mă voi instala la club. Nu știu încă. Tu ce spui? adăugă el către fiul său.

Acesta ridică din umeri.

– Ce aş putea să spun decât "mulțumesc"? Nu cred că vei avea obiecții dacă vrem să redecorăm casa...

– Dar e perfectă așa cum e, interveni Sharon.

– Și nu ai văzut încă nimic.

Tonul lui Lionel fu aproape brutal. Se mai îmbună doar sub privirea fetei.

– Îți voi arăta casa după prânz.

– Voi fi încântată.

Ridică spre Richard niște ochi timizi.

– Mulțumesc! Nu cred că cineva a primit un cadou de nuntă mai frumos ca noi.

El începu să râdă.

– E o chestiune de lene. Asta mă scutește să-mi mai bat capul ca să vă găsec o locuință acceptabilă. Și apoi, îmi place să știu că această casă va rămâne în familie.

În timpul mesei, Sharon fu îngrijorată de atitudinea lui Lionel. Era tăcut, aproape morocănos. Nu protestă când tatăl său propuse pentru căsătorie o dată foarte apropiată, în mai puțin de o lună. Ridică doar ironic din sprâncene aflând că ceremonia religioasă va avea loc în biserica satului.

– Se pare că te-ai gândit la toate.

Fata așteptă să rămână singură cu el, pentru a-i spune:

– Lionel, dacă preferi doar o căsătorie civilă, nu mă deranjează.

El zâmbi și ridică din umeri.

– Până la urmă, tot aia e. Și pe urmă, biserica va fi mai mult pe placul mamei. Ea se îngrijorează mereu de ce spune lumea.

Sharon ridică privirea.

– Dar credeam că mama ta e moartă.

– Dacă ți-am dat această impresie, îmi cer scuze. Părinții mei sunt despărțiți de mai mult de zece ani.

– Nu au divorțat?

– Nu. Se pare că nici unul dintre ei nu a vrut asta. Acum ea nu se află în Anglia și nu o vei putea cunoaște decât peste o săptămână sau două.

Sharon se bucură: avea nevoie de puțin timp ca să mai respire.

– Dar tu și sora ta ați locuit aici? întrebă ea.

Drept răspuns, avu parte de unul din zâmbetele lui ironice.

– La douăzeci și doi de ani, eram destul de mare ca să locuiesc singur. Lora avea pe atunci cincisprezece și a plecat cu mama. Crezi că eu și tata semănăm? Stai să le vezi pe mama și pe Lora: ai zice că sunt două surori.

Fetei i-ar fi plăcut să nu trebuiască să se descurce decât cu Lionel și cu tatăl lui. Lora și mama lor erau două noi necunoscute pentru ea. Dar Lora tocmai se măritase: o va înțelege poate mai bine...

Casa era mai mare decât își imaginase. Etajul avea opt camere, în afara sălii de biliard. O cameră din două avea propria sală de baie, amândouă decorate în aceleași tonuri. Culorile nu fuseseră niciodată schimbate, explică Lionel; se mulțumeau să reînnoiască vopseaua când era cazul.

La întoarcerea la parter, el îi arată marele salon foarte somptuos decorat și un al doilea salon, mai mic, foarte feminin, decorat în albastru pal și gri.

– E camera rezervată mamei, spuse el, scurt. Nimeni nu intră aici fără să fie invitat.

Fata nu spuse nimic. Camera ei favorită se afla în spatele casei; avea un pian alb, cu coadă, o canapea și fotolii de brocart. Soarele după-amiezii o scălda într-o lumină aurie.

– Nu cântă nimeni la el? întrebă ea în fața pianului închis.

– Ba da, tata cântă câteodată, dar nu l-am mai auzit de mult. Tu știi să cânti?

El se apropie și săltă capacul pianului.

– Cântă-mi ceva, te rog.

– Acum? întrebă ea, regretând deja că-i povestise despre lecțiile ei de pian.

Roși, când el protestă:

– Trebuie să ai o dispoziție specială?

– Nu, desigur că nu. Nu sunt destul de talentată ca să-mi permit să am capricii de artistă. Ce muzică îți place?

– Alege tu. Îmi place să ascult, dar nu sunt niciodată sigur ce anume aud.

Ea se așeză pe taburet; el se instalează într-un fotoliu și încrucișă picioarele, cu o anumită resemnare, i se păru Sharonei. Dintr-o scurtă mișcare, ea atacă imediat clapele. Nu voia indulgență de la nimeni, nici măcar dacă aceasta venea dintr-o bună intenție evidentă.

Primele acorduri ale Sonatei Valstein avură exact efectul dorit. El ridică brusc privirea, ca sub un șoc electric. Atunci, ea se destinse. Nu mai cântase de luni bune și interpretarea ei nu era desigur fără defecte, dar bucuria de a se afla din nou în fața pianului era aproape suficientă.

Când termină ultimele acorduri și ridică fruntea, Richard se afla în prag, privindu-i amuzat.

– Spectaculos, spuse el. Acum, cântă ceva liniștitor. Am fost uimiți și încântați, dar recunoaște că ai vrut să ne surprinzi cu piesa asta.

– Era adresată mie, declară Lionel, amuzat la rândul lui. Ca să mă impresioneze, sunt convins.

Un pic confuză, ea le zâmbi și începu un vals de Strauss. De data aceasta, când muzica nu se mai auzi, Richard avea un aer aprobator.

– Foarte bine. Compensezi prin emoție ceea ce îți lipsește în privința tehnicii. Știi și Chopin?

Sharon scutură din cap, dar răspunse curajoasă:

– Nu, dar mi-ar plăcea să vă aud. Am înțeles că dumneavoastră sunteți muzicianul familiei.

– De acum nu voi mai fi singur.

Ridică din umeri cu o resemnare veselă.

– Sunt un pic ruginit, reluă el.

Lionel bătu ușor dar autoritar în brațul fotoliului, cu un gest de invitație adresat fetei. Ea veni și se așeză lângă el, luându-l după gât.

Tot timpul când Richard cântă, fu conștientă de caldul contact al mâinii lui pe talie.

Viitorul i se părea plin de promisiuni minunate. Uniunea lor va fi bună, fericită, își spuse ea încrezătoare, în ciuda începutului foarte puțin convențional.

Lionel putea fi mândru de soția aleasă!

Capitolul 3

O lună mai târziu, lângă soțul ei, Sharon își primea invitații. Totul se terminase, dar ei îi era încă greu să creadă: din când în când își verifica verigheta.

Nu i-ar fi plăcut să retrăiască ultimele săptămâni. Fuseseră atâtea lucruri de făcut, atâția oameni de întâlnit și atât de puține clipe petrecute alături de Lionel. Din mai multe puncte de vedere, soțul ei rămânea încă un străin pentru ea, trebuia să recunoască. Un străin cu care, în această seară, avea să împartă patul. Acest gând îi dădea un sentiment ciudat, ceva între nerăbdare și teamă. El cunoscuse atâtea femei; îl va dezamăgi ea, prin comparație?

Simțindu-i parcă neliniștea, Lionel profită de o pauză intervenită în șirul invitațiilor și îi spuse cu un zâmbet liniștitor:

– Nu mai e mult.

Într-o oră sau cel mult două, vom putea pleca.

Să plece... Să fie singuri...

Către seară vor fi deja în Elveția, pe malul lacului Lucerna. Sharon nu fusese foarte surprinsă să afle că familia Brent deținea și alte reședințe: nimic care venea din partea lor nu o mai putea uimi. Poate că în sufletul ei ar fi preferat să-și petreacă luna de miere

într-un loc necunoscut, dar ar fi părut cu siguranță capricioasă dacă ar fi refuzat generoasa ofertă.

Întâlni privirea socrului și îl văzu făcându-i rapid cu ochiul. Dacă lângă el nu s-ar fi regăsit partenera sa, ce afișa o expresie glacială, Sharon i-ar fi răspuns fără îndoială. Dar trebui să se abțină să-i zâmbească, reprimându-și de asemenea un oftat. Doamna Brent nu-i va ierta niciodată fiului său această căsătorie nedemnă. Probabil că-i va fi foarte greu să-și accepte nora ca pe un membru al familiei, deși ea însăși intrase în clanul Brent prin alianță.

Sharon o cunoscuse cu o săptămână mai devreme și simțise imediat antipatia femeii, ascunsă sub o primire destul de rece. Din fericire, toate pregătirile pentru nuntă erau deja gata, așa că doamna Brent se mulțumi să-și arate dezaprobarea față de fiecare decizie... Ceea ce nu păru să-l impresioneze defel pe Lionel.

În ce o privea pe Lora, ea nu păru deloc agresivă. Prima ei reacție, când își revăzu fratele pentru prima dată după logodnă, fu aceea de a-l felicita fericită.

Și iată că acum, Sharon și Lionel erau căsătoriți. Domnul și doamna Lionel Brent. I se părea încă de necrezut.

Maureen, singura domnișoară de onoare, flirta curajoasă cu partenerul ei. Sharon putea să numere pe degetele de la o mână invitații ei personali; mătușa și unchiul nu se aflau printre ei. Trimiseseră, desigur, un cadou și o telegramă în acea zi, dar chiar de la bun început mătușa Dorothy îi dăduse de înțeles că nu vor veni: unchiul Brian nu putea lipsi de la serviciu. Cel care condusesese mireasa la altar fusese deci un necunoscut, și toată lumea își dăduse seama de asta. Dar totul trecuse!

Sharon urcă să se schimbe, alături de Maureen. În fața camerei care va deveni a ei și a soțului la întoarcerea din călătoria de nuntă, peste trei săptămâni, încercă să-și imagineze cum va arăta viața lor

în această locuință magnifică. Un lucru era sigur: se va ocupa și ea de această casă. Cum altfel ar fi putut să-și ocupe timpul în calitate de stăpână a unei astfel de reședințe? I-ar fi plăcut să se dispenseze de serviciile doamnei Reynolds, dar nu o putea concedia fără un motiv foarte bun.

Maureen se apropie de fereastră și inspiră parfumul florilor de primăvară.

– E minunat aici. Se pare că te-ai născut sub o stea norocoasă! spuse ea.

Se întoarse și adăugă:

– Nu, nu vorbesc serios. Norocul nu este suficient ca să-l faci să se îndrăgostească de tine pe un tip ca Lionel. Îți doresc tot binele din lume.

– Mulțumesc, răspunse aceasta, cu gâtul uscat. Vom păstra legătura, adăugă ea imediat. Vei veni să mă vezi aici și ne vom întâlni când vom ajunge noi la Londra. Lionel va păstra apartamentul de acolo, pentru serile în care avem chef să ieșim... Ai dreptate, adăugă ea râzând și clătinând din cap: e un loc minunat. Am mereu impresia că mă voi trezi din acest vis frumos...

Prietena ei își regăsi îndată simțul practic.

– Ai face mai bine să te schimbi. Dacă nu, soțul tău va urca și ne va găsi pălăvrăgind. Trebuie să pleci la aeroport în patruzeci de minute.

– Ai dreptate.

Ideea că Lionel o poate vedea înainte de a fi îmbrăcată i se păru jenantă. Avea să se obișnuiască însă.

Zise cu voce tare:

– Coboară, Maureen. Am să mă îmbrac singură. Trebuie să fii pregătită să prinzi buchetul.

– Stai fără grijă, voi reuși să-l prind, zise Mauree, zâmbind. Pa.

Rămasă singură, Sharon își luă geanta de voiaj în baie și se închise înăuntru, simțindându-se puțin ridicolă. Lionel ar fi considerat-o cu siguranță prea pudică. Dar aveau la dispoziție trei săptămâni pentru a se obișnui unul cu altul, trei săptămâni petrecute numai împreună, în care nu vor avea companie decât dacă își vor dori. Voia să fie cu Lionel, cu el și numai cu el.

Fereastra de la baie era deschisă și putea auzi ce se vorbea pe terasă, chiar sub ea.

– O, da, e destul de drăguță, sunt de acord, și nu lipsită de inteligență, dar nu e... Înțelegeți tu. Nu credeam că Lionel va merge până la capăt.

– Știai că sunt împreună? Întrebă cea de-a doua voce feminină.

Lora izbucni în râs.

– "Împreună" nu e chiar cel mai potrivit cuvânt. Tata nu ar fi trebuit să-i dea un astfel de ultimatum. Dar cred că nu știi exact despre ce e vorba... Va rămâne între noi, da? adăugă ea, coborând vocea.

– Sigur! răspunse cealaltă voce, plină de curiozitate. Toate astea au un aer atât de misterios!

– Nu chiar. Mai degrabă previzibil, dacă îl cunoști destul de bine pe fratele meu. De fapt, nici măcar eu nu ar trebui să știu toate astea, dar l-am auzit pe tata vorbind cu Lionel. Îi spunea că, dacă nu își va găsi o soție, președinția întreprinderii va merge la Ronald, verișorul nostru, atunci când tata se va retrage, în septembrie. Au trecut de atunci două luni. S-a întâmplat cu puțin înainte de căsătoria mea. Dacă o femeie e condiția necesară și suficientă, a răspuns Lionel, o voi culege și de pe stradă. Și exact asta a făcut: mi-a povestit chiar ea. După o săptămână, a cerut-o în căsătorie.

– Și ea nu a scăpat ocazia.

– Cred că și tu ai fi făcut la fel, draga mea, dacă ai fi fost în locul ei. Din fericire pentru ea, tata o place. Le-a dat cadou de nuntă casa asta. Noi nu am avut parte de un astfel de cadou. Dar Lionel a fost întotdeauna preferatul lui.

– Nu înțeleg... Dacă trebuia neapărat să se căsătorească, de ce nu a ales o soție care să-l poată ajuta?

– Așa ca tine, de exemplu? râse Lora.

– Cel puțin aparținem aceluiași mediu.

– Ei, da! Dar cu tine, draga mea, nu va avea niciodată aceeași libertate. Dacă va dori să petreacă singur o seară în oraș, tu vei vrea să știi unde și cu cine.

– Și ea crezi că nu?

– Nu cred că va avea curajul. Cred că Lionel s-a gândit foarte bine la toate astea.

Sharon nu ascultă mai departe. Nu ar fi trebuit să tragă cu urechea nici până acum, își spuse ea. Auzi, culeasă de pe stradă... expresia era cât se poate de explicită. Iar ceea ce auzise era cu siguranță adevărul. Lionel o luase în căsătorie nu pentru că o iubea, ci pentru ca să se supună ultimului dat de tatăl lui.

Se întoarse și-și surprinse imaginea în oglindă. Îmbrăcată în alb... se gândi ea, cu tristețe. Albul poate semnifica într-adevăr puritatea, dar în cazul ăsta, se certă ea cu năduf, este sinonimul prostiei. Da, fusese o idioată să creadă că Lionel o iubea. O dorea? Poate.

Dar orice bărbat putea dori orice femeie și, cu sau fără dragoste, în această seară el își va cere drepturile.

Ce putea face? Răspunsul era unul singur: să accepte.

Era prea târziu pentru a mai da înapoi.

Suferința lăsa loc treptat furiei. Era într-adevăr prea târziu? Nu mai avea nici un pic de mândrie? Dacă o luase de soție doar

pentru a răspunde unui ultimatum, de ce să nu-i dea și ea unul? Dacă trebuia să rămână cu el, va fi nevoit să-i respecte condițiile.

Cineva bătu la ușă. Tresări.

– Ești gata, Sharon? întrebă Lionel din cameră. Nu mai avem decât un sfert de oră.

Găsi curajul să-i răspundă și fu ea însăși uimită de fermitatea propriei voci.

– Numai câteva minute.

Încă o dată, își privi silueta îmbrăcată în alb, apoi își scoase rochia. Ochii ei albaștri deveniseră duri. Le va arăta ea! Nimeni nu o va mai răni astfel!

Când își regăsi soțul, observă că se schimbase într-un costum maro intens. Sharon își pusese o rochie ocru și bej și un mantou asortat. El o privi aprobator.

– Cred că ne va fi foarte bine împreună, spuse el, încet... Dar pari... schimbată...

– Mi-am schimbat înfățișarea, ripostă ea. Nu asta ai vrut, când mi-ai dat cecul ăla, săptămâna trecută?

– Nu a fost decât o parte dintr-un buget lunar, zise el, râzând.

– Oh, nu mă plâng, spuse ea pe un ton lejer. Am fost încântată să pot cheltui atâția bani, o dată ce am înțeles că nu voi mai fi niciodată nevoită să-i număr.

– Foarte bine.

O cută apăru între spâncenele lui Lionel. Ea îl privea; fără îndoială, el atribuia tonul ei dur nervozității... Nici nu se apropie de ea.

– Ar trebui să coborâm, declară el. Mașina ne așteaptă. Și nu-ți uita buchetul: domnișoarele nu te vor ierta pentru asta!

– Adevărat, asta e tradiția.

Luă buchetul de flori de pe fotoliul unde îl lăsase Maureen și privi cu un aer impasibil delicatul aranjament care, de dimineață, simbolizase pentru ea tot ce era mai frumos pe lume.

Aplauze se auziră din mulțimea adunată în marele vestibul, când cei doi apărură în capul scării. Sharon căută din ochi chipul Maureenei, gata să lanseze buchetul. Dar nu Maureen reuși să prindă buchetul, ci o fată mai înaltă, care ridică mâna și îl interceptă. Ea ridică foarte sus florile, cu un zâmbet de triumf ironic. Sharon o privi cu atenție și fu sigură că această fată era prietena Lorei, a cărei voce o auzise pe terasă. Cu toate astea, reuși să rămână calmă: se simțea în siguranță în cochilia ei și nu trebuia s-o părăsească.

După agitația ultimelor momente, Lionel se lăsă ușurat pe scaunul mașinii. Mașina porni.

– Slavă Domnului, s-a terminat totul, făcu el. Nu vreau să mă gândesc cum ar fi să mai trec o dată prin toate astea.

Aruncă o privire către soția lui și-i zâmbi, cu buzele și cu ochii.

– Dacă vreodată te va bate gândul să divorțezi, am să rămân celibatar toată viața!

Își râdea de ea, își spuse Sharon. Dar va avea în curând o mare surpriză.

– Nu voi divorța. Ce motive aș putea avea?

– Nici unul.

El se aplecă s-o sărute, fără să-i pese de prezența șoferului.

– Vom ajunge la timp ca să cinăm. Lucerna e superbă în sezonul ăsta.

– Nici nu mă îndoiesc, spuse ea, fără să încerce să scape. Abia aștept să ajung.

– Și eu abia aștept să-ți arăt orașul... printre altele, adăugă el cu o voce surdă.

Cred și eu, se gândi ea. Păcat că nu va avea parte de această mică recompensă...

Când sosită la casa din Lucerna, era deja noapte. Locuința se afla la o oarecare distanță față de oraș, ascunsă printre arborii care, în această parte, coborau până la malul lacului.

Într-un colț al camerei, într-un șemineu din piatră, ardea un bogat rug sub formă de piramidă.

Cel care se îngrijea de casă și soția lui, un cuplu de bătrâni, îi primiră veseli pe înșurăței. Cei doi vorbeau fluent engleza; Sharon, în schimb, nu știa mai deloc franceză. Lionel îi prezentă: Henri și Suzette Delon. Lucrau pentru familia Brent de mai bine de cincisprezece ani și probabil aveau să continue până la pensie.

În camera tinerilor, perdelele galben-aurii erau deja trase. Pe jos se afla o mochetă crem, dulce la atingere, iar paturile gemene erau drapate cu aceeași mătase care acoperea ferestrele. Și în această cameră se afla un șemineu din piatră, dar focul nu era încă aprins.

Suzette îi arătă lui Sharon sala de baie corespunzătoare camerei, foarte mare și complet utilată.

– Stăpâna și stăpânul stăteau aici pe vreme când erau împreună, explică femeia. Acum, domnul ocupă o cameră mai mică. Dar am lăsat totul așa cum era.

– E perfect, o asigură Sharon.

Înghetă însă când îl văzu pe Lionel apărând în parg.

– Vom cina în douăzeci de minute, Suzette, anunță el în franceză.

– Bine, domnule, spuse ea.

Le adresă amândurora un zâmbet călduros și ieși. Lionel nu se mișcă.

– Îți place? îngtrebă el.

– Pentru moment, da, răspuse ea.

Dacă va trece prin fața lui ca să intre în cameră, știa că o va prinde în brațe. Dar nici nu putea sta în baie.

El făcu exact gestul la care se aștepta: o luă în brațe și o întoarse către el, privind-o cu neliniște.

– Ce ai, Sharon?

– Sunt obosită și mi-e foame. E prima mea călătorie cu avionul, Lionel. Nu sunt încă... obișnuită.

– Aha, înțeleg.

O sărută pe frunte.

– Ziua a fost obositoare. Ne vom simți mai bine după o oră sau două de odihnă și o masă bună. De ce nu te faci comodă? Eu am să mă schimb mai târziu.

Nu-l contrazise. Avea nevoie de o clipă de singurătate. Nimic din ce avea să urmeze nu va fi ușor, dar hotărârea ei nu slăbise. Căsătoria asta fusese o mascaradă la care nu mai voia să contribuie. Purta numele Brent; era deja suficient.

Lionel ieșise. Ea scoase din valiză un halat din bumbac alb, ornat cu panglică aurie și, după un duș scurt, se îmbracă, fără să-și mai dea osteneala să se privească în oglindă. Nici nu se machie. Se simțea ciudat... de parcă s-ar fi privit de departe. Era noaptea nunții, dar asta nu mai avea pentru ea nici o semnificație.

Lionel o aștepta jos, așezat pe o canapea, chiar lângă șemineu. Se dezbrăcase de haină, își dăduse jos cravata și își defăcuse câțiva nasturi la cămașă. Privind de sus, de pe scară, trupul soțului său, Sharon își reprimă un suspin dureros de regret, la gândul celor ce

ar fi putut să fie. Nu voia să sufere. Tot ce dorea era să încheie cu el un acord simplu... și îl va obține.

Cina li se servi pe terasa din spatele casei. Candelabrele din argint creau o minunată intimitate. Ferestrele culisante se deschideau către o altă parte a terasei, situată chiar deasupra lacului luminat de lună. Dedesubt, îi spusese Lionel, se găsea hangarul pentru bărci și un atelier.

– Vom merge în oraș mâine, dacă vrei, propuse el. Sezonul turistic abia a început: nu cred că e foarte multă lume. Vom merge să-l vedem și pe Jacques Cabot, care deține unul dintre hotelurile de pe malul apei. Cred că o să-ți placă de el. Și el, în mod sigur, te va adora. Blondele sunt slăbiciunea lui!

– Dar nu sunt foarte blondă. Aș putea în schimb să-mi mai deschid părul...

– În nici un caz. Îmi place așa cum este.

Își privi soția și expresia lui se schimbă.

– Mă întreb dacă nu a fost un gest egoist să te aduc aici... Dar nu suntem obligați să rămânem trei săptămâni... am putea să coborâm în Marsilia și să luăm iahtul. Nu l-a închiriat nimeni până luna viitoare.

– E mare? întrebă Sharon, distrată.

– Douăzeci și patru de metri. Pe el pot călători opt persoane. De obicei e închiriat în iunie, iulie și august. Restul timpul, echipajul rămâne la bord, în așteptare. Ai rău de mare?

– Nu știu. Nu am mers cu vaporul decât până pe cealaltă parte a Canalului și de fiecare dată apa era liniștită

– Ai mai fost în Franța?

– Doar în Bretania. Mătușa și unchiul au o căsuță acolo. Am mers mereu cu ei în vacanță, până la șaptesprezece ani.

– Mergeau mereu în același loc?

– Da, replică ea cu un aer provocator. Le plăcea, și oamenii îi cunoșteau.

– Dar nu era o critică, Sharon. Și chiar dacă ar fi fost, ce nevoie era să-i aperi? Nici măcar nu și-au dat osteneala să vină la nunta noastră.

– Într-adevăr.

Părea să nu aibă chef de discuții. De altfel, subiectul nu era important.

Reveni la prima remarcă a lui Lionel și spuse, cântărindu-și bine cuvintele:

– Fie că plecăm sau stăm, situația va fi aceeași.

El o privi cu ochii micșorați.

– Nu înțeleg.

– Voi rămâne mereu femeia pe care ai cules-o de pe stradă.

– Ce naiba tot spui?

– Negi că ai folosit această expresie?

– Dar...

Se întrerupse, și expresia feței i se schimbă.

– Tatăl meu ți-a spus asta?

– Nu. Dar cineva v-a auzit când vorbeați.

– Lora! explodează el. Numai ea poate fi!

– Ea pare să aibă o părere la fel de bună despre tine, remarcă Sharon fără cea mai mică ezitare. Vă cunoașteți bine.

– Nu mă cunoaște absolut deloc. Nu mai locuim împreună de zece ani.

Tăcu. Furia începu să lase loc altui sentiment.

– Sharon, nu e ceea ce crezi. Am fost șantajat și am spus ce mi-a trecut prin cap. Doar nu crezi că te-am trântit jos în acea zi doar ca să te fac să te măriți cu mine!

Ironia lui nu făcu altceva decât să întărească hotărârea fetei.

– Nu, spuse ea. După părerea mea, ideea asta ți-a venit mai târziu: dacă tot trebuia să te însori, de ce să nu alegi o sărmană ca mine, care să fie atât de uimită de averea ta încât să nu-i treacă vreodată prin cap să te critice. Poate că asta a fost metoda de a-i plăti cu aceeași monedă tatălui tău. În fond, cred că și el se aștepta la altceva de la viitoarea noră.

– Da, ai dreptate. Se gândea la cineva care să aibă asupra mea o influență stabilizatoare.

În lumina lumânărilor, fața lui Lionel se ghicea furioasă.

– Și când ți-a povestit Lora toate astea?

– Nu mi-a povestit nimic. Am auzit-o vorbind cu cineva când mă schimbam. Din câte se pare, are despre mine aceeași părere ca și mama ta.

Dintr-o dată, el făcu un gest hotărât.

– Nu vreau să-mi petrec noaptea încercând să le scuz pe Lora și pe mama în fața ta... Și apoi, am spus cuvintele alea înainte de a te întâlni.

– Știu. Dar ai spus și că destinul se manifestă în chipuri surprinzătoare.

– Sharon... făcu el, întinzând mâna către ea.

– Nu! Nu vreau să mai aud nimic!

Se ridică. Dar degetele soțului ei se prinseră încheietura și o opriră violent.

– Dacă trebuie să te duci undeva, atunci vei merge numai cu mine, spuse el. Vom duce discuția asta până la capăt, chiar dacă asta va însemna să stăm treji toată noaptea.

Traversară holul și ajunseră pe scară.

Nici urmă de Suzette sau de soțul ei, spre marea ușurare a Sharonei. Degetele soțului ei o strângeau ca o cătușă, iar chipul lui devenise amenințător.

În timpul mesei, focul fusese aprins în camera lor. Lionel își așeză nevasta pe un fotoliu lângă șemineu și, stând în picioare în fața ei, o privi cu o expresie indescifrabilă.

– De ce ai așteptat seara asta ca să-mi spui ce ai aflat? întrebă el, cu o voce dură. În mod sigur, ai avut bănuelile tale din momentul în care ai auzit micul discurs al surorii mele. De ce nu ai venit imediat să-mi spui?

– Aveam nevoie de timp... ca să mă gândesc la ce voi face.

– Și ce te-ai hotărât?

Ea se forță să-i susțină privirea.

– Voi rămâne cu tine, Lionel, dar asta-i tot. Nu vreau să mă... atingi.

– Înțeleg, zise el, impenetrabil. Și dacă nu sunt dispus să accept această situație?

– Vei fi nevoit, dacă ții la scaunul de președinte. Tatăl tău nu va avea o impresie prea bună despre stabilitatea acestui cuplu, dacă se va destrăma în câteva ore de la nuntă.

– Mă ameninți că mă părăsești chiar azi, dacă nu cad la înțelegere?

– Da.

– Nu ai unde să te duci.

– Vom vedea.

Îl auzi cum scrâșnește din dinți.

– Prostuță ce ești! Ar trebui să-ți trag vreo două palme ca să-ți revii în simțiri.

O obligă să se ridice și o ținu strâns lângă el.

– Nu ai să mă părăsești în nici un fel, Sharon. Nu-ți dau voie!

– Câteva zile sau câteva luni nu reprezintă o mare diferență...

Vorbesc serios, Lionel. Sau facem pace, sau tatăl tău o să afle de ce ești capabil.

Timp de câteva secunde care i se părură o eternitate, ea îl privi. Părea cu adevărat marcat.

– Încep să înțeleg ce se ascunde în spatele deciziei tale. Ai obținut de la căsătoria asta tot ce voiai, nu-i așa? De vreme ce îmi porți numele, ai tot ce ți-ai dorit. Nu pe mine mă voiai, ci ceea ce eu reprezentam.

– Dacă vrei. Dar eram pregătită să merg până la capăt dacă nu așa...

– Dacă nu ai fi descoperit pretextul perfect ca să mănânci prăjitura fără s-o plătești, termină el, în locul ei.

Ochii lui cenușii sclipeau amenințător.

– Din nefericire pentru tine, nu va fi chiar așa de ușor. O să plătești, fie chiar împotriva voinței tale.

Când o trase spre el, ea încercă să-și ferească buzele.

– Te-am prevenit! strigă ea.

– Am înțeles ce mi-ai spus, dar nu-mi pasă. Ai vrut să-mi porți numele, vei fi obligată să-ți asumi și obligațiile care vin o dată cu el.

Sărutul lui avu brutalitatea unui viol. Simți brațele lui atingându-o cu o înflăcărare mereu crescută și sfârși prin a abandona orice rezistență. El o lipi de trupul lui într-o mângâiere care o făcu să simtă că prin vene îi curge foc, nu sânge. În ciuda hotărârii sale, dorința era tot mai puternică.

Când o lăsă, stăpânindu-și o exclamație de dezgust, Sharon fu aproape dezamăgită.

– La naiba cu toate astea! zise el. Faci ce vrei și gata!

Se întoarse și intră în baie, trântind ușa în urma lui. Ea îl urmări cu privirea, încercând să-și recapete sângele-rece. Dacă ar mai fi continuat, nu ar mai fi avut forța să-l oprească... Și nici voința.

Și acum? se întrebă ea, cu durere. În închipuirea ei, nu depășise acest moment al confruntării. Se așeză din nou în fotoliu și se luptă

cu sine ca să nu izbucnească în lacrimi. Era prea târziu ca să plângă. Dacă trebuia să meargă până la capăt, va fi nevoită să-și supună inima. "Faci ce vrei", îi spusese el. Dar ce?... Asta ar fi vrut să știe.

După ceva vreme, ușa băii se deschise și Lionel rămase în prag, impasibil.

– Fie că-ți palce sau nu, avem de vorbit.

– Despre ce? întrebă ea cu o voce surdă.

– Despre ce avem să facem... Propunerea ta de a rămâne cu mine fără obligații... o accept.

– Da? făcu ea, ridicând capul.

– La ce te așteptai? Aranjamentul ăsta va servi interesele amândurora. Tata te crede perfect capabilă să înveți tot ce trebuie ca să-mi devii un ajutor prețios. Și eu sunt de aceeași părere... mai ales după comedia pe care ai jucat-o în ultimele săptămâni. Va trebui doar să fim foarte convingători în fața tatălui meu; cred că-ți dai seama, da?

Și astfel, totul se stabilise, iar Sharon simțea acum nevoia să întoarcă timpul, să găsească o altă soluție. Din momentul în care surprinsese comentariile Lorei, răătăcise într-un soi de ceață, fără să vrea să se gândească la momentul în care avea să-l acuze pe Lionel. Dacă nu ar fi spus nimic, realitatea ar fi fost aceeași, dar și-ar fi păstrat măcar șansa de a-l face să aibă pentru ea un sentiment mai profund. Acum, se privase de această șansă. Ochii cenușii erau înghețați, gura îi era încleștată. Îl convinsese că se căsătorise cu el doar pentru avantajele materiale. Nu o va putea ierta niciodată.

– Da, răspunse ea. Îmi dau seama, nu te îngrijora.

– Bun, atunci, târgul e încheiat. Vei avea tot ce-ți dorești, iar eu îmi voi păstra libertatea.

El o privi cu atenție.

– Ai fi putut să mă păcălești și nu mi-aș fi dat seama. Dar ce mai contează, acum?... Am face bine să ne culcăm, adăugă el brusc.

Sharon se aplecă în față, cu ochii măriți de uimire.

– Doar nu ai de gând să dormi aici! Dacă da, mă duc eu în altă cameră.

– În nici un caz, ripostă el, cu fălcile încleștate. Astfel de lucruri se află repede. Vom împărți aceeași cameră aici, ca și acasă, în Anglia.

Își scose cămașa și se așeză pe pat, trăgând spre el pijamaua de mătase albastră așezată pe pernă.

– Mă duc să fac un duș. Pe urmă poți să te duci tu.

Sharon așteptă să audă apa curgând în baie, înainte de a se ridica din pat, nu fără greutate. Își dădu seama că valizele fuseseră deschise și hainele aranjate deja în dulap. Pe celălalt pat, Suzette pusese o cămașă de noapte din mătase albă, transparentă, cumpărată de Sharon special pentru noaptea nunții. Ea o luă cu furie și o zvârli într-un sertar, apoi scoase din dulap o cămașă din bumbac și un halat de casă asortat.

Gâtul o durea și îi era greu să înghită. Ar fi trebuit ca acum să se afle în brațele lui Lionel, să-i simtă trupul puternic, să-i sărute buzele, să-l audă murmurându-i cuvinte tandre. Și aceasta era până la urmă o formă de dragoste, dar ea o respinsese.

O clipă mai târziu, Lionel ieși din sala de baie; era în picioarele goale, dar îmbrăcat în pijamaua albastră. Fără s-o privească, se strecură sub cearșaf și rămase întins, cu brațele sub cap și ochii în tavan.

Sharon intră în baie și închise încet ușa între ei. Stătu mult ca să se demachieze... și mai mult ca să-și facă toaleta. Până la urmă, nu mai putu întârzia momentul întoarcerii în cameră. Strânse în jurul ei capotul și deschise ușa.

Lionel era culcat pe o parte, cu spatele întors către celălalt pat. După respirația lui regulată, părea că doarme. Noaptea nunții era distrusă, și el era capabil să doarmă! Dar de ce nu? își spuse ea cu amărăciune. Pentru el, toate astea nu au însemnat nimic!

În șemineu, buștenii ardeau cu un parfum de pin. Sharon se așeză în pat, stinse lampa și se întinse în întuneric. Îi trebuiră ore bune ca să poată adormi.

Capitolul 4

Se trezi în patul gol. Perdelele de la fereastră lăsau să treacă lumina de afară. Amintirile serii trecute îi reveniră încet și fără milă. Cu un oftat adânc, se întrebă cum avea să facă față vieții care o aștepta de acum înainte.

Ceasul de la căpătâi arăta ora nouă și jumătate. Dădu la o parte cuvertura, se ridică și-și puse în picioare papucii din catifea, apoi se duse să tragă perdelele. Admiră priveliștea prin ușa de sticlă care dădea către balcon și își recăpătă un pic curajul.

Apa strălucitoare se întindea până la panta joasă înconjurată de un lanț de munți, acoperiți încă de zăpadă. La o oarecare distanță se vedea un vaporăș plutind liniștit și câteva bărci. Sharon respiră aerul tare și înmiresmat. Într-o astfel de zi, disperarea nu-și avea rostul.

Una dintre ambarcațiuni se îndrepta spre mal. La bordul ei îl recunoscu pe Lionel. Plecă de la fereastră. Când îl va vedea, voia să fie pregătită, atât fizic, cât și psihic. Nu-i luă mai mult de câteva minute ca să-și facă duș și să se îmbrace. Alese o rochie albă fără mâneci. Se privi în oglindă și-și dădu seama că e foarte palidă. Trebuia să se bronzeze, își spuse, și acest gând o sperie. Vor sta aici

trei săptămâni. Cum avea să suporte? Puteau doi oameni să trăiască împreună în intimitate, să împartă aceeași cameră, să stea unul cu altul și totuși să rămână despărțiți? Nu știa. Nici Lionel, era sigură. Poate că voința lui era mai puternică. În fond, pentru el sentimentele nu erau atât de importante.

În sfârșit, se aventură la parter. Aici o află pe Suzette care ștergea mobila și care o întâmpină cu un zâmbet.

– Doamna a dormit bine? întrebă ea. Domnul mi-a spus să nu vă deranjez. A ieșit în larg cu barca.

– Da, știu. L-am văzut de la balcon.

– Luați micul dejun?

– Cafea și pâine prăjită, atât. Mulțumesc. Îmi pare rău că v-am întrerupt din treabă.

O expresie de surpriză se ivi pe chipul femeii.

– Nici o problemă, doamnă. Vreți să luați micul dejun afară?

– Da.

Sharon roși. Ar trebui să învețe să vorbească și să se poarte ca o stăpână, nu ca o școlăriță stângace – în special dacă voia să capete o oarecare autoritate asupra doamnei Reynolds la întoarcerea acasă. Îi trebuia ceva care să-i distragă atenția de la problemele conjugale și altă soluție decât să se ocupe de casă nu vedea. Desigur, Lionel nu o va lăsa să muncească. Parcă spusese ceva despre asta ieri seară... că trebuia să învețe toate lucrurile care să o facă prețioasă pentru el. Ce însemna asta? Să joace rolul de gazdă la cinele de afaceri? Chiar și această idee o speria.

Îndreptându-se spre ieșire, se zări într-o oglindă: nu avea nimic din personajul pe care trebuia să-l joace. Drăguță, o numise Lora; insipidă, probabil că gândise. Nu era nimic surprinzător în faptul că Lionel acceptase atât de repede să nu împartă patul cu ea noaptea trecută.

Era probabil obișnuit cu femei care semănau cu sora lui: sigure pe ele, elegante...

Dar ea? Rochia pe care o purta acum costase imens, dar i se părea că nu-i stătea bine.

Când ajunse pe terasă, Lionel tocmai venea din hangar. Era îmbărcat într-un șort bleumarin și un tricou asortat; era bronzat. În februarie schiase în Elveția, îi spusese chiar el acum câteva zile, iar la Londra făcea sport cel puțin de trei ori pe săptămână.

Privirea lui era ascunsă de ochelari negri. Sharon se stăpâni cu greu să nu fugă din fața lui.

– Suzette îmi va aduce cafeaua, spuse ea, timidă. Să-i spun că ești și tu aici?

– O să observe singură și va mai aduce o ceașcă.

Se așeză la masa rotundă, acoperită de o față de masă galbenă, și o privi cu sprâncenele ridicate.

– Nu stai jos?

Ea se lăsă pe un scaun aflat în fața lui și privi apa mângâiată de razele soarelui.

– Cum a fost plimbarea cu barca?

– Plăcută, zise el, scurt. Dar să știi că nu suntem obligați să vorbim când suntem singuri...

Ea se întoarse către el.

– Nu am putea fi prieteni?

– Țsta e un nou pact?

– Dacă vrei, încuviință ea, forțându-se să rămână calmă. Până la urmă, dacă vom petrece aici trei săptămâni singuri, ne va fi imposibil să tăcem continuu.

– Nu vom sta trei săptămâni. Peste două zile vom pleca la Marsilia și o să avem compania echipajului, adăugă el cu un zâmbet

răutăcios, și prieteni în fiecare port. Ventura o să-ți placă. E un vapor luxos.

– Cred... Dar chiar trebuie să plecăm? întrebă ea, înghițind cu greu.

– Da. Mi-am dat seama, ieri seară, că ar fi inutil să prelungim o lună de miere fictivă. Dar nici să ne întoarcem nu ar fi o soluție. Iahtul e cea mai bună idee.

Sosirea Suzettei, care aduse cafeaua și pâinea prăjită, o scuti pe Sharon de un răspuns. De altfel, nu avea nimic de spus. Nu voia nici să meargă la Marsilia, nici să rămână aici. Dar, cum Lionel spusese, întreruperea brutală a lunii de miere ar fi trezit suspiciuni.

– Ce vom face mâine și poimâine? întrebă ea după plecarea Suzettei.

– Încă nu ai văzut nimic din oraș. Și apoi, trebuie să-l cunoști pe Jacques.

– Dar nu e necesar. De ce cauți să complici lucrurile?

– Omul ăsta se așteaptă să-i prezint soția pe care mi-am ales-o; dacă nu, se va supăra. E un prieten foarte vechi.

– Și atunci, crezi că nu va fi în stare să ghicească situația dintre noi?

– Depinde de noi. E un foarte bun cunoscător al oamenilor și va fi greu de păcălit.

– De ce mai încercăm, atunci? Părerea lui e atât de importantă pentru tine?

Ochelarii negri îi ascundeau încă privirea, dar Lionel strâmbă din buze într-un fel care nu-ți mai lăsa nici o îndoială în privința stării lui de spirit.

– Da.

– Din cauza orgoliului tău? îl atacă ea, fără să țină seama de semnalele amenințătoare. Vechiul tău prieten nu trebuie să afle că soția te-a luat pentru bani, nu?

De data asta, lovise drept la țintă. Îi văzu mâna crispată pe brațul fotoliului și imediat regretă cele spuse.

– Lionel, nu am vorbit serios.

– Ba da. Și ai perfectă dreptate. Nu vreau ca Jacques să ghicească adevărul. Dacă vei fi destul de convingătoare, vei fi recompensată.

Sharon roși violent.

– Ce sugetie oribilă!

– De ce? Ai fost gata să te vinzi o dată. Acum, nu-ți cer decât să-ți câștigi singură banii.

– Dacă nu, ai să mă arunci înapoi în stradă, de unde m-ai luat?

– Tu spui asta, nu eu, replică el, fără nici o emoție. Și apoi, nu-ți asumi mari riscuri în privința asta, știi foarte bine. Ai prevăzut foarte bine reacția pe care tatăl meu o va avea dacă mariajul nostru se termină prea repede. Pe de altă parte, când va renunța la președinția companiei, în septembrie viitor, vei rămâne fără slujbă, dacă nu vei reuși să-și joci bine rolul.

Ea căută un loc sensibil în aparenta lui invulnerabilitate.

– Și dacă nu?

– Vom vedea. Căsătoria asta mă scutește cel puțin de o alta.

Termină de băut cafeaua și se ridică din fotoliu.

– Mă duc să mă schimb. Să fii gata în jumătate de oră. Plecăm cu barca aceea cu motor.

Rămasă singură, Sharon plecă ochii și-și mușcă dureros buzele. De data asta, reușise să-i confirme toate bănuielile lui Lionel. Când va învăța oare să nu mai deschidă gura înainte de a reflecta cum trebuie? Nimic nu-l va mai putea convinge vreodată că mințise doar ca să-l rănească.

Dar chiar mințise? se făcu auzită conștiința. Ar fi avut aceleași sentimente față de Lionel dacă nu ar fi fost decât un biet funcționar de rând? Din primul moment chiar, fusese conștientă de poziția lui

socială. Această certitudine influențase rapiditatea cu care evoluase dragostea lui pentru el? Dacă l-ar fi iubit cu adevărat, nu i-ar fi păsat de cuvintele spuse de sora lui; sau, cel puțin, i-ar fi dat ocazia să se apere. Fără îndoială, o atrăgea din punct de vedere fizic. Restul era incert.

Strânse din umeri. Ce mai conta, acum? Avea numai două soluții: să rămână soția lui doar cu numele, așa cum conveniseră ieri seară sau să-l părăsească și să se întoarcă la o existență banală. Dar nu era chiar atât de ușor. Un divorț cerea mult timp, chiar dacă ar fi avut motive solide să-l ceară. Și ce motive putea avea? Majoritatea lumii ar crede că avusese destul noroc. Lionel nici măcar nu abuzase de statutul lui; probabil că se gândise că nu merită osteneala.

Atunci, să ceară o anulare? Nu, nu ar suporta așa ceva. Una peste alta, se părea că nu prea are de ales. Trebuia să-l asculte pe Lionel și să joace rolul soției iubitoare, în măsura posibilităților. Și va începe chiar astăzi, la întâlnirea cu Jacques.

În alte condiții, s-ar fi bucurat de fiecare minut al călătoriei cu barca. Ambarcațiunea ușoară străbătea apa ca o săgeată de argint. Trecură pe lângă un vapor plin de pasageri. Un grup de elevi le făcură veseli cu mâna.

– Probabil că erau englezi, remarcă Lionel, ridicând brațul la rîndul lui. Paote locuiesc chiar la Jacques. Când am vorbit cu el săptămâna trecută, spunea că așteaptă niște excursioniști.

– De când vă cunoașteți? întrebă Sharon.

– Din copilărie. A moștenit hotelul de la tatăl lui.

Opri motorul și aruncă parâma spre tînărul care-i aștepta. Pe terasa însoțită de deasupra lor era aglomerație. Chelnerii alergau de colo-colo, cu tăvile pline. Se vorbea mai mult franceză, observă Sharon în trecere. Totuși, auzi și două-trei cuvinte în engleză.

Jacques Cabot le ieși în întâmpinare în hol. Mic și brun, cu ochii albaștri strălucind ironic pe chipul bronzat, Jacques își afirma cu tărie originea franceză, în special în modul în care îi primi. Sharon se simți o ființă aparte – aproape frumoasă -sub privirea lui caldă.

– Iată un veritabil trandafir englezesc, spuse el. Ce chip! Ești cu adevărat norocos, Lionel!

– Nu-i așa?

Ironia cu care răspuse fu abia perceptibilă.

Se hotărâră să ia cafeaua într-un mic salon care făcea parte dintr-un apartament privat, la parterul hotelului. Jacques se așeză lângă Sharon pe canapea și îi consacră întreaga lui atenție. Probabil că așa se purta cu toate femeile, dar gestul lui rămânea foarte frumos.

– Și mergeți deci la Marsilia... Elveția nu vă pasionează?

– Așa a vrut Lionel, se apără ea, încercând să evite privirea ochilor cenușii. Vrea să se plimbe cu vaporul.

– În timpul lunii de miere? Rușine să-ți fie! zise el, întorcându-se către Lionel.

– Echipajul va face toată munca, replică acesta, cu un zâmbet. Și apoi, Sharon nu a văzut încă Riviera.

– Ah, mi-aș dori să vin cu voi. Să pot vedea totul cu ochi noi... Să vă arăt niște locuri pe care nu le știți... Ar fi minunat!

– Poate altădată, răspuse Lionel. Există limite și în prietenie. De ce nu-ți iei și tu o soție și să pleci în propria lună de miere?

– Pentru că cele mai bune au fost deja luate, replică el cu un lung suspin și o privirea languroasă pentru Sharon, care roși. Dacă te-aș fi întâlnit înaintea lui Lionel... cine știe?

Pentru prima oară după ore întregi, ea zâmbi fără rezervă.

– Ușor de zis. Acum ești la adăpost.

– Câtă modestie! Dar ești nedreaptă... Nu-i nimic, poți repara ce ai spus, acceptând să cinezi cu mine înainte de a pleca din Lucerna. Și cu Lionel, dacă e absolut necesar. Sunt un tip de încredere!

– Sunt convins, făcu Lionel. Vom fi bucuroși să luăm cina cu tine. Mâine seară e bine?

Jacques ridică din umeri.

– Iată încă o jignire, dar aveți noroc că sunt un tip iertător. Mâine, deci.

Când plecară, Lionel spuse pe un ton ironic.

– Poate că ar fi trebuit să te las singură. Se vede că Jacques îți place.

– Cred că place tuturor femeilor, răspunse Sharon, insensibilă la provocare. Știe să fie femecător și nu ține neapărat să fie luat în serios... Crezi că e o idee bună să cinăm toți trei? Într-o seară întreagă, va avea timp să-și dea seama...

– Nu va avea nici un motiv de bănuială, dacă nu-i dăm vreunul. De altfel, va invita cu siguranță încă o femeie, ca să se poată consacra ție în întregime.

– De ce?

– Pentru că îl intrigi și un francez curios nu se lasă descurajat doar de prezența soțului. Nu mă privi așa neîncrezătoare. Așteaptă și ai să vezi. Îl cunosc pe Jacques de multă vreme și pot să jur că nu a mai întâlnit pe cineva ca tine.

– Și asta ce înseamnă?

– Nimic. Ești altfel decât majoritatea femeilor.

– Nu îndeajuns de sofisticată?

– Dacă vrei. Dar nu aș fi ales exact acest termen.

Ea îi refuză satisfacția de a-și formula gândul, deși ardea de curiozitatea de a afla ce a vrut să spună.

– Mă gândesc că m-ai fi găsit mai normală, dacă m-aș fi comportat ca fetele de la masa vecină, nu? Ți-ar fi plăcut?

– Mi s-au părut amuzante și exact asta și voiau.

– Astfel de remarce ți se par amuzante?

– Nu știam că înțelegi atât de bine franceză, spuse el râzând. Dar de ce te îngrijorezi? Cuceririle mele amoroase nu te privesc...

– Vrei să le faci o demonstrație? întrebă ea, înțepată. Du-te. Cred te așteaptă.

El o privi cu atenție.

– Nu vrei să vorbim despre asta acasă, când vom fi singuri?

Sharon îl privi la rândul ei, apoi se întoarse, mușcându-și buzele.

– Nu.

– Atunci, liniștește-te și prefă-te că-ți place prima ta excursie în oraș.

Era și dificil să facă altfel. Locul era fermecător... case pitorești, poduri medievale... atmosfera era de vis.

Luară prânzul la Schwanen, unde Lionel rezervase o masă pe micul balcon de unde se vedeau foarte bine lacul și munții. Plecară apoi cu mașina către Kriens și luară telefericul, admirând frumoasa priveliște a munților. Era atât de minunat, încât Sharon reuși să-și uite pentru o vreme problemele. Dar o simplă privire către Lionel fu suficientă ca să i le amintească.

Nu o va ierta ușor pentru ce făcuse, iar acest lucru ridica între ei o barieră de netrecut.

Bănuiala lui Lionel se adeveri: Jacques invitase o a doua femeie. Era o italiancă platurasă într-o rochie roșie decoltată. Avea vreo douăzeci și cinci de ani, brunetă, cu ochii negri. Se numea Lucia Valdeti. Pusă în temă sau nu, ea își concetră întreaga atenție asupra lui Lionel, atât în timpul mesei cât și după, lăsându-l pe

Jacques liber să se ocupe de Sharon, ceea ce acesta și făcu, nu fără o plăcere evidentă.

Cinară într-un salon privat și dansară în restaurant, alături de turiștii din hotel.

Jacques nu era cu mult mai înalt decât Sharon, dar dansa perfect, șoptindu-i la ureche complimente îndrăznețe, fără să-și piardă nota de umor care te împiedica să-l iei în serios.

După o vreme, ea ridică privirea spre el, cu un aer de reproș.

– Necazul e că vrei neapărat să-ți păstrezi reputația, pentru că francezii trec drept cei mai buni amănți din lume. Așa e? zise ea. Dar aș fi poate mai impresionată, dacă nu ai exagera atât.

– Ce vrei să spui?

– De fiecare dată când deschizi gura, mă lauzi în fel și chip. Și totuși, nu sunt așa frumoasă cum spui.

– Nu te vezi cu ochii mei. Frumusețea – adevărata frumusețe – stă în conformația chipului; frumusețea nu e ceva ce poți măsura.

Vorbea pe un ton lejer, dar cu sinceritate.

– Dacă ai fi a mea, te-aș sfătui să te lași pe mâna unui specialist, care să dea la iveală adevărata ta frumusețe, pe care ar trebui s-o vadă oricine, nu numai cei care au o privire pătrunzătoare. Nu ți-a mai spus nimeni că ești frumoasă?

Se referea desigur la Lionel.

– Se spune, în general, că sunt drăguță.

– E un cuvânt insipid. Nu l-aș fi bănuț niciodată pe Lionel de atâta lipsă de imaginație.

Ea se uită către soțul ei și îl văzu aplecat spre partenera lui.

– După părerea ta, Lucia e frumoasă? întrebă ea.

– Într-un fel foarte diferit. Când cineva o privește pe Lucia, are, ca să zic așa, o singură idee în cap. Ea e făcută pentru plăcere.

– E amanta ta?

– Ocazională răspunse el, amuzat. Ești geloasă pe atenția care i-o acordă Lionel?

– Nu, bineînțeles că nu.

Răspunsesese prea repede; observă după zâmbetul lui.

– Atunci, ești cu atât mai uimitoare. Poate că îmi reproșezi că am adus-o pe Lucia în seara asta, dar voiam să mă bucur de câteva clipe de singurătate cu tine. Și pentru asta am pus la bătaie piesa de rezistență.

Își lipi buzele de obrazul lui Sharon și, sărut după sărut, se apropie ușor de buze, până în momentul în care ea întoarse capul.

– Câtă cruzime! șopti el. Atât de aproape și totuși atât de departe! Ce e așa rău într-un sărut?

– Ar putea să-mi placă...

– Sper! Chiar și în luna de miere, un englez știe să-și ascundă sentimentele – în fața celorlalți, în orice caz. În locul lui Lionel, aș vrea să arăt tuturor că ești a mea.

În locul lui Lionel... Ce ar spune Jacques dacă ar ști adevărul?

Puțin mai târziu, dansă cu soțul ei. Se simțea încordată. În brațele lui Jacques se simțise atât de bine! Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Lionel o trase spre el.

– Ar trebui să te mai destinzi. Imaginează-ți că ești cu Jacques. Cu el, nu stăteai atât de departe.

– Ai observat? Sunt surprinsă. Lucia părea să-ți acapareze toată atenția.

– Fizic, poate.

– Îmi imaginez.

– Mă îndoiesc.

Aluzia era usturătoare, așa că se hotărî să-l rănească și ea.

– De ce nu-i ceri lui Jaques să ți-o împrumute o noapte? întrebă ea, cu o voce suavă.

- Să facem un schimb, vrei să spui? Nu ar fi echitabil.
Pentru o clipă incapabilă să vorbească, Sharon reuși să răspundă în sfârșit cu o voce răgușită:
- Chiar trebuie să fie mereu așa?
 - Leacul e la tine.
 - Dar tu ai început!
 - Și tu nu erai obligată să ripostezi.
 - Ești nedrept.
 - Probabil! Dar orice te-aș face să suferi nu va fi deloc ceea ce meriți.
 - Nici motivele tale nu erau pure, replică ea cu amărăciune.
 - Cum spui tu.
 - Dar ai recunoscut.
 - Am recunoscut că am spus ceva de un gust îndoielnic, înainte de a te cunoaște. A fost probabil o premoniție...
- Ea râse forțat.
- Acum, ai să-mi spui că te-ai îndrăgostit de mine la prima vedere.
 - Nu chiar. Cred că s-a întâmplat în clipa când ai plecat din apartamentul meu... Când mi-am revenit și am ieșit să te caut, deja dispăruseși.
 - Nu te cred, zise ea, cu gâtul uscat.
 - Oricum, nu mai are nici o importanță. Fata pe care o iubeam exista numai în imaginația mea. Dar dragostea vede numai ce-i place...
 - Și ce ai văzut? șopti ea.
- El se strâmbă.
- Nu mai știu. Nu mai contează.
- Sharon simți că un pumnal îi străpunge inima... Chiar o iubise! Și ea ucisese această dragoste. Ca o proastă, respinsese tot ceea ce dădea sens vieții lor.

– O, Doamne! spuse ea cu o voce înăbușită. Dacă aş putea să întorc timpul! Am distrus totul...

– Pe cine încerci să impresionezi? întrebă el, ironic.

– Pe nimeni. Nu așa cum crezi.

Îl privi cu ochi rugători.

– Lionel, am mințit când ți-am spus că te-am luat de bărbat pentru banii tăi. Am vrut să te rănesc pentru că și eu fusesem rănită. Am fost o proastă și regret că am făcut asta, dar... Știu că aceste cuvinte sunt prea slabe ca să înlătore tot ce a fost, dar nu găsesc altele.

Vocea i se stinse în fața indiferenței lui.

– Nu mă crezi, nu-i așa?

– Nu. Acum știu care-i jocul tău și nu există nici o șansă ca să redevii fata pe care am cerut-o de soție. Am făcut un pact, să-l respectăm.

Muzica tăcu. Fără nici un cuvânt, Lionel o luă de braț ca s-o conducă la masă. Jacques îi privi cu un aer gânditor. Păru gata să spună ceva, dar se răzgândi.

– E timpul să plecăm. A fost o seară minunată, Jacques. Vino pe la noi într-o zi, dacă poți. Vom fi încântați să te revedem. Nu-i așa, draga mea?

– Desigur, răspunse ea cu un surâs forțat.

– Am să încerc, răspunse Jacques. Nu ne mai vedem înainte de a pleca la Marsilia, nu?

– Nu, ne-am hotărât să plecăm mâine la prima oră.

Privirea lui Lionel se plecă asupra celeilalte femei. Ea îi zâmbi.

– Arrivederci, Lucia.

Zâmbetul ei trăda un oarecare regret.

– Ciao.

Jacques îi însoți până la barcă. Aruncând parâma, le spuse plin de veselie:

– Împăcați-vă înainte de a ajunge acasă. Da?

Sunetul motorului ținu loc de răspuns. Lionel făcu impasibil un gest de rămas-bun și se îndreptă către est.

Tăcură tot drumul de întoarcere. Sharon era tristă. Nu mai putea să ajungă la el: nu mai voia s-o creadă. Gândindu-se la ce ar fi putut să fie, dacă ar mai fi avut în ea cât de puțină încredere, îi veni să plângă.

Când ajunseră acasă, cei doi servitori erau deja plecați. Sharon îl lăsa să amareze barca și intră în casă. Contemplă cu durere cele două paturi pregătite pentru noapte. Asta va fi întotdeauna viața lor, dacă nu va găsi un mijloc de a-l convinge că nu se schimbă. Și trebuia să-l găsească!

Când ieși din baie, el stătea așezat pe marginea patului, fără haină, fără cravată și cu butonii desfăcuți. Sharon îi întâlni privirea și fu străbătută de un val de emoție. Îi venea să se arunce în brațele lui, să-l implore s-o iubească din nou, dar orgoliul îi interzicea să se umilească astfel. Atunci, cu o voce tremurătoare, încercă să-și găsească vorbele.

– Lionel, aș vrea să existe ceva ce pot face sau spune ca să te conving de ceea ce simt.

El o privi îndeung, cu o expresie impenetrabilă.

– Spune-mi ce simți, spuse el, în sfârșit.

– Te... te iubesc.

– Foarte bine. Arată-mi.

El zâmbi ironic, văzând-o că rămâne pe loc.

– Ești prea timidă?

Sharon se forță să facă cei câțiva pași care-i despărțeau. Se așeză în genunchi și ridică spre el o privire rugătoare.

– Spun adevărul. Am greșit crezând cuvintele Lorei fără să te las să te explici. Am distrus noaptea nunții și nu mai pot schimba asta. Dar îți promit că nu am să mă mai îndoiesc niciodată de tine.

Așteptă, dar puterea o părăsi în fața răcelii din ochii lui.

– E inutil, nu-i așa? Nu ai să mă mai crezi niciodată?

– Ba da, desigur, răspunse el cu o voce fără timbru. Cred că regreti faptul că ai sabotat o excelentă afacere. Dacă rămâneai la primul tău personaj, ai fi câștigat mult mai mult. Un soț îndrăgostit se poate arăta foarte generos.

– Nu, te rog! Nu-i adevărat. Am suferit și am vrut să te fac și pe tine să suferi. Nu îți pot reproșa că te porți atât de crud. Dar vreau să fie totul bine, îți jur. Mai dă-mi, te rog, o șansă.

O lumină nouă străluci în ochii lui Lionel. O trase pe Sharon spre el și o sărută cu pasiune. Ea îi răspunse cu toată ființa sa, uitându-și temerile în acest val de dragoste care o invadează. Slavă Domnului, totul era uitat!

Nu făcu nici un gest ca să-i reziste, când el îi dădu jos halatul de pe umeri și coborî bretelele cămășii de noapte. Din toată ființa sa își dorea această dragoste... Măinile lui experte îi traversau trupul... Când o îndepărtă cu brutalitate, fu mai întâi uimită. Dar apoi îi zări expresia.

– Ajunge, spuse el. De data asta eu fac jocurile.

Ea se dădu înapoi, din instinct, dar el îi prinse încheieturile ca-ntr-o cătușă de oțel.

– De ce ești atât de pudică, dintr-o dată? Mai adineaori nu-ți era rușine să fii goală. Ești gata să-mi îndeplinești orice dorință, nu?

Ea nu răspunse.

– Nu-i așa? insistă el.

– Da, răspunse ea, cu o voce înăbușită. Dar numai deoarece credeam că...

Se întrerupse. Gâtul îi era uscat.

– Credeai că ai reușit să mă păcălești, termină el fraza. Nu te baza pe asta. Nu am să-ți dau această satisfacție.

Privirea îi coborî spre pieptul ei.

– Te crezi atât de irezistibilă încât să nu te pot respinge? Mai ai multe de învățat, înainte de a ajunge aici.

Ea găsi un mijloc de apărare tocmai în umilință.

– Ei bine, voi învăța!

– Atât cât va dura căsătoria noastră, nu cred. Vei juca până la capăt rolul de soție iubitoare, ceea ce exclude din start alt bărbat.

– Nu mă poți obliga să rămân cu tine.

– Dar unde te vei duce? făcu el, cu un zâmbet vesel. Nu ai bani, nu ai serviciu, și nu cred că vrei să te întorci cerșind la mătușa ta. Vei rămâne, pentru că nu ai de ales. Și mă vei asculta, dacă vrei ca relația noastră să fie cât de cât agreabilă.

Se ridică.

– Trebuie să-ți faci bagajele din seara asta. Mâine nu avem prea mult timp la dispoziție.

Cu degete tremurătoare, ea își trase la loc bretelele. Lionel dispăru în baie. Într-un singur punct avea dreptate: nu-l va părăsi. Până în ziua în care va putea să se răzbune pentru ce-i făcuse în seara asta. Și va reuși. Într-un fel sau altul, îl va obliga s-o dorească. Atunci, va veni rândul lui să sufere!

Capitolul 5

Viața, la bordul iahtului Ventura, era aproape perfectă. Echipajul era format din cinci oameni și un șef bucătar ale cărui meniuri ar fi făcut cinste oricărui mare restaurant. Pe vas se aflau patru cabine duble și mai multe saloane. Avea chiar și o saună pentru patru persoane.

Plecați din Marsilia, pluteau de-a lungul Coastei de Azur. Sharon făcea lungi băi de soare, iar trupul ei bronzat contrasta cu părul ei, a cărei nuanță se mai deschisese.

Învățase să-i răspundă cum se cuvenea lui Lionel când la discuțiile lor erau prezente și alte persoane, dar îi era greu să mențină același echilibru când erau numai ei doi în cabină.

Atitudinea soțului ei era greu de definit. În prezența altor persoane, se arăta mereu amabil și chiar părea câteodată să fi uitat toate lucrurile care îi despărteau. Înotau împreună, o învățase să schieze pe apă... Când cădea în apă o "pescuia" cu o amabilitate ușor ironică...

Iahtul era condus de un englez, John Erskine, care avea în jur de treizeci de ani. Se afla pe Rivieră de șase ani, îi spusese el Sharonei, și nu avea chef să se întoarcă în Anglia. Ventura era al cincelea iaht

pe care se afla și cel mai bun de până acum. Dar Sharon nu pricepea prea bine avantajul de a avea un vapor care rămânea la chei în cea mai mare parte a anului.

– Când este închiriat, îi explicase Lionel, prețul cerut acoperă salariul echipajului și cheltuielile de întreținere. Nu trebuie să-ți faci griji pentru ei.

– Nu-mi făceam griji. Eram doar intrigată. Așa ceva mi se pare o risipă de bani îngrozitoare.

– Dacă vrei, îl poți închiria și tu, făcu el, ridicând din umeri.

– Singură?

– Dacă îți place... În general însă, se vine cu câțiva prieteni.

– Dar prietenii mei nu au libertatea de a pierde vremea cum le place, remarcă ea ironic.

– Atunci, fă-ți alții.

El tăcu o vreme, privind malul.

– După prânz, vom ancora la Saint-Tropez, reluă el. Am trimis mesaje radio ca să invit câteva persoane la cină. Vom lăsa în grija lui Jean-Pierre meniul. Tu trebuie să fii gata să-i primești pe la șapte și jumătate.

– Câți vor fi?

– Patru. Două cupluri.

– Căsătoriți?

– Unul dintre cupluri, da. Simone și Alain locuiesc împreună pentru moment...

Simone se poate să nu-ți placă: e prea feminină...

Sharon și-o imagina deja: sigură pe ea, superioară, convinsă de farmecul ei natural... Tot ceea ce Sharon nu era. Dacă mariajul ei cu Lionel ar fi fost unul normal, dacă ar fi fost sigură pe dragostea lui, nimic nu ar mai fi contat. Dar așa? Nu se simțea în stare să joace rolul care îi fusese impus. Sau, cel puțin, nu foarte convingător.

Acești oameni îi vor arunca doar o privire și se vor întreba ce naiba găsisese la ea Lionel.

La Saint-Tropez, portul era plin de vapoare de toate soiurile, de toate dimensiunile și cu greu puteai găsi un loc. Pe chei, o mulțime pitorească de oameni se plimba. Sharon constată cu mulțumire că nu multe dintre femeile care stăteau la plajă renunțaseră la sutien.

Iahtul fu ancorat. Lionel o anunță că va coborî: trebuia să întâlnească pe cineva, îi spuse el în trecut.

– De ce nu cobori și tu? îi sugeră el. Poți să-ți cumperi o rochie nouă... Să te tunzi, dacă vrei. Ai destui bani?

– Da.

După o scurtă pauză, ea îl întrebă, calmă:

– Ți-e frică să nu te fac de râs?

– Dacă asta vrei să crezi, ești liberă, făcu el nerăbdător. Era doar o simplă sugestie.

După plecarea lui, se duse la oglindă și trebui să admită că părul ei avea nevoie de o îngrijire profesională. Probabil va fi dificil să găsească un salon liber, dar putea încerca. Trebuia să facă o impresie bună prietenilor lui Lionel. Poate o schimbare radicală a coafurii îi va da mai multă siguranță.

În partea comercială a orașului, saloanele de coafură erau destule. Sharon alege unul la întâmplare și își adună tot curajul ca să intre. Se apropie timidă de biroul de recepție, dar fu ușor mai liniștită când văzu zâmbetul blondei care o întâmpină.

Aceasta avu o expresie de regret la auzul cererii formulate într-o franceză aproximativă. Poate mâine, răspunse ea, dar în după-amiaza asta nimeni nu se va putea ocupa de ea. Sharon îi mulțumi și ieși. Bătălia era pierdută din start, își spuse ea. Nici un salon nu o va primi fără programare.

Astfel că fu o surpriză plăcută să audă, intrând în alt salon, că putea profita de o anulare a unei programări. Nu trebuia decât să aștepte câteva minute. În acest timp, Sharon răsfoi câteva reviste de modă, încercând să-și dea seama dacă o totală schimbare ar avataja-o. Sau ar fi fost mai bine și mai prudent să-și reîmprospăteze coafura cu care deja se obișnuise.

Un bărbat se apropie de ea și îi răvăși părul, cu un aer foarte puțin entuziast. Din vorbele lui, Sharon înțelese vag că părul ei se afla într-o stare deplorabilă, ca urmare a unei îngrijiri neadecvate și a acțiunii razelor soarelui și apei mării. Va avea nevoie de tot talentul lui pentru a scoate la iveală frumusețea naturală a acestui păr... fără să mai pună la socoteală faptul că trebuia să ajusteze tonsura, executată de niște mâini nepricepute.

Sharon se lăsă convinsă: va cere un stil diferit. Pentru prima dată trezi interesul artistului, adăugând că se va încredința total științei lui.

– Vreau să devin o altă femeie, declară ea.

Și, pentru că această amintire îi dădea curaj, adăugă:

– Cineva m-a complimentat de curând pentru frumusețea xchipului meu.

André confirmă cu o rapiditate foarte flatantă și începu să lucreze.

Privindu-se în oglindă, două ore mai târziu, Sharon nu prea știa ce să creadă. Femeia care o privea din oglindă îi părea o străină. După șamponare, André nu-i permiseseră să se privească, spunând că nu a terminat de finisat coafura. Și pentru asta i-a trebuit foarte mult timp. Când în sfârșit o așeză sub uscător, Sharon se simți ușurată. Dar nu era pregătită pentru șocul care avea să urmeze: nici o șuviță nu depășea cinci centimetri și ansamblul, abil modelat, semăna cu un soi de cască. Culoarea era de asemenea diferită, un amestec de umbre și lumini.

Din pricina coafurii, chipul părea să aibă contururi noi. Pomeții păreau mai înalți, mai reliefați, distanța dintre ochi – mai mare, iar ochii – mai strălucitori.

– Superb! zise André, cu o satisfacție totală.

"Mă bucur că-ți place", comentă Sharon ironic, în gând. În schimb, ea va trebui să se obișnuiască. Nici nu îndrăznește să se gândească la reacția lui Lionel. Dar de ce i-ar păsa de părerea lui?

Tipătul scurt de admirație al patroanei putea fi simulat, dar în acest caz își juca bine rolul. Încurajată, Sharon întrebă dacă poate găsi în preajmă o ținută asortată noii coafuri.

Julie era cel mai apropiat magazin. Amândouă vitrinele expuneau aceeași superbă toaletă. Pe pijamaua neagră din mătase, neglijent aruncată pe un fotoliu nu scria nimic, iar Julie nu era desigur locul unde să intri ca să întrebi prețul. Sharon lăsă timiditatea la o parte și deschise ușa, hotărâtă să spună "nu" dacă produsul era prea scump.

Și era cu siguranță cazul. Într-un loc ca Saint-Tropez, te puteai aștepta la asta. Dar nu mai ținuse cont de nimic când se văzu îmbrăcată în pijamaua de mătase: "parcă era făcută pentru doamna!", exclamase vânzătoarea. Nu ar fi fost la fel acum câteva ore, dar, cu coafura ei scurtă, efectul era spectaculos. Părea chiar mai înaltă cu câțiva centimetri; corpul ei subțirea era parcă mai bine modelat, iar sânii se conturau foarte frumos sub mătasea neagră.

Rochia pe care o îmbrăcase ca să iasă în oraș nu mai avea nimic atrăgător. Pantaloul crem pe care-l descoperi în magazin și topul asortat fără mâneci îi veneau mult mai bine. Fu șocată de suma pe care trebuia să-o plătească, dar se liniști repede: soția unui om ca Lionel Brent trebuia să poarte haine scumpe. Lionel nu avea de ce să se plângă: toate aceste eforturi erau numai pentru el.

"Mincinoaso", se certă ea. Iată cum noua ei înfățișare îi schimbase și felul de a gândi. Era soția lui Lionel numai cu numele, nu trebuia să uite asta.

Rochia și pijamaua fură împachetate într-o gentuță neagră pe care era scris numele Julie cu litere aurii. Sharon ieși din magazin și se opri o clipă ca să se orienteze mai bine. Circulația era aglomerată, iar zgomotul mașinilor o asurzea.

O mașină roșie, sport, ieși din șirul celorlalte care se îndreptau spre sud și se opri lângă trotuar, la câțiva metri de ea. Bărbatul de la volan se întoarse, făcându-i semne desperate. Sharon se îndreptă spre el; chipul lui era luminat de o neîncredere bucuroasă.

– Nu-mi vine să cred! strigă el, entuziast. E ca un vis devenit realitate!

În fața expresiei intrigate a lui Sharon, reluă în franceză:

– Ah, scuze, domnișoară. Credeam...

– Sunt din Anglia, îl liniști ea. Dar tot nu pricep nimic din ce spuneiți.

– Chipul dumneavoastră e... perfect!

Îi ceru să se întoarcă din profil și apoi clătină din cap, satisfăcut.

– Sunteți excat Lucci!

Discuția lor atrăsese deja câțiva curioși. Sharon dădu să plece.

– Nu mă cheamă Lucci.

– Știu, dar e același lucru.

Bărbatul se răzgândi și clătină din cap, râzând.

– Mă scuzați. În entuziasmul meu, am uitat să mă prezint. Numele meu este Dominic Foster.

Ea părea să nu înțeleagă, așa că el ridică din sprâncene a mirare.

– Sunt fotograf, adăugă el, amabil. Credeam că ați auzit de mine.

– Ah, da, desigur! Scuze, nu am făcut apropierea...

– E vina mea; ar fi trebuit să vă explic mai bine, dar sunteți exact ce căutam... și... Aproape că nu mi-a venit să-mi cred ochilor.

Aruncă o privire în jur și se hotărăște rapid:

– Nu putem discuta aici. E o cafenea în apropiere. Haideți să mergem acolo.

Fără să mai aibă timp să se gândească, Sharon se trezi în mașina roșie. Dar chiar dacă s-ar fi gândit, nu ar fi refuzat. Era prea curioasă.

Privi profilul frumos al bărbatului, încercând să-și amintească tot ce știa despre el. Dominic Foster era unul dintre celebrii fotografi de modă din Europa. Se căsătorise la douăzeci și cinci de ani și divorțase la douăzeci și șase, câteva luni mai târziu. Este un geniu al fotografiei, se spunea mereu despre el; un tip capabil să facă dintr-un simplu portret o operă de artă. Și acest om credea despre ea că e perfectă. De ce?

Ajunseră la cafenea. El se îndreptă grăbit către o masă liberă și făcu semn chelnerului. O dată acesta plecat, Sharon își privi companionul curioasă și întrebă:

– Cine e Lucci?

– Peste șase luni, toată lumea va vorbi de ea, spuse el, cu un zâmbet. Este chipul care va lansa o gamă nouă de produse cosmetice. Ar trebui să aibă un look nou... care să atragă atenția, pe afișe sau în paginile revistelor. Adineaori, am fost gata să-mi lovesc mașina, pentru că un șofer se uita la dumneavoastră în loc să fie atent la drum. Asta mi-a atras și mie atenția și nu pot decât să-i fiu recunoscător.

Vorbind, o privea cu o atenție profesională.

– Dar credeam că sunteți franțuzoaică. Coafura, felul în care sunteți îmbrăcată și mersul... sunt de un șic indiscutabil.

Ea fu pe punctul de a-i spune că această imagine era una recentă, dar ceva o opri. Dacă vreun bărbat obișnuit i-ar fi vorbit astfel, ar fi fost foarte flatată. Dar acum îl avea în față chiar pe Dominic Foster, care o lăuda. Și care voia să-i propună chiar să-i "folosească" fața pentru o campanie publicitară. Era de necrezut!

– Mai am la dispoziție o lună înainte de a mă apuca de lucru, explică el. Unde vă veți afla atunci? Apropo, nici nu vă știu numele.

– Sharon...

Dintr-o dată, toată bucuria i se risipi.

– Sharon Brent, reluă ea, cu o voce fără expresie. Îmi pare rău, domnule, dar cred că soțul meu nu mă va lăsa să accept propunerea dumneavoastră.

– Sunteți căsătorită? Aș fi jurat că...

Se opri și ridică din umeri, zâmbind.

– Dar decizia va fi a dumneavoastră, nu? Soțul are dreptul să dea sfaturi, dar, în ziua de azi, nu mai poate comanda orice acțiune a soției. Ați vrea să spuneți da. Am văzut-o în ochii dumneavoastră. Ochi foarte frumoși, trebuie să adaug, chiar și fără strălucirea pe care le-o va da Lucci.

O privi.

– Ascultați-mă o clipă. Dar dacă voi vorbi eu cu soțul dumneavoastră? Presupun că se află la Saint-Tropez...

– Da, dar nu cred că...

– Unde locuiți?

– La... Vaporul nostru se află în port.

Mai hotărâtă, Sharon reluă:

– Va fi inutil efortul dumneavoastră.

– Dar trebuie să-l fac. V-am descoperit și nu voi renunța la dumneavoastră atât de ușor. Am să vă conduc și-i vom povesti împreună afacerea soțului dumneavoastră.

Își imaginează reacția lui Lionel la acest dublu șoc și fu gata să izbucnească într-un râs nervos.

– Nu e la bord. Iar la cină vom avea niște prieteni invitați.

– În seara asta trebuie să mă întorc la Cannes. Când faceți următoarea escală?

– Nu știu.

Ochii lui căprui avură o sclipire războinică.

– Bun. Când vă întoarceți în Anglia?

– Peste vreo două săptămâni.

– Atunci, lăsați-mi adresa și numărul de telefon.. Am să vă caut eu.

– Dacă nu veți găsi pe altcineva până atunci...

Vocea Sharonei exprima o tristețe inconștientă.

El îi zâmbi și spuse:

– Pe dumneavoastră vă vreau, doamnă Sharon Brent. Și ceea ce vreau, obțin mai întotdeauna. Deci, adresa! ordonează el.

După o scurtă luptă cu sine, i-o scrise pe o foaie de hârtie. Dar era aproape convinsă că nu va mai auzi niciodată de el. Cu toate astea, bucuria adusă de aceste câteva clipe îi încălziră sufletul.

Dominic luă adresa și spuse:

– Mai avem aproximativ o oră până la venirea serii. Mi-ar plăcea să vă fac câteva poze.

– Aici?

– Nu. Dar vom găsi un loc.

Se ridică și puse pe masă câteva bancnote.

– Haideti!

Sharon se trezi pentru a doua oară în mașina roșie. Porniră la drum.

Dominic descoperi în sfârșit un loc ideal într-o mică piațetă. În mijlocul ei se afla o fântână de piatră. Fotografii își așeză

modelul în așa fel încât chipul ei să fie reflectat pe covorul de apă. Lumina scăzuse.

Încercă să se destindă și chiar reuși atâta timp cât se învârti în jurul ei ca s-o studieze din toate unghiurile, dar simți brusc cum trăsăturile îi devin rigide când începu s-o pozeze. Ca s-o distragă, fotograful începu să vorbească, foarte natural. Îi plăcea teatrul? Ce părere avea despre bucătăria franceză, în comparație cu cea de acasă? Observase forma ciudată a acestei pietre, care se afla lângă mâna ei? Concentrată să-i răspundă, Sharon își uită treptat timiditatea, reacționând prompt doar la sunetul vocii lui, ca hipnotizată.

– Sunteți formidabilă, spuse el, când se hotărî în sfârșit să termine sedința de pozat.

Abia când îl văzu așezându-și aparatul în suport, Sharon realiză cât de târziu trebuie să fie. Soarele coborâse, umbrele erau mai alungite. Se aflau aici de multă vreme... prea multă.

– Trebuie să mă întorc acasă, spuse ea. Am întârziat deja.

– Vă conduc eu, răspuse Dominic calm. Dar mai întâi, trebuie să aflăm unde suntem.

Era mai mult de șapte când găsiră în sfârșit portul.

– Care e vaporul dumneavoastră? întrebă Dominic.

– E pe undeva pe aici, răspuse ea, vag.

Dădu să coboare din mașină, dar el o reținu, prinzând-o de mână. În lumina crepusculară, îi fu greu să-i descifreze expresia.

– La revedere, micuță Lucci, spuse el, sărutându-i mâna. Ne vom revedea cât de curând.

John Erskine stătea pe pasarelă și se ridică văzând-o pe Sharon urcând la bord. Ea zâmbi, observându-i mirarea.

– Doamnă Brent. Era să nu vă recunosc. Vreau să spun... sunteți foarte diferită.

– Știu. Vă place? Noul meu aspect, vreau să spun...

– Da! Vă stă foarte bine. Domnul Brent știe?

În acest moment, nimic nu o mai putea descuraja.

– Nu, e o surpriză. Unde e?

– În salon, cred. Mi-a spus să-l anunț când veți veni.

– Atunci, vă rog să-i spuneți că mă duc să mă schimb.

Ca să ajungă în cabină, ocoli salonul. În lumina discretă din cameră, Sharon își privi chipul în oglindă. Iar fata cea nouă părea mult mai sigură pe sine. Se simțea gata pentru orice. În această seară, nu va lăsa nimic din ce Lionel va face sau va spune s-o rănească.

Pijama de mătase neagră părea la fel de atrăgătoare aici ca și în vitrina magazinului. Scoase din cutia de bijuterii lanțul greu de aur pe care soțul ei i-l oferise la nuntă și îl puse la îndemână. Intră în baie și răsuci cheia în broască.

După câteva minute, opri dușul și auzi că era cineva la ușă. Lionel strigă iritat:

– Sharon, în curând e șapte și jumătate. Ce naiba faci?

– Mă pregătesc, răspuse ea cu un calm surprinzător. Pentru întâlnirea cu prietenii tăi. Nu vrei să le fac o impresie bună?

– Vreau să fii acolo ca să-i primești, replică el.

– Voi fi.

Nu avea nici cea mai mică intenție să-și respecte cuvântul, dar nu era necesar să știe și el. Va sosi când toți vor fi deja adunați. Se gândi dacă nu cumva această decizie însemna de fapt o lipsă de curaj: refuza să-l înfrunte singură. Dar îndepărtă repede această idee.

Se asigură că Lionel plecase și abia apoi ieși din baie și fugi direct la ușa cabinei, pe care o închise imediat cu cheia. Îi era teamă ca el să nu se întoarcă.

Mâna îi tremura și îi fu destul de greu să se machieze. Când termină, părul și-l aranjă simplu cu mâna.

Își puse pijamaua și se îndreptă emoționată spre oglindă. Dacă făcuse o teribilă greșală? Dar își revăzu silueta subțire și frumos conturată și se liniști. Mătasea direct pe piele îi dădea o plăcere aproape senzuală.

Ezită o clipă. Trebuia oare să se ducă în salon? Un hohot de râs bărbătesc o convinse. Vocea nu era a lui Lionel, ceea ce însemna că invitații sosiseră. Venise momentul să-și facă intrarea.

Scara ducea direct către puntea din spate, exact în locul unde era amenajat un loc de conversație. Micul grup instalat pe canapele capitonate, în fața meselor joase, nu o zăriră decât când ajunse la jumătatea scării. Imediat, vocile amuțiră. Sharon observă mișcarea bruscă a lui Lionel, care se ridicase uimit, dar evită să-l privească.

— Îmi cer scuze, spuse ea zâmbindu-le celorlalți patru. Nu mi-am dat seama că e așa târziu.

Cei doi bărbați se ridicară la rândul lor. Cel mai înalt părea absolut fermecat de frumusețea ei.

— A meritat așteptarea, spuse el.

Impasibil, Lionel făcu prezentările. Simone Duval, înaltă, brunetă, sigură pe sine, era mai mult impresionantă decât frumoasă; purta o rochie simplă stil tunică albastru închis, despicată în părți; singura tușă de culoare era broșa ei ciudată din email, pusă nu pe piept, ci pe un braț, puțin mai jos de umăr. Ea o întâmpină pe Sharon fără căldură, cu un zâmbet ușor forțat.

— Nu ești deloc așa cum mă așteptam, declară ea, fără să explice ce voia să spună prin asta.

Alain Renaud îi aminti de Jacques, nu prin trăsăturile feței, ci prin comportament. Se părea că era de vârsta lui Lionel, cu trei sau patru ani mai mare decât Simone.

Celălalt cuplu, tot de francezi, părea mai în vârstă; erau Annie și Raoul Marchand.

Așezată între Raoul și Alain, Sharon se simți minunat. Mai rezervat decât Alain, Raoul căuta subiecte de discuție care ar fi putut-o interesa. Cunoștea Londra, îi plăcea foarte mult orașul și se aștepta ca și vecina lui de masă să fie la fel de familiarizată cu frumusețile capitalei. Dar ea fu nevoită să recunoască faptul că majoritatea monumentelor îi erau necunoscute, cel puțin la interior.

John Erskine îi servea, îmbrăcat în haină albă și pantaloni negri. Simone îl trata cu o cordialitate evidentă, ca și cum ar fi vrut să sublinieze faptul că venea des la bordul vasului. Sharon își dădu seama că gesturile ei erau exagerate și, în mod evident, John era de aceeași părere.

Luară cafeaua pe punte. Sharon încerca să atragă atenția soțului ei și îi pândea reacțiile. Dar el nu părea să observe nimic. Arăta vesel și destins, ca și cum totul între ei ar fi fost minunat.

Alain propuse un dans și o invită pe Sharon.

Ajunși pe ring, el îi șopti:

– Mereu am crezut că fetele engleze sunt drăguțe, dar lipsite de stil. Acum, mă văd nevoit să-mi schimb părerea.

– Nu te lăsa păcălit. A trebuit să vin în Franța ca să ajung la acest rezultat, răspunse ea, zâmbind.

– Te referi la coafură? Se vede că este creație franceză. Dar nu mă refeream numai la asta, Sharon.

Pronunțat cu accent, numele ei părea foarte diferit.

– Felul în care ai apărut astă seară: asta numesc eu clasă.

Ea izbucni în râs.

– Lionel ar numi asta lipsă de punctualitate. Dar și el e englez.

– Ar fi trebuit să te căsătorești cu un francez. Ar fi știut să te aprecieze. O femeie drăguță nu are nevoie de punctualitate: trebuie să-i fim recunoscători că se află aici.

După o scurtă pauză, o întrebă cu o franchețe dezarmantă:

– Te-ai căsătorit din dragoste?

Uimită peste poate, Sharon deveni încordată.

– Ce întrebare ciudată!

– E o întrebare foarte simplă, la care deja ai răspuns. Nu pari deloc îndrăgostită.

Ea își reveni repede și trecu la atac.

– Poate că e vorba despre celebra rezervă britanică în fața unor întrebări atât de personale. Tu o iubești pe Simone?

– Bineînțeles. Dar asta nu mă poate împiedica să doresc alte femei.

– Dar ar putea măcar să te oprească.

– Să mă oprească să iau ceea ce doresc, poate, nu să doresc. Iar pe tine te doresc, adăugă el cu o voce gravă, mângâietoare.

Ea își păstră surâsul.

– Cred că trebuie să ne întoarcem la masă, răspunse Sharon.

Fără să insiste, el o conduse înapoi și interveni în conversație ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic între ei. Sharon evită privirea Simonei, dar o întâlnește pe aceea a lui Lionel. Soțul ei avea aceeași expresie enigmatică, dar Sharon putea să jure că știa ce îi spusese Alain în timpul dansului.

Dansă apoi cu Raoul, iar Lionel îi urmă aproape imediat, cu Simone. Îi fu imposibil să audă ce își spuneau, dar cei doi stăteau foarte aproape unul de altul. Privindu-i, peste umărul lui Raoul, Sharon se întreba dacă cei doi nu fuseseră și mai apropiați... înainte ca Simone să-l întâlnească pe Alain sau chiar după aceea.

Raoul își alegea mai bine termenii în engleză, dar vorbea cu mai puțină siguranță decât Alain sau Simone.

– Am fost foarte încântați, spuse el, să aflăm că Lionel s-a hotărât în sfârșit să se căsătorească. A meritat așteptarea.

– Mulțumesc, răspuse ea.

Sinceritatea evidentă a vorbelor lui o emoționa, dar în același timp avea impresia că interpretează un rol. Oare Raoul ar fi avut aceleași vorbe frumoase și despre modelul original? se întrebă ea. Cu siguranță, nu ar mai fi fost obiectul unor astfel de atenții... Poate doar din partea lui Jacques. Dar de acum înainte, admirația profesională a lui Dominic Foster o va ajuta mereu în momentele de îndoială. Chiar dacă nu avea să-l mai vadă vreodată, amintirea acelor clipe va rămâne. Spera totuși ca el să se țină de cuvânt și să o caute. În ciuda tuturor obstacolelor care-i stăteau în cale, își dorea cu disperare s-o întruchipeze pe Lucci.

– De când îl cunoști pe Lionel? întrebă ea.

– De mult. La început, părinții noștri aveau relații de afaceri și noi ne-am împrietenit. Annie îl place mult pe soțul tău.

– Dar Simone?

Ea simți cum palma lui îi mângâie spatele, dar rămase la fel de calmă.

– Și ea se ocupă de afaceri?

– Nu în domeniu, răspuse Raoul, căruia îi era greu să discearnă dacă întrebările ei erau sau nu inocente. Are un lanț de magazine. Se numesc Julie.

– Doamne! zise ea, uimită. De acolo mi-am cumpărat toaleta asta!

– Așa și pare. Din fericire pentru portofelul meu, Annie își rar lucruri de acolo.

Apoi, ca și cum ceva l-ar fi jenat, se apropie brusc de celălalt cuplu de dansatori.

– Sharon e una dintre clientele tale, Simone. Nu ți-ai recunoscut semnătura?

Ochii negri ai fetei o priviră a clipă pe Sharon.

– Ai gusturi bune, zise ea.

– Costisitoare, adăugă Lionel, pe un ton lejer. Prețurile tale sunt exorbitate, Simone.

– Calitatea se plătește, ripostă aceasta. Ai putea să-i refuzi soției tale o mică plăcere ca asta?

Râsul lui Sharon sună fals.

– Nu-mi refuză nimic. Nu-i așa, Lionel?

Era încă în brațele lui Raoul. Soțul ei o privi zâmbind.

– Cine ar putea?

Urmă o scurtă tăcere.

Raoul o eliberă pe Sharon și întinse mâna spre Simone.

– Să-i lăsăm pe tinerii însurăței să termine acest dans împreună.

În fond, să nu uităm că sunt în luna de miere.

Sharon se apropie de Lionel cu oarecare regret.

– Trebuie să fii ceva mai convingătoare, o sfătui el cu voce joasă, strângând-o la piept. Nu vrem să ne dezamăgim oaspeții, nu-i așa? Suntem îndrăgostiți nebunește unul de altul, mai ții minte? Nu poți să-ți joci rolul cum trebuie?

Fără să vrea, atingerea lui îi trezi simțurile. Abandonă prudența și-și trecu brațul după gâtul lui.

– Cum? Așa? șopti ea.

– E mult mai bine.

Felul în care rostise aceste cuvinte o făcu să freamăte.

– Nu porți nimic pe dedesubt, adăugă el.

– Nici nu se poartă, spuse ea, încercând să-și păstreze stăpânirea de sine. Ce zici de noua mea frizură? Sau nici n-ai remarcat-o?

– Ar fi fost dificil. Intenția ta a fost să fii remarcată... Te-ai schimbat în multe privințe.

– În bine sau în rău?

– Depinde din ce punct de vedere privești. Fata pe care am luat-o de soție a dispărut cu totul. Pari... foarte conștientă de farmecul tău. Și Alain a remarcat asta. Dar nu cred că i-ar fi dat atenție femeii care erai când am sosit aici... chiar în după-amiaza asta. Și cred că mai e ceva, reluă el după un scurt moment de tăcere. Ți s-a întâmplat ceva astăzi?

– Da. Am cheltuit mulți bani. Banii tăi. Mi-a făcut mare plăcere, dar mă simt și puțin vinovată.

– Ai grijă cu plăcerile astea scumpe, făcu el ironic. Nu sunt un tip chiar așa ușor de manipulat.

Ea se îndepărtă puțin și spuse șoptit:

– Dacă scopul meu când m-am căsătorit cu tine era cel pe care-l bănuiești, vorbele surorii tale m-ar fi lăsat rece.

– Cred că orgoliul tău a fost rănit. Ți plăcea ideea că sunt îndrăgostit de tine, chiar dacă nu mă iubeai.

– Nu-i adevărat. Vorbele ei m-au durut tocmai pentru că te iubeam.

– Deja exagerezi. Ai intrat în rol mai bine decât trebuia. Iar imaginația ta e bogată. Dacă m-ai fi iubit, mi-ai fi dat șansa să mă explic. Problema e că nu ai curajul propriilor convingeri. Dacă ai fi trecut peste neplăcerea de a face dragoste cu un bărbat pe care nu-l iubeai, ar fi putut chiar să-ți placă și nu mi-aș fi dat seama de nimic. Dar acum știu... și nu vei putea schimba nimic încercând. Clar?

– Dar nici nu intenționez! zise ea, cu o voce înăbușită.

El o trase din nou spre el.

– Vom vedea. Vreau să știu până unde merge prefăcătoria ta.

Era trecut bine de miezul nopții când invitații se hotărâră să plece. Simone își luă rămas-bun de la Lionel cu vizibil regret.

– Ne-am simțit foarte bine. Vă veți mai opri aici când vă întoarceți la Marsilia?

– Posibil. Depinde de ce timp o să dispunem. Data viitoare, am putea să mergem împreună câteva zile la Monte Carlo.

– Păcat că sunteți în luna de miere, făcu Alain, pe un ton lejer. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, chiar acum v-am fi luat pe sus și v-am fi dus la Monte Carlo. Am să aștept cu nerăbdare următoarea întâlnire, adăugă el, zâmbind către Sharon.

Rămasă singură cu Lionel, Sharon evită să-l privească.

Se întoarce grăbită și spuse:

– Mă duc la culcare.

– Știu. Cobor și eu.

Ea fu nevoită să-l privească și zări în ochii lui o strălucire glumeață.

– În nici un caz, țipă ea.

John sosi, ca să strângă paharele și sticlele.

– Vom discuta jos, spuse Lionel. Nu vreau să ne audă cineva.

Ea coborî înaintea lui, încercând să-și adune curajul. Nu părea să glumească, dar nici ea nu-i va ceda. Totuși, era lipsită de putere; o parte din ea îl dorea. Și împotriva acestui lucru trebuia să lupte.

El închise ușa cu cheia.

– Pentru eventualitatea în care ți-ar veni ideea să fugi, explică el.

O privi zâmbind.

– Cel care ți-a făcut coafura asta știa meserie. Puține femei pot purta acest stil. Și nu mi te-aș fi imaginat așa înainte de a te vedea. Ca să spun drept, am remarcat că nu am fost singurul bărbat

emoționat de intrarea pe care ți-ai făcut-o astă-seară. L-ai jucat pe degete pe sârmanul Alain...

– Din partea lui a fost o reacție pur fizică.

– Știi foarte bine. La fel s-a întâmplat și între noi când dansam.

Sau chiar acum, când vorbim...

Ea îl privi scoțându-și smochingul și cravata. Le aruncă neglijent pe fotoliu.

– Nu am să fac dragoste cu tine, Lionel, reacționă ea.

Singurul lui răspuns fu un zâmbet radios. Își desfăcu nasturii cămășii și se apropie de ea ca s-o ia în brațe.

– Nu am rezolvat încă încurcătura cu noaptea nunții.

Rezistența lui Sharon nu dură mult.

Fără voia ei, începu să cedeze treptat săruturilor lui.

Nu mai era în stare să-i refuze nimic.

O dezbracă fără grabă și în privirea lui se născu o flacără la vederea trupului ei gol.

– Ești atât de frumoasă, murmură el. Nu te îndepărta. Vreau să te văd...

– Lionel... te rog...

El râse încetișor, o luă în brațe și-și trecu degetele peste spatelul ei gol.

– Dezbracă-mă.

– Nu... pot.

Dar se înșela. El îi ghidă mâinile până când și ultimul lui veșmânt dispăru, fără să se oprească nici o clipă din a-i săruta gâtul, ceafa și lobul urechii.

Ea își simțea ntreg trupul cuprins de flăcări.

Atunci, el o ridică, o așeză pe pat și se întinse lângă ea.

– Nu mai tremua, zise el, cu buzele în părul ei. Nu-ți fac rău...

– Spune-mi că mă iubești, îl imploră ea. Chiar dacă nu e adevărat, spune-mi.

– Nu, răspunse el fără să ridice vocea, dar pe un ton inflexibil. Și nu-mi spune nici tu, nu vreau să aud asta. Ești aici, pentru că dorințele noastre sunt aceleași, nu din alt motiv.

Ea vru să-l respingă, dar mâinile lui deveniră mai puternice, iar vocea dură.

– E prea târziu ca să te răzgândești. Nu am să te las să pleci. Sau te vei bucura, sau vei suferi. Alegerea îți aparține.

Sharon alese să uite totul și i se dăruie, simțindu-se ca într-un paradis al plăcerilor...

A doua zi dimineată, când se trezi, Sharon observă că Lionel dormea în patul lui.

Se întoarse spre el, amintindu-și noaptea petrecută împreună, cu un sentiment confuz. Experiența fusese absolut minunată, dincolo de orice așteptări... Dar dacă această noapte ar fi fost cu adevărat noaptea nunții lor, ar fi fost cea mai fericită femeie din lume. Așa...

El îi simți privirea și deschise ochii, zicând tandru:

– Vino lângă mine.

Ea însă nu-l ascultă. Se întoarse pe spate, încercând să lupte cu suferința care o cuprinsese.

– Asta-i tot ce vrei de la mine, nu?

– E tot ce avem, zise el, mai dur. Și trebuie să profităm de asta. Plătește-ți datoria, și poți să cheltuiești câți bani dorești.

– Chiar și la Julie?

– Va fi cam dificil. Astăzi plecăm din Saint-Tropez.

– Sărmana Simone, zise ea cu o voce spartă. Nu pot să spun că nu știe ce pierde. Sunt foarte sigură de contrariul.

El dădu la o parte cuvertura.

– Dacă nu vrei să vii, am să vin eu la tine.

De data asta, fu mai puțin tandru ca noaptea trecută, dar ea îi răspunse la fel de pasionată mângâierilor.

Mai târziu, pe când se afla încă în brațele lui, Sharon spuse, răgușită:

– Ești un tip josnic, Lionel.

El râse scurt.

– Datorită ție. Dar, până la urmă, ar trebui să te bucuri. Ai fi putut să nu simți nici o plăcere.

– Încă se poate întâmpla.

– Și va fi cu atât mai rău pentru tine.

Ea îi simți respirația caldă în obraz. Buzele lui se aflau aproape de pielea ei.

– Îmi place așa cum e și nu am intenția să mă opresc. Dar banii te vor răsplăti. Nu asta vrei de la mine?

– Nu vreau nimic de la tine, Lionel, zise ea cu disperare. Eu...

– Nu începe iar, e inutil. Ești altcineva, trebuie să-ți respecti noul rol.

Se ridică, își luă halatul de casă din mătase, aruncat pe fotoliu.

– Cred că mulți vor avea un șoc la întoarcerea acasă. Am luat o mică inocentă și aduc înapoi o sirenă. Mă întreb pe care dintre cele două o va prefera tata.

Capitolul 6

Se aflau acasă de două zile când Richard Brent veni în vizită.

O găsi pe Sharon în salonul de muzică. Cânta la pian. Soarele după-amiezii îi lumina părul.

În fața surprizei comice a socrului ei, Sharon izbucni în râs.

– Vă gândeați că ați greșit casa? întrebă ea, ieșindu-i în întâmpinare. E noul meu stil... francez.

– Nu, e mai mult de atât, făcu el, examinând-o cu o expresie ciudată. Ești o persoană total diferită. Transformarea asta ți-a fost sugerată de Lionel?

– Nu. Mie mi-a venit ideea. Nu vă place?

– Nu știu încă, spuse el prudent. Îmi plăcea cealaltă Sharon. Trebuie să fac cunoștință cu cea nouă.

– Dar nu m-ați cunoscut foarte bine, ripostă ea. Nu a fost timp. Vreți un aperitiv sau preferați un ceai?

– La ora asta, ceai.

– În câteva minute va fi oricum servit. Doamna Reynolds știe că sunteți aici, nu?

– Da, m-am întâlnit cu ea în vestibul.

Îi zâmbi și se așeză.

– Am avut impresia că ar fi vrut să sun în loc să intru direct. Cred că are dreptate: nu mai sunt stăpânul casei. Cum te înțelegi cu ea?

– Vom ajunge la un compromis... Intrați direct întotdeauna. Este încă locuința dumneavoastră.

– Nu. E a ta și a lui Lionel. Nu-i acasă?

– Nu, a ieșit. Avea o întâlnire cu cineva.

– Cu cine?

– Nu știu. O vizită de afaceri, cred, adăugă ea, ascultând vizibil ușurată pregătirea mesei pentru ceai alături, în vestibul.

– Duminica după-amiază? se miră Richard, clătind din cap. Mă văd silit să am o discuție cu el. Stai și așa destul de multă vreme singură. Nu cred că e cazul să se întâmple asta și în week-end.

– Cred că trebuie să se întoarcă, răspunse ea, grăbită. Veți rămâne la cină, nu?

– Mi-ar plăcea, dar mi-e imposibil. Fosta mea soție a venit în vizită la Copperlea, la Lora și Jason, și m-au invitat și pe mine. Fata asta nu va renunța niciodată la speranța de a ne vedea împăcați. E prea târziu pentru așa ceva, desigur, dar ce să-i faci? Ea e la fel ca Lionel: îi place să dirijeze.

– Și nu vreți să vă lăsați un pic manipulat? întrebă ea, zâmbind.

– Numai dacă îmi place drumul indicat.

Ușa se deschise și Sharon se ridică pentru a lua tava din mâinile doamnei Reynolds.

– Mulțumim, interveni Richard Brent. Acum, vă puteți duce să vă odihniți.

O conduse până la ușă și închise apoi în urma ei.

Sharon râse.

– Mi-ar plăcea să învăț să mă port și eu la fel. Câteodată nici nu-mi mai dau seama care din noi e stăpâna casei.

– Tu, draga mea copilă. Dacă această femeie te enervează, concediaz-o și găsește-ți pe altcineva.

– Nu cred că va fi cazul. Aș putea să mă ocup chiar eu de casă.

– Vei avea tot timpul pentru asta când vor apărea copiii.

Fără s-o piardă din ochi, el luă de pe masă ceașca.

– Vreți să faceți copii, nu?

– Într-o bună zi... Sunteți nerăbdător să deveniți bunic?

– Poate fi plăcut... Mai ales că te poți bucura de ei, fără să ai mari responsabilități. Să crești copiii nu e o distracție. Mai ales că nu sunt niciodată așa cum ți i-ai fi dorit.

– Vă referiți la Lionel?

El clătină din cap.

– În anumite privințe a reușit... În altele... Dar tu ești soția lui. Nu trebuie să-ți povestesc eu cât de inflexibil poate fi în anumite chestiuni. Dar asta nu mă privește pe mine. Vreau să rămân obiectiv.

Sharon întoarce capul. El o privi cu o expresie ciudată și zise:

– Ești fericită, sper, alături de el.

– Da, desigur, se grăbi ea să răspundă.

Zâmbetul lui ironic îi arată că era departe de a fi convins de spusele ei.

– Avem și noi discuții, ca toată lumea, dar învățăm să ne obișnuim unul cu altul.

– Tu cu el sau el cu tine?... Nu, nu-mi răspunde. Felul în care vă înțelegeți nu vă privește decât pe voi.

Sharon nu avu intenția să întrebe așa ceva, dar cuvintele îi ieșiră de pe buze fără voie:

– De ce a trebuit să se căsătorească pentru a primi conducerea companiei?

Lui Richard Brent îi trebui un moment de gândire ca să răspundă. O lumină înțelegătoare se putea citi în ochii lui.

– Îți era necesară o ancoră. O responsabilitate personală. E foarte dotat pentru afaceri și perfect capabil să conducă firma, dar era prea dornic de distracții...

– Mai ales dacă implicau... femei, făcu ea cu un surâs. Nu vă neliniștiți: știu foarte bine. Poate că v-am părut prea candidă în timpul primei noastre întâlniri, dar nu sunt atât de proastă încât să cred că sunt prima femeie din viața lui.

– Ești prima pe care o iubește. Mi-am dat seama de asta atunci când m-a sunat ca să-mi vorbească despre tine și am fost sigur de sentimentele lui când te-am văzut. Ești atât de diferită de toate celelalte, Sharon... Foarte tânără, nesofisticată și oarecum nesigură... dar nu lipsită de grație și de energie...

– O fată care nu inspiră dorință. Deci asta trebuie să însemne dragostea.

– ... o fată care nu ar fi făcut niciodată această remarcă.

Cu ochii pe jumătate închiși, o privi cu interes.

– E nevoie de mai mult de două săptămâni pentru a ajunge la un asemenea grad de cinism.

Ea roși.

– Îmi cer scuze. Înțeleg ce vrei să spunei.

– Încă îl mai iubești?

– Da.

Ce altceva putea răspunde? Alături de Lionel, cunoscuse toată gama de sentimente. Dacă toate acestea ar fi trebuit sintetizate într-un singur cuvânt, atunci acesta ar fi putut fi "dragoste".

– Bun.

Ochii lui cenușii aveau strălucirea oțelului.

– Mi-aș dori să nu mă fi înșelat asupra influenței tale stabilizatoare.

Schimbă apoi subiectul, întrebând-o despre călătoria lor de nuntă. Ea fu pentru o clipă tentată să-i vorbească despre Dominic Foster, dar se stăpâni. Ar fi putut ca tatăl să-l întrebe pe Lionel despre asta și cum el nu știa nimic... De altfel, Dominic nici nu o căutase... Ce ar fi făcut dacă i-ar fi telefonat, nu știa prea bine, dar se va gândi dacă va fi cazul.

Lionel îi găsi la întoarcere încă discutând. Era aproape ora șase. Își salută afectuos tatăl și se aplecă peste brațul fotoliului ca s-o sărute pe Sharon pe păr.

– Cum ți se pare noua variantă a soției mele?

– Încerc încă să-mi dau seama, mărturisi Richard cu un ton ambiguu. Se pare că ție îți place.

– Cu timpul, te obișnuiești cu orice. Mi-a fost destul de greu, recunosc, adăugă el, îndreptându-se către bar, dar cred că am reușit. Cine ciocnește cu mine?

Sharon și socrul ei acceptară îndată. Ea luă în mâini paharul de Xeres și zise grăbită:

– L-am invitat pe tatăl tău la cină, dar nu poate să stea.

– O reuniune de familie la Lora, explică Richard. Au venit părinții lui Jason... Și cred că nici tu nu o să scapi de o invitație, cât de curând.

– Vom lua noi inițiativa: îi vom invita noi primii.

Lionel stătea așezat pe brațul fotoliului lui Sharon, ținându-și mâna sprijinită de spătar.

– Ce zici, draga mea? Săptămâna viitoare ar fi bine?

– Nu înainte de sfârșitul săptămânii. Marți pleci la Copenhaga, sper că nu ai uitat. Nu cred că te vei întoarce mai devreme de joi seara, interveni Richard.

Observă că expresia Sharonei se schimbă brusc și întrebă:

– Nu ți-a spus?

Ea clătină din cap.

– Nu încă.

– Așteptam să vină momentul potrivit, spuse Lionel imperturbabil. Atunci, rămâne pe sâmbătă. Anunț-o tu pe Lora. Și pe mama, dacă-i face plăcere să vină. Parcă stă la ei o vreme, nu?

– Pentru cât timp, habar n-am.

Richard o privi pe Sharon, zâmbind.

– Nu am să le spun nimic despre transformarea ta. Cred că am să mă distrez copios când am să le văd fețele.

Richard plecă pe la șapte. Sharon îl conduse până la ușă împreună cu Lionel, apoi, la întoarcere, se scutură ușor de brațele pe care soțul ei i le așezase protector pe umeri.

– A plecat, zise ea. Poți să redevii tu însuși.

– Dar sunt eu însumi, replică el pe un ton amical.

Ea ridică spre el o privire suspicioasă.

– Îmi place să te ating.

Îi ridică bărbia cu un deget și o sărută pe buze. Ea nu avu nici o reacție, dar Lionel o privi în continuare zâmbind.

– Nu mă provoca, spuse el amenințător. Dacă nu, am să cer să nu se mai servească cina și te duc sus... Doamna Reynolds va avea la ce să mediteze în noaptea asta.

– Numai la asta te gândești?

– Numai când sunt cu tine. Iar faptul că detești ce se întâmplă între noi nu face decât să-mi crească plăcerea.

Dar, cu un gest de neașteptată oboseală, o eliberă.

– Cred că pot să mai aștept. Când a venit tata?

– De vreo oră-două.

Era absurd, dar acum și-ar fi dorit ca mâinile lui s-o mai atingă.

- Voia să știe dacă sunt fericită cu tine.
- Și ce i-ai spus?
- Desigur... sunt în al nouălea cer... Ce altceva puteam spune?
El o privi îndelung, cu răutate.
- Asta și așteptam de la tine.
Obosită, Sharon renunță la luptă.
- Nu te îngrijora. Nici el nu se așteaptă la o înțelegere deplină.
Nu ne cunoaștem de foarte mult timp...
- Foarte bine, dar ne vom strădui să trăim fericiți până la adânci bătrâneți.
- Vrei să spui să ne prefacem că trăim fericiți...
- Dacă vrei tu, conveni el pe un ton indiferent. Eu mă duc să mă schimb. Probabil că asta e ultima mea seară liniștită. Mă așteaptă o perioadă grea.

Sharon așteptase cu nerăbdare să aibă la dispoziție măcar o zi numai a ei. Și iată că ocazia se ivise, dar nici nu trecu bine jumătate de zi și începu să se plictisească. Afară, vremea se stricase și norii negri și aversele repetate de ploaie o țineau prizonieră în casă. Să nu știi să conduci e câteodată o adevărată pacoste, se gândi ea. Și i-ar fi luat foarte mult să învețe, chiar dacă și-ar fi găsit pe cineva dispus să-i arate. Nu avea intenția să apeleze la Lionel.

Pe la ora patru începuse deja să spere că soțul ei avea să vină mai repede și își ascunse cu greu dezamăgirea când el o sună de la birou ca să-i spună că nu terminase ce avea de făcut și că ar face mai bine să mănânce fără să-l mai aștepte. Sharon cină la o mică masă în fața

semineului, ascultând ploaia care bătea în ferestre. Și-ar fi dorit să nu se fi întors de pe Coasta de Azur.

Gândul o purtă spre scurtul lor sejur la Monte Carlo. Nu stătuseră acolo decât două zile și două nopți. Cinaseră la Cazino, privind jucătorii și femeile elegante în rochii strălucitoare, cu bijuterii extravagante. Rochia pe care ea însăși o purtase în cea de-a doua seară fusese minunată. La fel și colierul de diamante pe care i-l dăruise Lionel. "Era necesar, draga mea", spusese el, așezându-i-l la gât.

Amintindu-și această scenă, Sharon îl revăzu îmbrăcat în superba lui ținută de seară. Fusese foarte mândră când celelalte femei îl priviseră cu admirație. Îi prezentase mai multe persoane și Lionel primise cu un zâmbet satisfăcut felicitările pentru alegerea soției. Primiseră numeroase invitații, dar le refuzaseră... trebuia să se întoarcă la Marsilia. Una peste alta, fusese acceptată, și de atunci încrederea în sine îi sporise.

Și avea nevoie de siguranță pentru a primi pe cele două femei ale familiei Brent... Fără să se lase descurajată de acest gând, se apucă să facă meniul. Doamna Reynolds era o bună bucătăreasă, dar nu se putea compara cu Jean-Pierre. Astfel că era nevoită să alcătuiască un meniu reușit fără să abuzeze de talentul ei.

Era mai mult de nouă când Lionel se întoarse în sfârșit acasă. Părea obosit... Cinase în oraș, spuse. Își puse un pahar de băutură și-l dădu gata dintr-o singură înghițitură, apoi se lăsă să cadă în fotoliu, cu picioarele întinse.

– Parcă e mai bine. Am muncit mult, dar măcar am terminat tot ce aveam de făcut toată săptămâna.

– La ce oră pleci? întrebă Sharon. Treci mai întâi pe la birou?

El clătină din cap.

– Plec cu avionul de zece, iar de acasă – pe la opt. Îi spui tu doamnei Reynolds să-mi pregătească o omletă și pâine prăjită pe la șapte și jumătate? Nu e nevoie să te trezești și tu.

– Bine, zise ea gânditoare. Știi, mă bătea gândul să mă duc pentru două zile în nord cât ești plecat.

El o privi mirat.

– La unchiul și la mătușa ta?

– Da.

– Observ că preferi să nu-i întâlnesc. Crezi că-i voi privi de sus?

Ea plecă privirea.

– Nu, deloc. Sunt convinsă că unchiul Brian te va plăcea. E tipul de om care ia lucrurile așa cum sunt. Nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată pierzându-și cumpătul.

– Dar cu mătușa ta lucrurile stau altfel. Ești sigură că-i va face plăcere să te vadă?

– Nu, nu sunt sigură. Dar nici nu pot rămâne aici.

– În locul tău, aș încerca mai întâi să-i sun.

– Nu au telefon. Când i-am anunțat despre nuntă, am sunat la un vecin.

Ca obosit de acest subiect, Lionel ridică din umeri.

– Faci cum crezi. Cred că am să mă întorc vineri, dar cel mai probabil mă voi duce direct la birou. Nu uita de cina de sâmbătă.

Lui Sharon îi era greu să uite așa ceva.

– Am să-i las meniul doamnei Reynolds înainte de a pleca. Familia ta are vreo alergie la vreun fel de mâncare?

– Din câte știu, nu. În orice caz, mama va găsi cu siguranță ceva de criticat. Așa face ea, oriunde ar fi. Nu-i da atenție. Oricum, nu o vom vedea foarte des. Eu și cu ea nu am fost niciodată foarte apropiați. Am fost prea rebel, adăugă el, zâmbind... Nu mă crezi...?

– Nu. Nu pari genul rebel. Pentru asta trebuie să-ți lipsească autocontrolul, și mă îndoiesc sincer că ai suferit vreodată de așa ceva.

Ochii lui cenușii avură o lucire greu de descifrat.

– Ți-ar plăcea să mă vezi pierzându-mi cumpătul?

– Da, poate că astfel te-aș putea înțelege mai bine.

El începu să râdă.

– Îmi e de-ajuns să te fac pe tine să-ți pierzi sângele-rece...

Am face bine să ne culcăm devreme, adăugă el. Mâine ne trezim dimineață.

Sharon răspunse calm:

– Nu sunt încă pregătită să urc.

– Atunci, vom închide ușa cu cheia și ne vom face un culcuș aici pe covor, în fața șemineului. Puțină aventură mă va ajuta să rezist mai bine zilelor dificile care mă așteaptă.

Ea simți cum inima începe să-i bată mai repede. Ca de fiecare dată în această situație, dorința și refuzul se luptau în ea.

– Doar nu ai făcut un legământ de castitate!

Îl privi cu atenție. Doar maxilarele strânse îi trădau furia.

– Dar poate că ai dreptate, făcu el într-un final...

Se ridică brusc.

– Eu am să urc.

Ieși din cameră. Sharon își mușcă buzele. Își meritase pedeapsa. De ce nu putea accepta limitele raporturilor lor? De ce nu încerca să profite de ceea ce această căsnicie îi oferea? Multe femei ar fi invidiat-o pentru situația ei. Cine se putea lăuda că are tot ce-și dorește?

Ceva din ea o îndemna să se ducă după Lionel, să-i simtă trupul alături de al ei, să se lase mângâiată de mâinile lui puternice și tandre, sărutată de buzele lui senzuale.

Voia să simtă din nou emoțiile tumultuoase ale îmbățișării sale.

Dar o parte din ea își dorea mai mult decât o dragoste fizică și, pentru moment, această parte era mai puternică. Nu va ceda!

De altfel, lui Lionel i-ar fi făcut mare plăcere s-o respingă acum, după ce fusese refuzat.

"Iată-mă din nou în impas", concluzionă ea cu un suspin.

Dacă putea să tragă un profit oarecare din această căsătorie, atunci acesta nu putea fi obținut decât cu sacrificii. Și asta cu condiția ca Lionel să vrea să prelungească pactul lor și după momentul retragerii tatălui său din afaceri. Când va avea controlul absolut asupra companiei, Lionel nu va mai avea nevoie de subterfugii.

Sharon intră în dormitor aproape de miezul nopții. Așteptase ca soțul ei să adoarmă și într-adevăr îl găsi dormind, cu spatele la ușă. Pentru a nu-l deranja, Sharon se pregăti de culcare în baie și se strecură încetișor în pat, cu un oftat de ușurare.

În jurul era liniște și întuneric profund. Ar fi trebuit să dea la o parte perdeaua, ca să poată vedea clarul de lună... Prea târziu. Și somnul întârzia să apară. Era prea conștientă de prezența lui acolo, atât de aproape, și totuși atât de îndepărtat.

Mișcarea bruscă a lui Lionel o luă prin surprindere. Bărbatul dădu cearșaful la o parte, iar mâna i se încleștă în decolteul cămășii ei de noapte. Trase hotărât și îi sfâșie veșmântul de sus până jos. Prea uimită pentru a avea vreo reacție, Sharon îl văzu aplecându-se asupra ei înalt, întunecat, fără milă...

Foarte repede, se desprinse apoi din brațele ei și se întoarse pe spate, fără suflu.

– Așa ar putea fi de fiecare dată, mormăi el. Ai face mai bine să te hotărăști ce anume vrei până mă întorc.

Sharon suferea.

– Nu aveai dreptul să faci așa ceva! reuși ea să spună în sfârșit.
Nu sunt unul dintre bunurile tale, Lionel!

– E adevărat. Dar nu am de gând să accept un refuz voalat, răspunse el cu o voce surdă, dură. Dacă aveai chef să spui nu, ar fi trebuit s-o faci pur și simplu.

Nu mai adăugă nimic. Tăcerea din jur devenise sufocantă. După câteva clipe, femeia se ridică și intră în baie, închizând ușa cu cheia.

Aruncă în coșul cu rufe murdare cămașa sfâșiată, dădu drumul la duș și intră în cadă, fără să mai facă efortul de a-și acoperi părul. Stătu sub jetul de apă caldă timp îndelungat, încercând să-și calmeze tremurul corpului. Dar adevărata suferință era cea a sufletului. Lionel o așteptase treaz, o pândise... și când se aștepta mai puțin, se repezise asupra ei într-un asalt brutal, sălbatic... Nimic din ce ea ar fi putut spune sau face nu justifica un asemenea gest.

Își uscă părul cu un prosop și, cum singura haină aflată la îndemână era halatul lui Lionel, îl trase pe ea și se strânse cu cordonul înainte de a deschide ușa. Lăsase lumina aprinsă pentru a se putea orienta.

Îl găsi pe Lionel stând în aceeași poziție, cu ochii în tavan. Sharon se hotărî brusc și traversă încăperea.

– Unde te duci? întrebă el.

– Să caut alt pat, răspunse ea, fără să se întoarcă.

– Nu pleci nicăieri, zise el cu glas neschimbat. Rămâi aici!

– Alături de tine? vorbi ea fremătând de dezgust. Nici nu mă gândesc!

Întinse mâna spre ușă, dar el o ajunse dintr-o mișcare. Închise ușa cu o lovitură de picior, apoi o luă în brațe și o purtă până la pat.

– Vei rămâne aici! repetă el, aruncând-o între perne.

– Pregătești un nou viol? îi aruncă ea, dezgustată.

Gura i se strâmbase de oroare.

– Cred că ești mândru de tine!

– Ai căutat-o, răspuse el. Ar fi trebuit să procedez așa când eram la Lucerna, când mi-ai dezvăluit ce zace în tine. Sau credeai că mă mai poți păcăli?

– Nu, Lionel Brent, nici nu încercam, răspuse ea printre dinți. Nu te-am iubit niciodată. Nu aş putea iubi niciodată pe cineva ca tine. De acum înainte nu te voi mai lăsa să te apropii de mine, ai înțeles? Dacă încerci măcar să mă atingi, am să-i spun tatălui tău ce fel de fiu are. Iar în cazul ăsta îți vei putea lua adio de la scaunul de președinte!

Timp îndelungat, Lionel nici măcar nu mișcă. Chipul îi părea ca de piatră, ochii îi erau înghețați.

– Nu va fi nevoie să-ți găsești un alt pat, spuse el în sfârșit. Oricum, eu am să plec. Dar când mă întorc, am să introduc acțiunea de divorț. Dacă ai de gând să rămâi la unchiul tău, să-mi lași adresa. Dacă nu, va trebui să te muți unde crezi de cuviință.

Sharon avea inima strânsă, gâtul uscat, iar cuvintele se încăpățâneau să-i rămână pe buze.

– Lionel... eu...

– Nu, ajunge! La naiba cu funcția de președinte. La naiba cu toate astea!

Nu mai avu timp să răspundă. Lionel deja plecase. Nici nu mai era nimic de zis. Totul se terminase, și asta numai din vina ei. Făcuse o greșală și se afundase din ce în ce mai tare. Definitiv, irevocabil. Această certitudine plutea asupra ei ca o greutate tangibilă.

Era trează când Lionel veni în cameră să-și ia lucrurile, dar se prefăcu adormită, culcată pe burtă, cu fața în perne. Îi pândea mișcările, sperând că va avea curajul să-l implore să uite ce se întâmplase noaptea trecută, s-o ia de la capăt la întoarcerea lui din Danemarca. Dar la ce bun? Lionel iubise la ea ceva, iar acum acel ceva dispăruse. Îi putea trezi dorința, dar asta era tot. Și iată că pierduse și acest atu.

I se păru că trecuse o veșnicie până când ușa se închise din nou în urma lui. Nu spusese nimic, dar Sharon avea impresia că știuse că este trează.

Se ridică în capul oaselor și își strânse la piept genunchii, încercând să se gândească la ce avea de făcut. Călătoria în locurile natale nu i se mai părea o soluție. La ce bun să se întoarcă la rudele ei înainte de a ști ce se va întâmpla cu viața ei? Îi rămâneau trei zile de gândire, trei zile lungi, îngrozitoare.

Dimineața fu groaznică pentru Sharon, iar vremea urâtă de afară nu făcu decât să-i accentueze angoasa.

Puțin înainte de ora unsprezece, sună telefonul. Sharon se afla în salonul de muzică și se ridică greu ca să răspundă. Nu putea fi Lionel. Soțul ei se afla probabil deja în avion. Să fi intervenit o întârziere? Vocea masculină i se păru vag familiară.

– Sharon Brent?

– Da, spuse ea.

– Așa credeam și eu. La telefon, Dominic Foster... Vă mai amintiți de mine?

– Da.

Pentru cineva cu răsuflarea tăiată, vorbea destul de bine, se gândi ea.

– Nu mă așteptam să sunați.

– De ce nu? Am găsit imaginea perfectă pentru Lucci... v-am mai spus... iar aceea sunteți dumneavoastră. Când e vorba de muncă, nu sunt schimbător.

Făcu o pauză.

– I-ați povestit soțului? întrebă el apoi.

Sharon simți că trebuia să ia o decizie.

– Nu, răspuse ea. Dar nu are nici o importanță.

– Da? Sunteți deci gata să discutăm termenii contractului?

– Da. În orice condiții.

– În orice caz, veți vedea că sunt foarte generoase.

Sharon nu comentă.

– Cât ar dura să ajungeți în oraș? continuă el.

– Astăzi?

– Da. Cei de la firmă au văzut fotografiile de la Saint-Tropez, iar acum vor să întâlnească originalul.

– Deci nu e nimic sigur...

– Nu mai rămâne decât să semnați contractul. Dar mai întâi, vă invit la masă în oraș...

– Bun. Ne vom întâlni într-o oră.

El alese restaurantul.

După ce închise telefonul, femeia rămase o vreme pe gânduri. În suflet i se trezise speranța. Cu un amestec de hotărâre și de bucurie, își spuse că lucrurile aveau să se îndrepte. Avea ocazia să-și păstreze independența financiară după separarea pe care Lionel o propusese. De ce să mai spere că relația lor avea să se schimbe în bine? Așa ceva era imposibil.

Sună după un taxi și ceru să vină s-o ia la timp pentru a putea prinde trenul de douăsprezece și urcă să se schimbe. Trebuia să aleagă o toaletă elegantă, dar nu foarte.

Se machie cu o grijă deosebită și își puse rochia și haina din mătase. Purta două tonuri frumoase de bej.

Ploaia încetase în fine: probabil că era un semn bun.

Trebuia să placă oamenilor de la Lucci. Viitorul ei depindea de asta.

Capitolul 7

Dominic era exact așa cum și-l amintea. Când o văzu intrând în bar, se desprinsese din grupul de oameni cu care discuta aprins la bar și-i ieși în întâmpinare.

– Sunteți foarte frumoasă și foarte elegantă, îi spuse el, o dată așezați. Exact atât cât trebuie. Produsele Lucci nu vor fi deloc ieftine.

– Sunt cu adevărat mai bune decât altele?

– Sarcina noastră este să lăsăm această impresie! răspunse el cu un zâmbet. În orice caz, vor să încerce toate produsele pe dumneavoastră în această după-amiază. Sper că nu sunteți grăbită .

– Deloc.

El îi aruncă o privire contrariată.

– Soțul nu e acasă?

– E la Copenhaga, spuse ea, pe un ton care să descurajeze orice întrebare.

Dar fotografului nu-i păsa.

– Am făcut o mică anchetă despre dumneavoastră. Sunteți soția lui Lionel Brent... de acum o lună... Ceea ce face foarte stranie comportarea dumneavoastră de astăzi.

– De ce?

– Cred că știți foarte bine la ce mă refer.

Sharon nu adăugă nimic.

El așteaptă o clipă, apoi ridică din umeri.

– Se pare că luna de miere s-a terminat... ca și banii...

– Dar nu m-am căsătorit pentru bani! țipă ea.

– Nu în întregime, dar acest aspect a contribuit la farmecul personal al soțului... și poate că a fost suficient ca să vă facă să treceți cu vederea anumite aspecte ale caracterului lui.

Sharon tăcea.

– Vorbesc din proprie experiență. Eu însumi m-am lăsat orbit de minunata făptură a Diane Hall, pe care am întâlnit-o acum cinci ani. Mi-a luat ceva mai mult timp decât dumneavoastră ca să descopăr că punctele ei forte nu puteau compensa defectele și încă șase luni pentru a admite toate astea și a-mi lua rămas-bun de la ea... Și, atenție! reluă el cu un zâmbet dezarmant, am avut câteva avantaje de pe urma acestei relații – inclusiv o aparatură foarte costisitoare.

– Talentul dumneavoastră v-a adus unde sunteți astăzi, protestă ea.

– Și norocul. Tot așa cum norocul v-a ajutat și pe dumneavoastră. Fotografia de la nuntă arată cred o imagine foarte diferită a dumneavoastră.

– Probabil că fotograful nu a avut talentul dumneavoastră de a descoperi unghiurile favorabile.

El începu să râdă.

– V-ați schimbat, să știți, de la prima noastră întâlnire. Probabil că v-ați maturizat. Dacă reușiți acum, nu va trebui să mai așteptați nici un ajutor de la nimeni. Fără falsă modestie, vă spun că faptul că v-am descoperit vă va deschide peștera comorilor. Veți debuta cu dreptul și încă la vârful!

– Nu-mi va rămâne decât să cobor, ripostă ea pe un ton lejer. Cu cine ne vom întâlni mai precis?

– Cu Roger Venables, directorul de producție, și cu Lucy Wells, directorul de publicitate. Și alții, dar aceștia doi sunt cei care veți lucra efectiv de acum înainte. Pentru ei, sunteți pânda pe care își vor picta tabloul. Așa că nu trebuie să vă simțiți insultată dacă vă vor trata ușor cam... impresonal. Ne vom întâlni în atelierul meu peste trei ore și jumătate. Dacă ajungem pe la trei, veți avea la dispoziție o jumătate de oră ca să vă pregătiți.

– Nu. Sunt prea emoționată...

– Spuneți-vă un singur lucru: Dominic Foster vede în mine unul dintre cele mai fotogenice modele pe care le-a întâlnit vreodată. Și unul dintre cele mai interesante, adăugă el cu o voce joasă, diferită.

– Întotdeauna aveți aventuri cu manechinele? întrebă ea fără ocolișuri.

– Din partea dumneavoastră nu mă aștept la nimic. Stați liniștită... Cred că masa noastră s-a eliberat.

În timpul mesei, îi vorbi despre meseria lui. Se vedea limpede că omul își iubește munca mai mult decât orice, se gândi Sharon. Nici o femeie nu ar fi acceptat să fie a doua în viața lui, după aparatul de fotografiat, chiar dacă ar fi fost mereu în atenția obiectivului. Soția lui fusese model înainte de căsătorie și era încă, dar nimeni nu mai vorbea astăzi despre ea.

Atelierul și totodată apartamentul lui Dominic se aflau la ultimul etaj al unui imobil. Peste tot se aflau fotografiile făcute de el, inclusiv mai multe portrete ale fostei sale soții.

– Nu vă deranjează s-o aveți mereu sub ochi? întrebă Sharon, surprinsă.

– De ce să mă deranjeze? Ne-am despărțit prieteni. La ce bun să fii ranchiunos doar pentru lucrurile nu au mers așa cum te așteptai?... La ce bun, continuă el după o pauză plină de subînțeleșuri, să te cramponezi de ideea că totul se va schimba? În cel mai bun caz, poți ajunge la un compromis... Dar nu ați văzut încă fotografiile pe care vi le-am făcut.

Ea îl urmă în spatele unui paravan și scoase o exclamație de surpriză când își văzu chipul privind-o din toate părțile. Probabil că erau mai mult de cincizeci de cadre. Oare acest chip misterios cu zâmbet de Giocondă era chiar al ei? Iar dincolo, râsul acela vesel?...

– Vă place? întrebă Dominic.

– O, da. Dar sunt chiar așa?

– Din acest unghi, într-o lumină favorabilă și cu starea de spirit convenabilă, da, făcu el râzând. Aparatul nu minte; se mulțumește să surprindă un moment, o clipă. Chipul dumneavoastră e mai expresiv când sunteți perfect destinsă. Iar la momentul potrivit, nu-mi mai rămâne decât să găsesc exact lucrul care să vă transforme expresia într-una plină de ardoare, de pasiune.

– De ce?

– Între altele, pentru că trebuie să jucați un rol de sirenă. Veți fi surprinsă în toate situațiile posibile, de la femeia seducătoare, la sportivă. Chiar și pe terenul de tenis, o femeie care ține la frumusețea ei nu se poate lipsi de Lucci.

– Dar eu nu joc tenis, declară ea cu gravitate.

El o mângâie pe obraz.

– Fiți atentă cu aceste ironii. Oamenii pe care-i veți întâlni își iau în serios meseria și așteaptă același lucru de la dumneavoastră.

– Scuze.

Se strădui să-și ia un aer plin de căință, dar nu reuși. Începu să râdă, iar râsul ei îl molipsi și pe Dominic. Privirile li se întâlneau.

Dacă Sharon ar fi făcut spre el cea mai mică mișcare, ar fi luat-o în brațe, simțea asta. Făcu un pas înapoi și farmecul se rupse, dar își dădu seama că pentru o clipă își dorise sărutul lui. Și încă îl dorea. Iată că pe lume se aflau și alți bărbați în afară de Lionel.

Dominic nu încercă să profite de situație.

– Haideți să bem ceva, spuse el. Oaspeții trebuie să sosească.

Intrară în salon. Ea luă paharul pe care Dominic i-l întinse și-l bău rapid, fără să știe măcar ce băutură era. Se simțea de parcă s-ar fi trezit brusc la realitate. Nu va putea să fie niciodată model. Nici nu mai era sigură că voia asta.

Dominic păstră tăcerea, privind-o, fără să se atingă de paharul lui. În sfârșit, veni spre ea, se așeză pe canapea și o privi în ochi:

– Sharon, sunt sigur că vei reuși, zise el, renunțând la politețuri. Nu am să te las să renunți. Dacă soțul tău nu te face fericită, trebuie să-l părăsești.

– După trei săptămâni?

– Trei săptămâni, trei luni, care-i diferența? Vei fi independentă... Dacă ai probleme cu banii, pot să-ți obțin un avans. Știi chiar și un loc unde ai putea să stai. Unul dintre amicii mei a plecat în Spania săptămâna trecută și va sta acolo șase luni. M-a rugat pe mine să mă ocup de subînchirierea apartamentului. Aștept un cuvânt de la tine...

– E prea mult, Dominic. Nu cred că pot să iau astfel de decizii în câteva minute.

– Bine, gândește-te mai târziu. Acum, concentrează-te la ce se va întâmpla în curând. Apropo, nu cred că e necesar să-ți păstrezi numele de Brent dacă nu vrei. Care-i numele tău de fată?

Îi spuse, iar el aprobă.

– Perfect, vei fi Sharon Tiller.

Se auzi soneria. Dominic se ridică.

– Au venit... Arăți perfect, adăugă el cu un zâmbet încurajator.

Roger Venables era un om mic de înălțime, de vreo cincizeci de ani, cu părul rar; privirea lui era foarte pătrunzătoare. Șefa departamentului de publicitate era perfectă pentru această funcție: înaltă, impecabil machiată și îmbrăcată... Aceasta îi ceru imediat lui Charles, stilistul, să-și înceapă lucrul.

Charles se adresă Sharonei cu o familiaritate veselă.

– Părul e foarte bine! spuse el. Foarte frumoasă culoare! Și naturală sau aproape, dacă nu mă înșel! Îmi pare rău, dar mă văd obligat să șterg machiajul și să începem de la zero. Nu putem reda imaginea Lucci cu alte produse, nu-i așa, Roger?

Omul mormăi câteva cuvinte ininteligibile și începu să discute cu Dominic și Lucy Wells detaliile contractului. Până acum, se mulțumise s-o salute rece, cu un semn din cap pe Sharon.

Fascinată de mișcările abile ale machiorului, Sharon ar fi vrut să vadă exact ce făcea. Când termină, pielea ei părea mai suplă și mai fină, iar buzele și le simțea moi ca mătasea. Probabil că până la urmă produsele Lucci aveau într-adevăr calitate speciale.

Lucy veni s-o privească de aproape, apoi îl chemă pe directorul de producție pentru a se consulta. Amândoi se rotiră în jurul ei ca niște experți, examinând o statuie ciudată.

– Excelentă treabă, Charles, spuse Lucy Wells în sfârșit. Îmi place accentul din zona ochilor. Ce părere ai, Roger?

Roger clătină din cap.

– Merge... Scenariul de televiziune cere ca manechinul să meargă de la oglindă la ușă, iar camera va lua un prim-plan al feței când deschide ușa. Putem încerca asta?

– Bineînțeles, răspuse Lucy. Vreți să mergeți la ușă și s-o deschideți? spuse ea către Sharon.

Ea ascultă, furioasă că se surprindea atât de timidă. Reveni către grupul de examinatori, cu un chip impasibil.

– Cred că merge, declară Roger Venables. Bun, suntem înțeleși. Dominic, să-ți dai toată osteneala.

Fără a-i acorda Sharonei nici măcar o privire, adăugă:

– Lucy, ocupă-te de contract.

Dominic scutură energic din cap când o zări pe Sharon apropiindu-se, dar femeia îi ignoră gestul.

– Nu sunt sigură că vom semna acest contract. Aș vrea să mă mai gândesc.

Obținuse întreaga lor atenție. Doar Charles părea să găsească amuzantă această scenă.

Lucy Wells fu prima care își reveni din șoc.

– Sunteți total necunoscută și ar trebui să fiți bucuroasă că vi s-a oferit o astfel de ocazie. Chiar și modelele celebre ar da orice ca să fie în locul dumneavoastră.

– Da, dar dumneavoastră nu vă doriți un chip cunoscut, replică Sharon. Lucci trebuie să fie o față nouă, necunoscută publicului, pentru a se potrivi produselor, nu?

– Putem găsi pe altcineva.

– Dar nu ați găsit. Și nici nu mai aveți timp pentru a continua căutările.

Roger Venables avu un răs neașteptat.

– E foarte prețioasă pentru noi, Lucy, și observ că știe asta.

Pentru prima dată, bărbatul părea s-o privească nu ca pe un obiect, ci ca pe o ființă umană.

– De cât timp de gândire aveți nevoie?

– Până mâine.

– De acord. Dacă vreți să renunțați, anunțați-l pe Dominic. Va trebui să găsească pe altcineva.

Din tonul vocii lui se vedea că nu crede în posibilitatea unui refuz.

– Bravo, dragă, șopti Charles, luându-și bagajele. Nu te lăsa păcălită. Pe săptămâna viitoare!

Ușa se închise în urma lor. Sharon îl privi pe Dominic și ridică din umeri, cu un amestec de regret și sfidare.

– Haide, spune!

– Ce să zic? Pentru o începătoare, ai judecat excelent situația... Chiar ai nevoie de timp ca să te hotărăști sau ai speculat momentul ca să le arăți că ești mai mult decât o vitrină de prezentare?

– Și una, și alta, recunosc eu ea. Nu sunt foarte sigură că vreau asta, Dominic. Nu știu...

– Te referi la muncă sau la modul în care va afecta relația cu soțul tău? Dacă ți-ar fi păsat atât de mult de ceea ce crede el, mi-ai fi spus la telefon că slujba nu te mai interesează.

– Mă interesează, dar... Nu știu de ce ezit... Nu mai am nimic, nici măcar "relația cu soțul meu" cum spui tu: Lionel vrea să ne despărțim imediat ce se va întoarce acasă.

– Atunci, lucrurile sunt clare. Nu mai ai nevoie de Lionel.

Cu un gest brusc, se apropie de ea, o luă în brațe și o sărută avid. Sharon îi răspunse, involuntar.

– Nu te mai duce acasă, rosti el cu o voce răgușită. Rămâi aici, cu mine.

Ea oftă.

– Așa?

– Nu, nu numai așa. Mă gândesc la tine de când te-am văzut prima dată.

Se îndepărtă de ea și o privi cu gravitate.

– Sharon, amândoi avem nevoie de cineva.

Nu pot să-ți spun că nu mi-a mai plăcut nimeni de când m-am despărțit de soția mea. Dar de data asta e ceva diferit. Cred că aș putea să te iubesc.

Cu vârful degetului, îi mângâie conturul buzelor.

– Chipul tău mă fascinează. Este visul oricărui fotograf.

– Dacă nu era această coafură, nu m-ai fi remarcat, răspuse ea.

– Ba da, spuse el zâmbind. O frumusețe ca a ta poate fi ascunsă, dar atât. Coafura îți scoate în evidență delicatetea, dar chiar și fără ea trăsăturile sunt de o finețe deosebită.

Ea se îndepărta de el și încercă să destindă atmosfera.

– Cheală sau nu, nu cred că pot să-ți accept oferta. Dacă accept slujba asta, între noi va fi doar o relație profesională.

– De ce? Ești încă îndrăgostită de soțul tău?

– Nu, exact asta este, spuse ea cu gâtul uscat. Am făcut deja o mare greșală și nu am de gând s-o repet. Atracția fizică nu e suficientă, Dominic.

El ridică din umeri cu un oftat resemnat.

– Bine. Dar sper că mă vei lăsa să te fotografiez în afara contractului cu Lucci. Da?

Era inutil să mai întârzie luarea unei decizii. Nimic nu avea să se schimbe de pe o zi pe alta.

– Desigur, răspuse ea. Și de asemenea pentru Lucci.

– Mă bucur. Le voi transmite decizia ta mâine. Dar noi putem începe munca de astăzi.

– E târziu, e trecut de cinci.

– Mai avem două are la dispoziție. Apoi, vom merge să cinăm undeva și te voi conduce acasă.

Pentru ea, nici un loc nu putea fi numit "acasă"... Tot ce avea era locul unde trebuia să aștepte întoarcerea lui Lionel.

Ședința foto fu mai epuizantă decât se aștepta. La ora șapte fără un sfert îi ceru artistului să încheie munca.

– Ar trebui să faci în așa fel încât să-ți recapeteți energia pe viitor, făcu ironic Dominic, cedând însă rugămintilor ei. O singură fotografie acceptabilă pentru publicitatea produselor Lucci ne va lua probabil o jumătate de zi și vor avea nevoie de vreo douăsprezece doar pentru început.

– Roger Venables și tipa vor asista și ei la ședințe? întrebă ea.

– Nu, nu lucrez niciodată cu spectatori. Doar Charles va fi prezent, dar nu cred că așa ceva te va deranja.

– Nu, mi s-a părut chiar simpatic.

– Altfel spus, te-ai simțit în siguranță cu el.

– E exact tipul de remarcă pe care mă așteptam s-o facă Lionel, nu tu.

– Se pare că avem ceva în comun... Nu, scuză-mă, nu mă lua în seamă. Nu sunt obișnuit să fiu respins, asta-i tot. Dacă vrei să te aranjezi înainte de plecare, vezi că baia e aici.

Avea dreptate, se gândi ea, îndepărtându-se. El și Lionel aveau multe în comun. Dar măcar Dominic știa să accepte un refuz.

Văzându-se pentru prima dată machiată cu produsele Lucci, trebui să recunoască faptul că efectul era spectaculos. Așa că nu mai avu decât să-și reîmpospăteze puțin pudra.

Așezată în fața oglinzii, încercă să se gândească serios la momentul în care Lionel avea să se întoarcă. Nu avusese timp să contramandeze dineul programat pentru sâmbătă. Doar dacă nu cumva Lionel nu sunase chiar în dimineața plecării pentru a-și anunța familia de schimbare, ceea ce era puțin probabil. Se aștepta oare ca ea să fie aceea care să-și asume această obligație după toate câte se întâmplaseră între ei? Dar de ce s-ar fi supus ea singură întrebărilor care, bănuia, nu vor înceta să curgă? Era familia lui

Lionel; el trebuia să-i anunțe. Cel mai bine pentru ea ar fi fost să nu se mai afle acasă atunci când Lionel se va întoarce.

Se strădui să-și stăpânească emoțiile și se întoarce în salon. Dominic lipsea. Zări scara care ducea la etaj și auzi vocea bărbatului venind dintr-acolo.

– Vin într-o clipă... mă schimb și cobor. Între timp, ia-ți ceva de băut.

Ea îl ascultă și-și turnă peste tonicul de lămâie puțin gin, atât cât să-i dea savoare.

– Nu ești obligat să mă duci la cină, strigă ea, ca s-o audă. Și apoi, nici nu mi-e foame.

– Mie, da.

Dominic apăru în capul scării.

– De altfel, voiam să și vorbesc ceva cu tine.

– Îmi poți spune și aici.

– Nu e același lucru.

Își luă și el un pahar și își aruncă în trecere haina pe spătarul unui scaun.

– Ce spuneai despre apartamentul acela?

– Ciudat, exact despre asta voiam să-ți vorbesc.

– Atunci, spune tu.

– Voiam să te întreb dacă ai destui bani pentru chirie.

– Nu știu.

– Tot ce pot să-ți spun este că vei avea. Ți-ai fi dat seama de asta dacă semnai contractul astăzi.

Sharon oftă ușurată.

– Atunci, m-am hotărât: îl voi lua. Unde se află?

– Aproape de aici. E în întregime mobilat, bineînțeles. Treen e un artist. Decorul te poate surprinde puțin. Dacă vrei, te duc acolo imediat și vei vedea singură.

– Nu, nu în seara asta. Mă voi muta vineri, dacă e posibil.

El o privi intrigat, dar nu-i comentă decizia.

– Bine. Am să-ți dau adresa și cheia; poți să te duci direct acolo.

Să mergem la masă.

O duse într-un restaurant care servea preparate franțuzești într-un decor ultramodern care o uimi peste măsură.

– Dacă nu-ți place aici, făcu Dominic, înseamnă că nici apartamentul nu-ți va plăcea.

– Mă voi obișnui. În fond, nu e vorba decât de șase luni.

– Așa este. Ce vei face după întoarcerea lui Treen?

– Voi găsi un alt apartament. Cu condiția să mai lucrez.

– O, de lucru vei avea, îți garantez.

– Cu tine?

– Pentru Lucci. Vor exclusivitate asupra imaginii tale pentru o perioadă de doi ani.

– Dar tu vei fi fotografatul...

– Spre marea mea satisfacție. Bineînțeles, te voi plăti la cel mai mare tarif.

Ea își puse mâna pe brațul lui.

– Nu, Dominic. Voi fi fericită să te pot răsplăti pentru tot ce ai făcut pentru mine. Măcar într-o mică măsură.

Sub privirea lui strălucitoare, ea întoarse capul și ochii îi căzură pe o femeie care-i observa cu atenție de la masa vecină. Sharon o recunoscuse imediat și, brusc, expresia nesigură a celeilalte se transformă în certitudine.

– De mai bine de jumătate de oră stau și mă întreb dacă ești chiar tu! spuse femeia, aplecându-se peste masă. Te-ai schimbat foarte mult, draga mea! Ce mai face Lionel? Credeam că sunteți încă în sudul Franței.

– Ne-am întors chiar săptămâna trecută.

Sharon își stăpânea cu greu emoția. Chiar și fără să-i știe prea bine chipul, recunoscuse vocea femeii. Ziua nunții, când o auzise vorbind cu Lora, i se părea acum atât de îndepărtată!

– Ți-l prezint pe Dominic Foster. Îmi pare rău, dar nu-mi mai amintesc...

– Joyce Gregory.

Zâmbetul ei arăta că fusese jignită de această remarcă. Politicoasă, făcu însă un semn către partenerul ei, care părea foarte stânjenit.

– Peter Thornton... Sharon Brent, Peter; e soția lui Lionel, și-o mai amintești?

Se întoarse apoi, preocupată, către Dominic.

– Sunteți chiar celebrul Dominic Foster? Da, desigur, ce tot spun? Ce minunat! Sunt una dintre cele mai mari admiratoare ale muncii dumneavoastră... Nu m-aș fi gândit că Sharon vă cunoaște. Ai fost model înainte de căsătorie?

– Nu.

Dominic interveni.

– Sharon are însă în față un viitor foarte promițător. Va semna în curând un contract care o va aduce în prim-planul modei.

– Da? Felicitări! Și Lionel ce spune despre asta? Mă așteptam să-l văd aici cu voi, sărbătorind.

– Lionel e la Copenhaga, spuse Sharon. Nu e la curent.

Joyce îi zâmbi cu o simpatie dezmințită de strălucirea răutăcioasă din priviri.

– Da? Nu mi se pare genul care să accepte ca soția lui să muncească. Dar cred că va trebui să se incline în fața faptului împlinit.

Sosirea comenzii îi atrase din fericire atenția. Sharon întâlni privirea lui Dominic și clătină imprecizabil din cap. Dacă ar fi

plecat, nu ar fi făcut decât să alimenteze curiozitatea femeii. În orice caz, avea să afle destul de curând despre despărțirea ei de Lionel.

Nici Sharon, nici Dominic nu putură savura deplin mâncărurile. Dominic ceru nota o dată cu aducerea cafelelor.

– Deja plecați? întrebă vecina când cei doi se ridicară. Păcat! Mă gândeam să mergem undeva împreună, dar poate că o vom lăsa pe altădată. Salutările mele lui Lionel!

– Slavă Domnului! făcu Dominic în șoaptă, când ieșiră.

Sharon era indiferentă sau amorțită – nici nu mai știa.

– Nu o poți condamna că s-a gândit că noi... Eu sunt măritată de mai puțin de o lună și iată că mă găsește cu alt bărbat, la cină, la o masă pentru două persoane. Numai un sfânt ar fi reușit să rămână obiectiv.

– Vorbeam despre insinuările ei.

– Cred că îl place mult pe Lionel, spuse Sharon cu o voce fără timbru. A fost ulcerată când Lionel s-a căsătorit cu mine. Iar acum va fi probabil încântată de despărțirea noastră. Poate că va reuși să-mi ia locul.

– Nu și dacă soțul dumneavoastră are o fărâamă de bun-simț, spuse Dominic deschizând portiera. Ești hotărâtă să-l părăsești?

– Nu am de ales, răspunse ea, strecurându-se în mașină. Și el vrea asta.

– Asta pretinde, vrei să spui. Ni se întâmplă tuturor să spunem lucruri pe care nu le credem.

– Oricum, nu contează. Nu pot continua așa. Nu mai pot.

El închise portiera și ocoli mașina pentru a se așeza la volan. Porni motorul și o privi.

– Atunci, de ce te întorci acasă? Ai putea să te muți chiar din seara asta în apartament. Am să mă duc eu după lucrurile tale mâine.

– Chiar dacă doamna Reynolds te va lăsa să intri, nu ai ști ce să
iei. Nu vreau nimic din lucrurile plătite cu banii lui Lionel. Crede că
m-am căsătorit cu el pentru bani.

– Și nu e adevărat?

– Nu. L-am iubit... cât mă iubea și el. Dar nu ne cunoșteam
destul pentru a avea încredere totală unul într-altul. A fost o
poveste... superficială.

– Se mai întâmplă.

El porni mașina.

– Te conduc.

Era mai mult de opt și jumătate când ajunseră acasă.

– Nu te pot invita înăuntru. Nu cred că mai am dreptul să fac
asta, spuse ea pe un ton de scuză.

Dominic nu răspunse imediat. Contemplă o vreme casa
iluminată de clarul de lună, apoi zise:

– Ce locuință splendidă, ce proporții minunate! Ar putea fi un
cadru perfect pentru fotografiile Lucci. Nu crezi că...

– Nu, i-o tăie ea, brusc. Când voi pleca de aici, vineri, nu mă voi
mai întoarce niciodată... sub nici un pretext.

– Îmi pare rău. Când crezi că ajungi în oraș?

– Dimineață; Lionel mi-a spus că se va duce direct la birou, dar
ar putea să se răzgândească.

– Nu vrei să vin să te iau?

– Nu, am să iau un taxi.

Dominic se aplecă și o sărută pe buze.

– Asta-i pentru a-mi aminti de tine. Nu voi renunța niciodată la
gândul că te voi face să-ți dorești mai mult.

Ea urmări cu privirea mașina îndepărtându-se, apoi intră cu
regret în casă. Urca scările, când doamna Reynolds apărură și ridică
spre ea un chip impasibil.

– Domnul a sunat. I-am spus că sunteți în oraș.

– A spus dacă va suna din nou sau nu? întrebă Sharon fără să se întoarcă.

– Nu, făcu ea cu o vizibilă satisfacție. Era aproape nouă și jumătate.

O oră la care un soț se putea aștepta să-și găsească soția acasă. Dar acest fapt nu schimba nimic. Nimic din ce ar fi putut spune nu modifica situația dintre ei. Totul se terminase.

Capitolul 8

Era spre prânz, joi, când Sharon decise în sfârșit că suportase destul. Mai mult decât orice îi era teamă de o vizită inopinată a lui Richard.

O dată luată hotărârea, totul i se păru mai ușor. Așeză în două valize tot ceea ce voia să

ia cu ea, lăsând la locul lor, fără regret, celelalte haine: reprezentau o perioadă din viața ei pe care voia s-o uite.

Era ziua liberă a doamnei Reynolds, iar celelalte servitoare erau plecate. Nimeni nu văzu taxiul sosind. Sharon îi lăsă lui Lionel o scrisoare pe birou, în bibliotecă. Dacă va telefona în seara asta, nimeni nu-i va răspunde.

Apartamentul lui Treen se afla la primul etaj. Îi oferi taximetristului un bacșiș generos ca să-i care bagajele și închise ușa în urma lui cu sentimentul că se izolase de întreaga lume... Camera în care se afla era mare și aerisită: două ferestre mari, cu perdele ecru lăsau să treacă valuri de lumină. Mobilierul, în întregime realizat din sticlă și oțel cromat, era prea rece, la fel ca și tablourile abstracte care acopereau un perete. Îi va fi greu să se obișnuiască în acest loc, după ce trăise la Dona Alba.

Era ora patru când termină despachetatul. Trebuia să iasă să cumpere de mâncare pentru a doua zi. Mâine va semna și contractul și va obține poate un avans. Dacă nu, nu știa cum avea să se descurce. Dar Dominic îi spusese că era posibil. Totul va fi bine.

Totul? O stare de depresie o cuprinse deodată. Își părăsise soțul după o lună de căsătorie. Nu va putea uita niciodată asta.

Cumpărăturile nu-i luară mult timp. Aranjă totul în mica bucătărie și, fără prea mult entuziasm, se hotărî să-și facă o omletă. Mâncă numai jumătate și își prepară o a doua ceașcă de cafea pe care se pregăti s-o bea în sufragerie. Căută prin impresionanta colecție de discuri și casete a lui Treen. Muzica primului disc nu făcu decât să-i accentueze singurătatea. Îl scoase rapid și alese ceva mai clasic. Ascultă cu ochii închiși melodiile.

Era gata să adoarmă. Se trezi cu o tresărire. Discul se terminase, cafeaua se răcise în ceașcă. Sunetul puternic care o trezise se auzi din nou: era soneria.

Dominic, se gândi ea, ridicându-se cu greutate. Poate că îi aducea o copie a contractului, ca să-i ofere răgazul de a-l studia până mâine.

Dar gândul că Dominic nu știa încă faptul că se mutase începu să-i încolțească în minte când ajunse la ușă. La vederea lui Lionel, rămase fără reacție. Palidă, îl privea de parcă ar fi fost o fantomă. Purta un costum închis la culoare, iar ochii lui cenușii păreau de gheață.

– Ce naiba faci aici? întrebă el dur.

Ea se reculese cu greu.

– Intră, spuse ea încet.

Se dădu la o parte și-l lăsă să treacă, apoi închise ușa.

– Nu mă așteptam să te întorci până mâine, zise ea prostește.

– Am rezolvat lucrurile mai repede decât mă așteptam și am luat avionul de după-amiază. Din fericire, m-am dus direct în bibliotecă.

Vorbea cu o voce care-i trăda furia, dar căuta să se stăpânească.

– Al cui e apartamentul?

– Al unui tip, Treen. E pictor.

– E un el?

– Da, dar sunt singură. Omul se află în Spania și va sta acolo șase luni. Nu vrei să stai jos? întrebă ea, indicând fotoliul cel mai apropiat.

– Nu e vorba de o vizită mondenă. Vreau o explicație la această scrisoare. Cine este Lucci?

– O nouă marcă de produse cosmetice care va fi probabil foarte bine primită pe piață. Cu ajutorul meu.

– Dar nu ai experiență în domeniu. Nu puteai obține în două zile un astfel de angajament.

– Nu l-am obținut. Mi s-a solicitat.

În ochii lui Sharon, situația devenea din ce în ce mai ridicolă.

– Cred că ai auzit despre Dominic Foster, fotograful, nu? Ei bine, l-am întâlnit la Saint-Tropez. Mi-a oferit această slujbă atunci și mi-a promis că mă caută, dar nu credeam că o să se țină de cuvânt.

– Când te-a căutat?

Vocea lui era calmă, chipul – lipsit de orice expresie.

– Din cauza lui ai decis s-o rupi cu mine încă de luni seară? insistă Lionel.

– Să rup? repetă ea cu o voce tremurătoare. Nu-ți mai găsi scuze. Nimic nu-ți poate justifica purtarea.

– Nu îmi caut justificări. Vreau adevărul. Aveai de atunci intenția să pleci?

– Nu. Dominic mi-a telefonat marți. Dar ce importanță are, de vreme ce chiar tu ai vorbit despre despărțire?

– Eram nervos, știi bine.

– Nu! strigă ea. Ai avut timp să te gândești. Fii sincer, Lionel, nu-i așa? Ți dorești la fel de mult conducerea firmei și ți-ai dat seama că nu vei obține ceea ce vrei dacă ne despărțim. Ei bine, e prea târziu, înțelegi? Prea târziu!

– Crezi? făcu el, luându-o în brațe.

Sharon protestă, dar încet-încet încetă să se zbată, primindu-i sărutul. Îi lipsise atât de mult! Lionel fu cel care puse frâu pasiunii ei, strângând-o aproape de el și lipindu-și obrazul de tâmpla soției lui.

– Trebuie să vorbim, spuse el cu o voce nesigură. Sharon, mi-aș dori să reîncepem această relație.

După o lungă tăcere, ea întrebă:

– De la început?

– Nu, nu cred că așa ceva este posibil. De astăzi. Am vrut să mă conving că mi-e mai bine fără tine, dar nu merge. Nevoia mea de tine e mai mare decât orgoliul. Și cred că și tu ai aceeași problemă. Bazându-ne pe asta, putem reconstrui ceva.

Se îndepărtă de ea, privind-o întrebător.

– Vino cu mine, Sharon.

Sub privirea lui, Sharon își simți inima strângându-i-se dureros. Speranța era încă permisă.

– Și contractul Lucci? întrebă ea, cu toate că știa că avea să-l accepte.

– Dacă vrei, poți să-l accepți. Nu cred că am dreptul să-ți cer să renunți.

Vorbele lui aveau pentru ea o mare valoare.

Deschise gura să-i răspundă, dar cuvintele îi înghețară pe buze când auzi cheia în broască. Lionel rămase la rândul lui fără glas. Când Dominic intră, îi găsi pe mândoi nemișcați, privindu-l.

În mână avea un buchet de flori, iar cheia se clătina încă pe degetul lui. Expresia lui uimită ar fi fost comică în alte circumstanțe.

– Scuze, spuse el. Nu credeam că găsesc pe cineva.

– Evident.

Lionel se îndepărtă de Sharon cu un aer de dispreț.

– Spania, nu-i așa?

– Nu e el Treen. Nu trage concluzii pripite, Lionel. Nu știam că Dominic are cheia de aici.

– Așa este, confirmă fotograful. Am venit doar ca să mă asigur că totul e în ordine. Sharon trebuia să se mute abia mâine. Așa era stabilit. Asta-i tot.

– Îți pierzi timpul, Dominic. Nu te crede.

– Amândoi vă pierdeți timpul, zise soțul cu o voce dură. Nu va fi prima oară când veți fi citat într-un proces de divorț, nu, Foster?

– Așteptați un pic! zise Dominic, furios la rândul lui. Mie nu-mi puteți face rău, dar în cazul lui Sharon e altceva!

– Vreți să spuneți că i-aș ruina cariera... pe care încă nu a început-o?

Lionel se afla la ușă, cu mâna pe clanță. Nici măcar nu o mai privi pe Sharon.

– Păcat!

Abia când ușa se închise în urma lui, ea îndrăzni să respire. Totul se petrecuse atât de repede!

Pentru un tip sigur pe sine, Dominic părea ciudat de dezorientat.

– Voiam să-ți las cheile și florile, atât, spuse el, lăsându-le pe masă.

O privi în ochi.

– Crezi că ar fi bine să mă duc după el, ca să-i explic mai bine situația?

– Nu. Nu va servi la nimic.

– Era ceva important?

Nimic nu mai avea importanță.

– Nu. Vrei o ceașcă de cafea? Nu am nimic mai tare.

Ca înțelegeți, amândoi se concentrară asupra altor lucruri. Dominic adusesese o copie a contractului și îl studiară împreună.

– Clauza care vorbește despre "publicitate negativă" ar putea să-ți cauzeze ceva probleme dacă soțul tău va acționa așa cum a lăsat de înțeles.

– Nu va face nimic: tatăl lui nu-i va permite. În caz de divorț, totul se va derula foarte discret.

– Cât despre punctul trei, aici nu cred să existe vreo problemă.

Sharon citi rândurile respective fără nici o emoție. Evident, sarcina era exclusă în următorii doi ani. Va putea să se consacre muncii ei trup și suflet.

Semnarea contractului fu mai puțin stresantă decât și-ar fi imaginat, iar avansul primit – substanțial.

– Contăm mult pe dumneavoastră, spuse Lucy. Faceți în așa fel încât viața dumneavoastră intimă să nu răzbată în paginile ziarelor și toată lumea va fi mulțumită.

– Mă simt ca o trișoare, îmi mărturisii Sharon lui Dominic. Ei nici nu știu că sunt căsătorită.

– Ba da. Le-am spus. Să sperăm numai că nu te înșeli asupra reacției socrului tău. Ești sigură că va reuși să-și calmeze fiul?

Ea îl asigură și schimbă rapid subiectul.

– Când începem lucrul?

– Marți. Sper că pașaportul tău e valid.

– Plecăm în străinătate?

– În Maroc. O parte a gamei Lucci e special făcută pentru țările calde. Dar nu fi așa speriată: va merge cu noi și prietenul Charles.

Nu acest aspect al problemei o îngrijora pe Sharon, dar se abținu să comenteze. Era prea târziu pentru a mai da înapoi. Dacă Lionel voia să ia legătura cu ea, va trebui s-o facă înainte de plecarea lor sau la întoarcere. Dar probabil că va acționa prin intermediul unui avocat.

Ah, ce n-ar fi dat să scape de această apatie: orice alt sentiment ar fi fost preferabil absenței oricărei emoții.

Până la urmă, Richard fu cel care o căută. Când sosi acasă, duminică după-amiază, Sharon îl găsi așteptând-o.

– Nu știam dacă am să te mai găsesc aici dacă aș fi așteptat până seara, încep eu.

– Lionel v-a trimis? întrebă ea, invitându-l să ia loc.

– Știi foarte bine că fiului meu nu-i place să se amestece cineva în treburile lui.

– Atunci, de ce ați venit?

– Pentru că nu vreau să vă distrugeți viața din pricina orgoliului. Am reușit să aflu de la el adresa ta, dar încă nu știu de ce ai plecat.

Se opri și o privi așteptând un răspuns.

– La acel moment, părea singura soluție, făcu ea, ridicând din umeri.

– E vorba despre o altă femeie?

– Nu, nu o femeie, ci o fată. Cea pe care Lionel a crezut că o ia de soție.

– Nu înțeleg. Ce vrei să spui?

Sharon îl privi îndelung. Simțea nevoia să povestească, să se confeseze cuiva. Dar era oare tatăl lui Lionel persoana potrivită?

El îi remarcă ezitarea.

– Ce îmi vei spune, va rămâne între noi.

Încurajată, începu să vorbească și toată durerea strânsă în inimă vreme îndelungată răbufni. Nu vru să-și găsească scuze: pentru prima dată vedea clar lucrurile.

Ca și fiul său, Richard știa să-și disimuleze sentimentele: pe chipul nu se citea nici o emoție. Când Sharon tăcu, el păstră un moment tăcerea.

– Spuneți ceva, vă rog! La ce vă gândiți?

– Mă gândeam că nici unul dintre copii nu are motive să fie mândru de sine. Poate că e și vina mea și a soției mele. Compasiunea și înțelegerea se învață numai prin exemplul personal.

– Și eu am o parte de vină. Ar fi trebuit să-i acord o șansă.

– Da, ar fi trebuit. Dar în astfel de momente puțini reacționează cum se cuvine. Cineva ți-a făcut rău și ai vrut să plătești cu aceeași monedă. Până la urmă, e de înțeles.

– Și Lionel ar putea să spună același lucru, zise ea repede.

Richard îi răspunse cu un zâmbet melancolic.

– Văd că îl aperi. E un semn bun, dar nu cred că pot fi de acord cu tine. Lionel știa că nu ești sigură pe tine. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să te convingă. Dar toate astea aparțin trecutului. Acum, trebuie să ne gândim la prezent. Care sunt sentimentele tale față de Lionel, acum? Fii sinceră!

– Nici nu mai știu. Și îmi dau seama că nici nu am știut vreodată. Poate că, inconștient, am spus adevărul când am pretins că l-am luat de soț din interes.

– Nu cred. Cel puțin nu în totalitate. În ziua în care te-am întrebat dacă îl iubești, expresia chipului tău nu mințea. Și apoi, mi-ai spus chiar tu că erai gata să te întorci la el când prietenul tău fotograf v-a întrerupt.

– Eram gata să încerc, îl corectă ea.

– Ei bine, poți să încerci din nou. Întoarce-te acasă. Știi că Lionel e acolo, i-am telefonat chiar înainte de a veni spre tine.

– Nu mă va crede în legătură cu Dominic. De altfel, e prea târziu. Am semnat deja un contract pe doi ani.

– Contractele pot fi rupte. Voi discuta eu cu cei de la Lucci dacă faci cum îți spun.

– Regret, spuse ea strângând din dinți, dar nu am de gând să-l implor să mă primească. Dacă vrea să mă vadă, știe unde mă găsește.

– Dacă înțeleg bine, a făcut deja asta. Te-a căutat, călcându-și în picioare orgoliul, zise Richard cu blândețe. Și trebuie să recunoști că avea motive să înțeleagă greșit situația. Dacă și tu vei face același efort, te va crede.

Ea nu răspunse, iar el oftă.

– Bine, văd că nu pot face nimic.

Cu inima strânsă, ea îl privi ridicându-se.

– Pe cine veți numi președinte al companiei: pe Lionel sau pe vărul lui? Întrebă ea fără voie.

– Nu te îngrijora, răspunse el cu un zâmbet ironic. Vei primi jumătate din prețul casei. Dar nu chiar imediat. Dacă ai nevoie de bani până atunci...

– Nu... Nu vreau nimic din vânzarea casei.

– Ai dreptul la jumătate. Lionel nu va putea sta acolo singur. Probabil că se va întoarce în apartamentul lui din oraș.

– Dacă numele meu figurează pe actul de donație, nu va putea vinde casa fără acordul meu, declară ea dur. Și nu am să i-l dau. Îți puteți transmite asta.

– Îți voi spune. Ceea ce va face, e treaba lui... Am impresia că nu prea știi ce vrei, Sharon, dar va trebui să te hotărăști. Viața pe care o începi acum poate părea strălucitoare, atrăgătoare... Dar îți vei da seama că nu e chiar așa. Vor exista momente grele, obositoare, plictisitoare, la fel ca în orice altă muncă. Doi ani înseamnă mult.

Mai puțin însă decât o viață, își spuse Sharon, închizând ușa în urma lui. În doi ani, își va recăpăta libertatea. Va începe o viață nouă. Asta voia. Și va reuși.

Sharon descoperi în curând faptul că nu-i făcea nici o plăcere să călătorească în interes de serviciu. Rabat, Atena, Madrid... nu stăteau niciodată mai mult de douăsprezece ore în același loc. Era imposibil să vadă ceva din orașele prin care treceau, doar hotelurile și locurile alese de Dominic pentru ședințele foto. Căldura era copleșitoare... Dominic studia vreme îndelungată lumina și unghiurile, iar Charles pândea precaut orice picătură de sudoare care ar fi putut strica perfecțiunea machiajului.

La întoarcerea în Anglia, Sharon învătă să facă schi nautic, să călărească, să țină o rachetă de tenis cu o grație convingătoare... În ce o privea, prefera echitația și chiar îl însoțea adesea pe Dominic în lungi plimbări.

– Ar trebui să continui, îi spuse el. Ai toate calitățile pentru acest sport. Cu prima ocazie, am să te duc în locul unde îmi petrec de obicei sfârșitul de săptămână.

– Vom fi ocupați cât rămânem la Londra?

– Câteva zile, la studio. Pe urmă, va trebui să filmezi ceva, lucru care îți va lua probabil o zi. După aceea, te poți odihni. Poți să faci ce vrei, în limitele contractului, desigur. Eu am ceva de lucru la Edinburgh, după ce termin cu Lucci. Dar restul poate să mai aștepte până la sfârșitul lunii. Dacă ne-am lua împreună o mică vacanță? Ți promit că nu am să iau aparatul cu mine.

– O vacanță... repetă Sharon. Fără obligații? făcu ea pe un ton lejer.

– Da, desigur. Nu sunt făcut pentru relații platonice... Sharon, doar nu ai să aștepti pronunțarea divorțului timp de doi ani. Și chiar dacă ai avea de pe acum toată libertatea, nu cred că ești pregătită să te arunci cu ochii închiși în altă căsnicie.

– Nu, ai dreptate.

– Atunci, de ce să nu profităm de timpul pe care îl avem ca să ne cunoaștem mai bine, să ne înțelegem sentimentele...?

– Nu sunt îndrăgostită de tine, Dominic.

– Știu. În orice caz, expresia e lipsită de semnificație. O bună înțelegere între parteneri e mai importantă – în afară de atracția fizică, bineînțeles.

– Da, desigur. Să nu uităm aspectul acesta.

El ridică din umeri, vesel.

– Dacă vrei un călugăr, de ce nu te duci la o mânăstire?

Timp de săptămână, Sharon nu avu nici o veste de la Lionel. Dominic plecă la Edinburgh, spunând că se va întoarce în week-endul următor. În lipsa muncii, femeia avea impresia că

timpul se târăște cu aripi de plumb. Din ce în ce mai des se gândea la bărbatul cărui îi purta încă numele. De câteva ori fu gata să sune la Dona Alba pentru a-i auzi măcar vocea. Dar ce ar fi câștigat astfel?

Trei dimineți la rând suferise de grețuri matinale, înainte de a se resemna să privească adevărul în față. Era însărcinată, iar copilul era al lui Lionel. Va fi brunet ca tatăl lui, va avea ochii albaștri ca ea...

Dar își dădu brusc seama că Lionel nu o va crede. Mulți copii creșteau astăzi cu un singur părinte... Dar cum aveau să se descurce, ea și copilul? Cu puțin noroc, tatăl îi va oferi copilului o alocație lunară: dacă nu, se va vedea nevoită să apeleze la ajutorul social... Dar dacă Lionel se va convinge că el e tatăl, va refuza să participe la educația lui de departe... Și trebuia să fie convins: momentul concepției era o probă suficientă. Poate chiar va accepta să uite ce se întâmplase între ei și se vor împăca... Dar ea nu voia să se întoarcă la el. Nu așa.

Nu exista nici o soluție, se gândi ea, obosită.

Nici măcar nu era convinsă că era însărcinată. Trebuia să meargă la doctor și să afle clar care era situația, înainte de a lua o decizie.

Vineri primi o vizită neașteptată: sora lui Lionel, Lora.

Prea uimită ca să mai fie politicoasă, Sharon o privi din prag. Lora îi întoarse privirea, dar Sharon nu citi în ochii ei siguranța de sine obișnuită.

– Tata mi-a sugerat să vin. De fapt, un termen mai potrivit ar fi mi-a ordonat. Pot să intru?

– Da, sigur. Bine că nu ai venit mai devreme. Nu m-ai fi găsit acasă, adăugă ea cu o voce tăioasă. Abia m-am întors.

– Nu am prea mult timp la dispoziție: trebuie să mă întâlnesc cu Jason... Îți place aici? întrebă Lora, strâmbând din nas cu un aer de dezgust la vederea decorului.

– Nu. Dar e un loc la fel de bun ca altul...

- Cred că e și scump aici, în cartier...
Privirea i se îndreptă din nou către Sharon.
- Am auzit că ești manechin. Mai mult, că lucrezi cu Dominic Foster.
- El face fotografiile. Eu am contract cu Lucci.
După o scurtă tăcere, ea întrebă scurt:
- Lora, de ce ai venit?
- Momentul adevărului! făcu aceasta cu un răsironic. Se pare că eu aș fi cauza rupturii dintre tine și Lionel. Dar sper că-ți dai seama că nu i-aș fi povestit prietenei mele acele lucruri dacă știam că auzi.
- Înțeleg. În orice caz, vorbele tale nu au făcut decât să contribuie la despărțire. Nu ar fi trebuit să mă căsătoresc așa, în pripă. Ai avut dreptate într-un singur punct: se pare că nu corespund criteriilor familiei Brent.
- Nu suntem cu adevărat o familie. Mama mea o snoabă incurabilă și, din câte spune tata, eu am mari șanse să devin ca ea. Și are dreptate, bineînțeles, adăugă ea, strâmbându-se.
- Mi-ar fi plăcut ca Lionel să ia în căsătorie pe cineva din lumea noastră.
- Ca Joyce Gregory, de exemplu?
- Niciodată!... Te deranjează dacă stau puțin jos? întrebă Lora.
- Scuză-mă că nu te-am poftit. Da, ia loc, te rog. Pot să-ți ofer ceva de băut?
- Să nu fie alcool. Dar nu refuz o ceașcă de ceai.
- Mă duc să fac.
- Sharon pregăti platoul cu gesturi automate. Nimic din ce spusese Lora nu schimba situația; se găsea în fața aceleiași probleme. Chiar în acea după-amiază se duse la ginecolog, iar medicul îi confirmase că era însărcinată. Trebuia să ia o decizie. Lionel nu o mai căutase de aproape o lună. Iar să-l sune ea nici nu

se punea problema. Trebuia să se gândească, să găsească o soluție. Până atunci însă, va trebui să continue să trăiască așa...

Când se întoarse din bucătărie, Lora răsfoia albumul cu fotografiile făcute de Dominic.

– Sper că nu te superi, zise cumnata ei, nu am putut rezista tentației de a arunca o privire. Sunt absolut superbe! S-ar zice că ai făcut meseria asta toată viața.

– Mulțumesc, răspunse Sharon, fără să-și ascundă satisfacția.

– Când începe campania publicitară?

– Săptămâna viitoare.

– Fotografiile astea vor fi deci peste tot în oraș...

– Nu toate. Nici eu nu știu care dintre ele vor fi alese. Va mai fi și un clip. Dar nu cred că mă vor recunoaște multe dintre cunoștințele tale.

Lora se făcu a nu pricepe insinuarea.

– Adevărul este că ești foarte schimbată.

Își privi cumnata gânditoare.

– Și nu numai fizic... Ești bine, Sharon?

– Desigur, se grăbi aceasta să confirme. Sunt puțin obosită, e o muncă grea...

Urmă un momet de tăcere, pe care Lora îl întrerupse.

– Cine e tatăl? Lionel sau Dominic?

Sharon trânti ceașca pe masă.

– Cred că ar fi mai bine să pleci.

– De ce? Pentru că am ghicit adevărul? Dacă e al lui Lionel, fratele meu are dreptul să știe.

Nu mai putea nega. Sharon o privi cu resemnare.

– Cum ți-ai dat dat seama?

– Intuiție feminină... și experiența proprie. M-am mai confruntat cu un chip ca ăsta... în oglindă.

– Ești însărcinată?
– Nu am vrut... dar, o dată trecut primul șoc, mi-am dat seama că ideea îmi place. Bineînțeles că Jason e absolut încântat. Întotdeauna a fost de părere că e mai bine să ai copii când ești tânăr. În ce mă privește, aș fi preferat să mai așteptăm câțiva ani.

Zâmbetul îi dispăru.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.
– Copilul e al lui Lionel, declară Sharon ridicând privirea.
– Ești sigură?
– Nu poate fi al altcuiva. Poți să crezi sau nu.
– Bine, bine, te cred. Dar crezi că Lionel va face același lucru?
– Îi vei spune?
– Nu vrei să afle?
– Va trebui să știe, bănuiesc, oftă Sharon. Are dreptul să știe, ai dreptate.

– Vă veți împăca?

Ea clătină din cap.

– Nu știi dacă sunt gata să fac asta, chiar dacă el ar vrea.
– Să crești un copil singură nu e ușor.
– Știu.
– Ceea ce înseamnă că nu prea ai de ales...
Lora se ridică, lăsând ceașca de ceai neatinsă.
– Trebuie să plec. Sunt deja în întârziere. Lionel e deocamdată în Germania. Se va întoarce săptămâna viitoare. Va trebui să-i povestesc ce mi-ai spus, îți dai seama, nu?

– Da.

Sharon se ridică la rândul ei. Își dădea seama că nu poate cere o amânare. Cu cât Lionel afla mai repede, cu atât mai bine pentru a ști ce să facă în continuare. Până atunci, era inutil să-și mai facă planuri.

Capitolul 9

Dominic se întoarse sâmbătă după-amiază, își lăsa bagajele și veni s-o vadă pe Sharon.

Când îi deschise ușa, femeia se trezi luată în brațe și sărutată.

– În sfârșit! anunță el triumfător. Sunt liber cinci zile. Unde vrei să mergem?

O lăsa din brațe și pentru prima dată îi zări chipul. Redeveni grav.

– Ce s-a întâmplat?

– Stai jos. Am ceva să-ți spun.

Dar el rămase în picioare, așteptând.

– Sunt însărcinată.

Dominic rămase cu gura căscată și nu spuse nimic o vreme.

Când vorbi, tonul îi era destul de calm.

– De cât timp?

– Șase săptămâni.

– Voiam să zic, de când știi.

– Ieri am aflat cu certitudine.

Sub privirea lui întrebătoare, Sharon roși.

– De acord, ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme. Dar am fost prea ocupată.

– Semnarea contractului ar fi trebuit să te faci să te gândești. Trebuia să fii conștientă că exista posibilitatea asta.

– Nici nu mi-a trecut prin minte, spuse ea cu o voce întretăiată. Nu-mi dau seama de ce.

– Sau poate că ai ignorat cu bună știință riscul doar ca să poți obține contractul.

– Nu aș fi făcut așa ceva!

– Dar asta se va înțelege. E prea târziu pentru a opri campania publicitară și a începe totul de la zero. Dacă păstrezi copilul, cei de la Lucci se vor trezi în fața unei schimbări de imagine deloc convenabilă.

– Dacă păstrez copilul? Ce vrei să spui? Întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

– Există și alte soluții. La șase săptămâni, nu ar trebuie să apară probleme.

– Nu-mi pasă de nici un contract, nu pot să fac ce-mi ceri, Dominic! replică ea cu dinții strânși.

– Sharon, spuse acesta cu un gest rugător, fii rezonabilă. Îți distrugi cariera și viața. Presupun că soțul tău nu știe, nu?

– Nu încă, dar va afla. Sora lui a venit să mă vadă ieri.

– Și i-ai spus?

– A ghicit ea: și ea e gravidă, și... Nu știi ce va spune Lionel. Nu știi nici dacă va face ceva, în fara obligațiilor legale. Dar sunt măcar sigură de un lucru: nu mi-ar cere niciodată să renunț la copil!

– M-am gândit la tine, la Lucci! protestă el. Și noi? Proiectele noastre?

– Proiectele tale. Eu nu te-am aprobat niciodată.

– M-ai lăsat să cred că ai puteai simți ceva pentru mine.

– Da, prietenie. Și am avut încredere în tine. Îmi pare rău că trebuie să suporti consecințele actului meu.

– Nici o problemă, zise el cu răceală. Eu mi-am îndeplinit treaba. Dar în ce te privește, nu vor fi prea mulțumiți.

– Să mă dea în judecată!

– Cred că se poate întâmpla.

Dominic se îndreptă spre ușă, dar se opri ca s-o privească ultima oară.

– După părerea mea, te porți ca o proastă, dar asta te privește.

Dacă te răzgândești, știi unde să mă găsești.

Îndată ce închise ușa în urma lui, Sharon își percepu cu durere singurătatea. Lionel se va întoarce abia peste câteva zile, iar o vizită a Lorei era foarte improbabilă. Ce să facă în tot acest timp? Îi veni ideea s-o sune pe Maureen la birou, dar se răzgândi: ar fi trebuit să răspundă la prea multe întrebări.

Week-endul începu plictisitor. Duminică fu cald și frumos, așa că se gândi să se plimbe. Luă autobuzul până la Hampstead, merse mult pe jos și bău un ceai într-o cafenea. Toți oamenii pe care-i întâlnise erau cu familia sau cu partenerul. Se simțea complet izolată.

Gândul la viața care creștea în ea era singurul ei sprijin. Dacă Lionel refuza să-și asume responsabilitățile care-i reveneau, va reuși să-și crească singură copilul. Cât despre contractul cu Lucci... cum nu avea nimic, nu aveau ce să-i ia, nici printr-un proces. Ce risca? Le va înapoia ceea ce mai rămăsese din avans, iar ei puteau renunța la restul de bani. În orice caz, munca de până acum trebuia plătită.

Apucă pe drumul de întoarcere nu fără regret. Vederea Mercedesului argintiu parcat în fața locuinței sale făcu să-i tresară inima.

Așezat la volan, Lionel o aștepta. Văzând-o apropiindu-se, coborî și o privi cu luare-aminte.

– Unde ai fost? întrebă el. Am venit de aproximativ două ore.

– Am fost să mă plimb, răspunse ea, regăsindu-și calmul. Nu mă așteptam să te văd chiar astăzi.

– Lora m-a sunat de dimineață, explică el pe un ton mai puțin brutal. Se pare că toată ziua de ieri și-a făcut griji pentru tine.

Se îndepărtă de mașină.

– Să urcăm. Nu putem vorbi aici.

Apartamentul nu fusese niciodată mai puțin primitiv, dar Lionel nu aruncă nici o privire în jur.

– Stai jos, zise el. Pari obosită.

– Nu sunt bolnavă, protestă ea, ascultându-l totuși. Mă simt foarte bine.

Fără să-i răspundă, el o studie cu atenție.

– Te-a văzut cineva? întrebă el.

– Vrei să spui, un doctor? Da, am fost la un ginecolog. M-a sfătuit să mă duc la medicul de familie, dar nu am. Am să-mi găsesc unul săptămâna viitoare.

Întrebarea următoare fu pusă pe un ton mai dur.

– Foster știe?

– Da.

– Înțeleg, făcu el, cu buzele strânse.

– Nu, nu înțelegi! Nu i-am spus pentru că avea dreptul să știe. Nu Dominic e tatăl, Lionel... ci tu.

Expresia lui se schimbă.

– Cum poți așa sigură?

Se aștepta la această întrebare, dar tot o duru.

– Tu ești singurul bărbat care m-a atins, pentru a fi foarte precisă. Și dacă nu crezi, ar fi mai bine să pleci pur și simplu.

El continuă s-o privească.

– Dar Dominic avea cheia de aici.

– Și mi-a lăsat-o mie, așa cum a zis. Această înțelegere a fost din vina mea. M-am mutat mai devreme decât stabilisem.

– Nu ar fi trebuit să te muți deloc. Dacă nu ai fi fost atât de grăbită să accepți slujba asta, totul s-ar fi aranjat.

– Nu prea părea să fie așa.

– Lionel, la ce bun să ne întoarcem în trecut? Te-am părăsit pentru că eram sigură că asta vrei. Contractul cu Lucci a venit

întâmplător. Dar, termenii lui precizează clar că timp de doi nu pot rămâne însărcinată. Dominic zice că ar putea să mă dea în judecată.

– Să încerce! Mă îndoiesc că vor ajunge departe. Avem avocați foarte buni la firmă.

Vorbea cu un ton egal, lipsit de emoție.

– Când începe campania publicitară?

– Marți. E prea târziu ca s-o mai oprim.

– Probabil că ai dreptate. Fă-ți bagajele. Te duc acasă.

– Nu.

– Nu ai de ales. Copilul e și al meu.

Ea îl privi cu atenție, încercând să ghicească ce se afla în spatele expresiei lui inflexibile.

– Chiar vrei asta? Vreau să-mi răspunzi sincer... Mai întâi ar trebui să fii sigur că...

– Sunt sigur!

Pentru prima dată, își pierdu duritatea.

– Lora aproape m-a convins astăzi dimineață, la telefon. Regreta că nu și-a dat osteneala de a te cunoaște mai bine înainte de căsătorie.

– Dar pe atunci nu eram aceeași femeie. M-am schimbat mult...

– Ajunge, o opri Lionel. Să nu ne mai întoarcem la trecut, chiar tu ai zis-o. Vino, am să te ajut să-ți strângi lucrurile.

Îi întinse mâna ca s-o ridice și ea simți nu fără emoție forța și fermitatea brațului său. Dorea cu disperare să fie strânsă în brațe, dar își dădea seama că era încă prea devreme.

Se îndreptau către ieșirea din oraș, când ea găsi în sfârșit curajul de a-l întreba:

– Dacă nu ar fi apărut acest nou fapt, ai fi continuat să mă ocolești? A trecut atât de mult timp, Lionel...

– Nu știu ce să-ți răspund, răspunse el după un moment de gândire. Am trăit de pe o zi pe alta. Munca este un remediu eficace.

Și celelalte femei, probabil, își spuse ea, dar nu-l întrebă nimic despre asta. Dacă apăruse altcineva în viața lui cât stătuseră despărțiți, era numai din vina ei..

– Nu ai căutat să vinzi casa?

– Fără să am permisiunea ta?

Acest semn că-și păstrează umorul era încurajator.

– Evident, zise el, până la urmă mi-aș fi luat măsuri de siguranță... în toate domeniile.

– Tatăl tău a venit să mă vadă. Știi?

– Mi-a spus. După el, amândoi am acționat ca niște copii.

Zâmbi.

– Cred că-ți dai seama că în condițiile date, vom fi strict supravegheați... Încă nu pot să mă obișnuiesc.

– Dar ai spus că mă crezi.

– Te cred, dar ideea de a avea un copil...

Mașina se opri la stop, iar el avu răgazul s-o studieze pe îndelete.

– În afară de aerul de oboseală, pari neschimbată.

– Urmele sarcinii nu se văd încă; e prea devreme.

– Nu și pentru o femeie. Lora zicea că dacă nu ar fi ghicit ea, tu nu i-ai fi spus. Nu mi-ai fi spus nici mie?

O nuanță în tonul lui îi atrase atenția femeii.

– Ce vrei să spui?

– Lora se temea să nu iei o măsură... radicală. De asta mi-a și dat telefon urgent. Iar eu am luat primul avion către Londra.

– Și tu trebuie să fii obosit, șopti ea.

– Nu evita întrebarea, Sharon. Te-ai gândit să scapi de copil?

– Nu, nici măcar o clipă. Dacă nu l-ai fi acceptat, m-aș fi descurcat singură.

– Te îndoiai de decizia mea?

– Dacă credeai că e al altcuiva, da.

El nu încercă să nege.

– Ai fi rămas totuși soția mea. Aș fi avut grijă să nu duci lipsă de nimic.

– Dar eu nu aș fi acceptat ajutorul tău în astfel de condiții...
Lionel, reluă ea, ai nevoie doar de un mic calcul. Știi la fel de bine ca mine când s-a întâmplat.

– Nu mă mai îndoiesc de tine, spuse el. Tatăl meu avea dreptate: te-am judecat după criteriile mele.

– Dar și după câteva gesturi nu prea fericite ale mele.

– Asta nu e o scuză, dar mulțumesc oricum.

Merseră o vreme în tăcere.

Sharon aștepta cu nerăbdare să revadă frumoasa lor casă. Doar un singur nor îi mai întuneca mulțumirea. Întrebarea îi ieși spontan de pe buze.

– Crezi că am putea s-o concediem pe doamna Reynolds?
N-o pot suferi.

– Problema e rezolvată, spuse Lionel impasibil. Acum două săptămâni am avut o discuție neplăcută și ea mi-a prezentat demisia. Am acceptat-o și i-am plătit salariul pe șase luni înainte. De atunci, am lăsat casa în grija celorlalte, dar rezultatul nu e strălucitor.

– Am să mă ocup eu de asta, spuse ea liniștită.

– Până găsim pe altcineva. O să ai preocupări mult mai importante.

– Bine, zâmbi ea.

– Mâine, te vei duce la Ian Anderson, medicul nostru de familie.

De acord?

– Bineînțeles.

Sharon închise ochii, fericită. Lionel putea fi atât de draguț când voia...

Casa nu părea deloc schimbată, dar îi lipseau florile și părea neprimitoare.

"Asta va fi prima mea grijă mâine dimineață", își promise Sharon, plină de bucurie la gândul că mâine se va afla aici.

Lionel intră cu cele două valize.

– Am să aduc bagajele mele mai târziu, spuse el.

Ea urcă scările în urma lui, admirându-i ținuta elegantă, umerii largi și îngustimea șoldurilor. Îl dorea cu o pasiune bruscă și aproape disperată.

Când ajunseră în dormitor, el lăsă bagajele și se întoarse spre Sharon. Privirea ochilor lui cenușii era greu de descifrat.

– Nu o să-ți lipsească munca ta?

Ea clătină din cap. Vedea patul mare în spatele lui și își dorea ca el s-o ia în brațe. Era singurul mod în care puteau să unească trecutul și prezentul. Spuse cu o voce tremurătoare:

– Deloc. Nu era ceea ce îmi doream.

El stătu un moment pe gânduri, apoi se întoarse brusc și se îndreptă spre ușă.

– Mă duc să-mi iau bagajele și să parchez mașina. Somn ușor. Vorbim mâine dimineață.

Sharon îi auzi pașii îndepărtându-se... O adusesse înapoi acasă, își acceptase responsabilitățile, dar nu o mai dorea. Ce viitor mai avea relația lor?

De această întrebare obsedantă nu scăpă nici în zilele care urmau. Lionel se arăta foarte bun cu ea, dar o prăpastie se căscase între ei. Doctorul Andreson spusese că Sharon e perfect sănătoasă, dar îi prescrieseră un tonifiant.

– După luna a treia, vă veți simți mai bine. Până atunci, evitați supărările și veți avea un copil sănătos.

Ochii lui străluciră în spatele ochelarilor.

– Trebuie să vă bucurați de viață.

Sharon murmură un răspuns convenabil.

Marti, urmări începutul campaniei Lucci. Studie cu detașare pagina dedicată ei în săptămânalul la care era abonată. Chipul ei i se părea străin. În același timp, aștepta cu o oarecare neliniște

reacția lui Lionel. Acesta privi îndelung pagina și îi înapoie jurnalul. Pe chip nu i se putea citi nimic.

– Nu mă mir că au fost atât de disperați la gândul că te vor pierde, spuse el.

Seara, la televizor, își văzu din nou chipul și se simți oarecum jenată. Fu foarte bucuroasă când auzi telefonul sunând, pentru că asta o scutea de un nou comentariu din partea lui Lionel.

Era Lora. Fratele ei ascultă un moment și-i dădu receptorul Sharonei.

– Vrea să-ți vorbescă.

Mâinile lor se atinseră, dar ea nu îndrăzni să-l privească.

– Da? făcu ea.

– Voiam doar să-ți spun, din partea mea și a lui Jason de asemenea, că debutul tău ne-a impresionat foarte mult.

– Nu va trece mult și vă veți sătura să mă tot vedeți, glumi ea.

– Nu ne uităm prea mult la televizor, răspunse Lora pe același ton.

Apoi întrebă, cu o voce diferită:

– Ești bine?

Ea începu să râdă. Știa că Lionel ascultă.

– Știi cum e... Mă bucur că au trecut cu bine primele săptămâni.

– Știu, cum să nu știu... Mă bucur că Jason suportă totul fără să se plângă... chiar și grețurile. Sper că și fratele meu se poartă la fel.

– O, da, e perfect!

– Cum sunt eu "perfect"? întrebă el, când Sharon termină convorbirea.

– Lora voia să știe dacă te porți bine cu mine în perioada asta, zise ea pe un ton de glumă. I-am spus că da.

– Bineînțeles, zise el ironic. Doar e vina mea că treci prin toate astea.

"Și e vina mea dacă tu ești așa", completă ea în gând, cu durere.

Dar în timp, ea se va schimba. Oare și el?

Richard o vizită neanunțat a doua zi după-amiază.

– Voiam să te văd singură, înainte ca Lionel să vină de la muncă, spuse el, privind-o cu atenție. Mă bucur să văd că sunteți din nou împreună.

– Veți fi de două ori bunic...

– Am exact vârsta potrivită. Dar fosta mea soție nu e prea bucuroasă. Acum caută un alt nume pentru bunică.

– Cum a primit împăcarea mea și a lui Lionel?

– Destul de liniștită. Mai lasă-i ceva timp. Va ajunge să se îmblânzească.

– Nu mă interesează foarte mult acest aspect. Țăsta era adevărul. Numai Lionel conta.

Îi oferi ceva de băut socrului ei și-l întrebă deschis:

– V-ați hotărât dacă îi lăsați conducerea companiei lui Lionel?

După o clipă de uimire, Richard râse.

– Întotdeauna mergi drept la țintă, nu?

– Altfel nu facem decât să ne pierdem timpul.

– Nu m-ați răspuns.

– Răspunsul este... da. Lionel va fi președintele companiei, și asta pentru modul cum s-a comportat în aceste ultime săptămâni. După plecarea ta, mă așteptam să-l văd reluându-și vechile obiceiuri, dar a preferat să se concentreze asupra muncii.

– Se pare că e un remediu excelent, zâmbi ea.

– Poate. Ai reușit să-l cumițești, Sharon. Ar face bine să te faci fericită.

Dar, vai! Fericirea nu se obține la comandă, își spuse ea. Trebuia să te străduiești s-o obții. Iar ea avusese o șansă și o irosise; a doua nu va veni așa ușor... dacă va mai veni. Poate că, după nașterea copilului, vor deveni mai apropiați.

"Atunci, trebuie să faci în așa fel încât să uitați trecutul, îi șopti o voce interioară. Nu-ți mai pierde timpul cu regrete inutile și vei reuși să-l faci să te dorească din nou!"

Aruncă o privire la ceasul de perete. Lionel spusese că se va întoarce la șapte jumătate. Mai avea la dispoziție patru ore.

La opt fără douăzeci auzi mașina apropiindu-se. Aranjase masa în salonul de muzică, în fața ferestrelor deschise. Seara era caldă și parfumată.

Când o văzu în vestibul, Lionel rămase uimit. Îi privi cu atenție rochia de culoarea chihlimbarului și chipul ușor machiat.

– Semeni cu Lucci, zise el.

Ea zâmbi.

– M-am gătit pentru ocazia asta.

– Ceva special?

"Sper", se gândi ea, iar cu voce tare spuse:

– Sunt două luni de la nuntă... Cina va fi servită într-un sfert de oră. Poate vrei să te schimbi.

Lionel zâmbi ironic.

– E inutil să-ți dai atâta osteneală, Sharon.

– Dar îmi face plăcere. Vom cina în salonul de muzică. Te aștept...

Se întoarse în bucătărie, mușcându-și buzele. Eforturile ei nu foloseau la nimic. Putea să mai trăiască astfel? Da, își spuse ea cu o convingere neașteptată. Va trebui.

Când intră în salon, peste un sfert de oră, Lionel era acolo. Purta un halat de baie.

– Dacă ne destindem, măcar s-o facem cum trebuie. Îmi voi juca rolul, dacă asta vrei, adăugă el.

Ea nu replică. Își dorise mult această seară și va merge până la capăt. Va face orice pentru a depăși bariera ridicată între ei.

Aducerea cafelelor schimbă brusc atmosfera. Până atunci vorbiseră nestingheriți. Dar, după ce Lionel puse la loc ceașca goală, își privi îndelung soția cu un aer ciudat. Oare aștepta ca ea să ia inițiativa? Sharon simți cum bătăile inimii se fac mai domoale și se strecură mai aproape de el, pe canapea. Îi mângâie fața cu o mână tremurătoare și simți cum mușchii lui se contractă, dar expresia îi rămase la fel de indiferentă.

– Lionel, îl rugă ea, sărută-mă.

– De ce? întrebă el.

Ea avu un gest de recul. Mai bine ar fi pălmuit-o.

– Pentru că îți cer, răspunse brusc.

Apoi tăcu. În fața impasibilității lui, curajul o părăsi. Totuși, se hotărî să-l sărute ea și se folosi de toată arta ei pentru a-l seduce.

Apoi, preluă el inițiativa. O luă în brațe și o trase spre el: buzele lui deveniră agresive. Corpul lui o strivi de perne, iar mâna sa îi aluneca pe trup.

– Vezi, șopti el, nu pot să mă mulțumesc cu un simplu sărut, zise el. Te vreau.

– Atunci, de ce nu faci nimic? De ce?

El își ridică privirea.

– Pentru că nu credeam că asta vrei. Duminică seară, când eram în dormitor, ai început să tremuri.

– Dar nu de frică, Lionel, ci de emoție. Aveam nevoie de dragostea ta, aveam nevoie să știu că nu m-ai adus acasă doar din datorie. Când ai plecat, îmi venea să mor.

Cu vârful degetelor, ea îi mângâie conturul buzelor.

– Te iubesc, îi spuse ea. Trebuie să mă crezi.

– Te cred, spuse el, răgușit. Dumnezeu să mă ajute, te cred. Am irosit atâta timp, Sharon. Aveam toate astea de la început.

– Nu. Nu chiar. Ne-am schimbat, și unul, și altul, în ultima vreme. Fata cu care te-ai căsătorit era o prostituță. Nu pricepea nimic...

– Dar eu?

– Tu ai fost exact ce-mi trebuia. Dar nu am știut să văd asta. Dar acum, când știu că mă iubești, pot suporta orice. Mă iubești, nu-i așa?

– Nu ți-am spus?

– Nu explicit. Nici măcar o dată.

El o sărută din nou.

– Te iubesc, Sharon.

– Atunci, arată-mi, șopti ea...

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“

se pot adresa

„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1

tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.

Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:

str. Panait Istrati 62, sector 1

tel/fax 021-224.16.98

tel.: 021-665.45.65

*În **ITALIA** detailiștii și cititorii noștri fideli se pot adresa pentru
cumpărături sau abonamente la oricare din cele șase colecții ale noastre:
El și Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Polițista, la numărul de telefon:
00393480820307.*